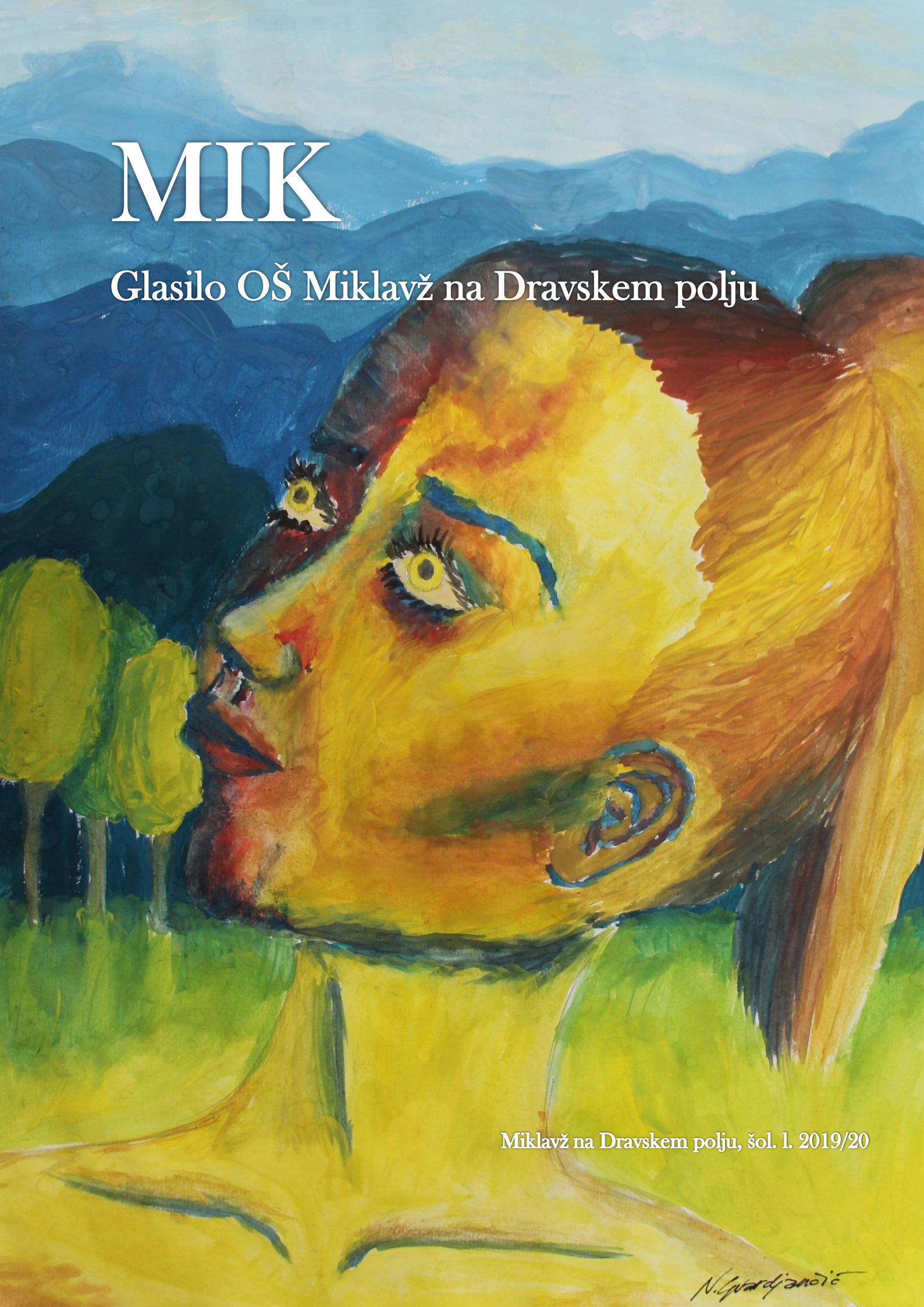

MIK

Glasilo OŠ Miklavž na Dravskem polju

Miklavž na Dravskem polju, šol. l. 2019/20

N. Gardjanovič

Hvala vsem, ki ste s svojimi prispevki soustvarili MIK ali kakor koli drugače prispevali k nastanku šolskega glasila, in hvala naši ravnateljici Dušanki MIHALIČ MALI, ki nas je podpirala pri nastajanju glasila in tudi sicer, da je MIK sploh ugledal dan.

Likovna predloga za naslovnico: *Nina Gvardjančič, 9. c*

Računalniško oblikovanje, urejanje in lektoriranje šolskega glasila: dr. Ana Koritnik

RAVNATELJIČIN UVODNIK

VSAKO LETO JE – POSEBNO LETO

ČAS . . . LUŠTNO JE BILO . . . sem zapisala v **MIK**, lani, predlani. In že je pred nami nov **MIK**, novo razmišljanje, nove ...

Vsako leto je **posebno** leto! Res je! A letošnje leto je najbolj posebno leto, kar ga pomnim(o) generacije nazaj! Zakaj?

Po spletu kroži mnogo tega. Michaela Rekl je zapisala:

Pravijo namreč, da je človeštvo dobilo točno takšno BOLEZEN, kot si jo je zaslužiło. NARAVO smo nehali ceniti in zato smo dobili tako bolezen, da začutimo, kako je naše bivanje v njej tako dragoceno. Nehali smo delati za DRUŽINO, zato nas je ta bolezen zaprla po domovih, da smo se ponovno naučili, kako funkcionirati kot družina. Nehali smo ceniti STAREJŠE in BOLNE, in zato nas je ta bolezen spomnila, kako ranljivi so. Nehali smo ceniti ZDRAVNIKE in FARMACEVTE, da smo ugotovili, kako nenadomestljivi so. Nehali smo spoštovati UČITELJE, in zato je ta bolezen zaprla naše šole, da bi starši lahko poučevali sami. Mislili smo, da lahko KUPIMO vse, da smo lahko kjer koli in s komer koli si želimo, in zato imamo tovrstno bolezen, da spoznamo, da nismo vsemogočni. PROSTI ČAS smo preživljali v nakupovalnih središčih, zato jih je bolezen zaprla, da se zavemo, da si sreče ne moremo kupiti. Veliko pozornosti smo posvetili svojemu VIDEZU, zato nam je bolezen prekrila obraze, da smo spoznali, da naša lepota tam ne obstaja. Mislili smo, da smo GOSPODARJI TEGA PLANETA, zato smo dobili to bolezen, da bi nas lahko nekaj tako majhnega, kar ni mogoče niti videti, pokorilo in nam dalo nekaj ponižnosti. Ta bolezen nam je veliko VZELA, hkrati pa nam daje PRILOŽNOST, da se tako naučimo in razumemo, kaj je v življenju najbolj pomembno:

L J U B E Z E N

Dodajam še samo svoje razmišljanje:

NARAVA kriči, se trese, nas kliče, opozarja ... Toda, ali jo slišimo, ji prisluhnemo?

Pravzaprav: ali ji sploh znamo **PRISLUHNITI**? **NARAVA** ni meja, niti ni okvir. Ne okvirja nas, niti nas ne omejuje. Njena **ŽELJA**, **CILJ** je: izboljšanje! Vsak kraj, zgodba, misel gre skozi **NARAVO**! Skozi **NJENO MOČ**! Treba je le vstopiti vanjo. In naš **CILJ**,

DOLŽNOST? Dati nekaj v zameno! Del profita – **ZNANJA** – vložimo nazaj v

NARAVO in **NJENE ŽELJE**! Morda nas bo to vodilo do naslednjega poglavja

ČLOVEŠTVA? **SVETA** ne smemo samo gledati, temveč ga moramo tudi

S P R E M I N J A T I ! N A B O L J E ! ! !

Pridruži se mojemu (našemu) razmišljanju. **SKUPAJ** bomo šli še – **DLJE**! Še vedno –

SMO! In kaj se obeta nam, tej **NOMADSKI VRSTI**, če ji prisluhnemo?

Nič, le vrnila nam bo **LJUBEZEN**!

Se spomnite, bil je petek, 13. marca 2020, ko smo odhajali iz šole, so naše poteze na obrazu govorile, da tokrat ne . . . *na počitnice*!

Govorimo o času globalne okupacije **KORONAVIRUSA**!

Temeljna vrlina, ki jo hvalimo pri sodobnem človeku v takšnih trenutkih, je – prilagodljivost! In prav te nam ne primanjkuje: učenci, učitelji, starši, babice in dedki smo stopili **SKUPAJ**. Nastalo je **UČENJE** na **DALJAVO**. V ospredje so stopile nove tehnologije s pozitivnim predznakom. Prednost dela na daljavo se vidi v povečani ustvarjalnosti tako učiteljev kot učencev. Prvi teden smo še iskali rešitve, vendar smo si priskočili na pomoč z idejami in poučevanje je hitro steklo brez večjih zapletov. Če trenutno stanje ne bo trajalo predolgo, ima lahko pozitivne učinke na načine šolanja. Večje vpeljevanje **IKT-tehnologije** bi lahko bila ena od pozitivnih posledic učenja na daljavo. Pri vas, učenci, opazamo tudi večjo odgovornost in samostojnost pri učnem delu.

Vi dajete pečat novemu času sedanjosti in prihodnosti!

PRIHODNOSTI? Da, pred nami so novi **IZZIVI**!

Čas je zahteven in od nas vseh zahteva preudarno, skrbno in premišljeno ravnanje. Prepričana sem, da je **ČAS** tudi priložnost za nove izzive – prevzemanje odgovornosti, varnega ravnanja in razumevanje situacije, ki je za vse nova in drugačna.

Zato je vsako leto – posebno leto! In letošnje leto je posebno zaradi Vas, učitelji, učenci, starši, babice in dedki. In čas je, da to povemo. Naglas. Le tako nas slišijo, smo videni, razumljeni, tudi cenjeni.

Ni čas za sebičnost, čas je za solidarnost in človečnost!

In mora obstajati razlog, zakaj je UČITELJ na vrhu te verige!

Vsako seme veličine, učitelji, ki ga posejete, skozi dobro in slabo, Vaša ljubezen gleda, kako učenec raste, kaj je prav iz napačnega, navdihujete, da ostanejo močni, vsak dan ste tukaj, da vodite njihovo pot, spreminjate malo v veliko, in ni strahu, da se sanje ne bi prebujale v njih. Vse zato, ker verjamete v njih. In če se učenec izgubi, ostanete ob njem. Te lekcije se nikoli ne končajo. Vplivate na neskončnost, in težko je povedati, kje se vpliv učitelja – ustavi!

Prav zato bomo virus premagali in po koronapočitnicah nadaljevali uspešno, skupno delo.

H V A L A V A M! Vsem!

Ravnateljica zavoda:
Dušanka MIHALIČ MALI

Lana Breznik, 5. b

MIK

Glasilo OŠ Miklavž na Dravskem polju

MIK-u na pot!

LETOŠNJI PEČATI

Tako. Pa smo spet tukaj, na koncu šolskega leta, počitnicam naproti. Vsako leto je posebno na svoj način. Vendar mislim, da si lahko priznamo, da je letošnje podrlo vse rekorde. COVID-19 nam jo je kar dobro zakuhal, seveda pa smo bili tudi temu kos. Še najbolj smo bili (vsaj po mojem mnenju) oškodovani prav devetošolci, saj ni bilo/ne bo plesnih vaj, valet, šolskih ekskurzij, potovanja v Grčijo s projektom Erasmus+ ter še veliko drugega. Kljub vsemu temu pa je bilo letošnje šolsko leto uspešno.

Ker se letos poslavljam, sem si želela pustiti pečat. Na vseh možnih področjih sem dala vse od sebe, ker sem si želela nekaj, po čemer bi se me ljudje spominjali. In kaj kmalu sem ugotovila, da nisem edina. Vsi si želimo pustiti za sabo nekaj, kar bo druge opominjalo, da smo bili tukaj in da smo nekaj posebnega. Nekateri to izražajo skozi poezijo, drugi skozi likovna dela, spet tretji pa skozi prozo. Vsak ima svoj način, prav to je namen MIK-a. Na kup smo zbrali ogromen kup raznovrstnih prispevkov, ki smo jih vse leto pripravljali učenci naše šole – z upanjem, da bomo pustili pečat.

Uživajte ob prebiranju našega MIK-a!

Nina Gvardjančič, 9. c

Miklavž na Dravskem polju, šol. l. 2019/20

N. Gvardjančič

Skoke, 28. 2. 2020

Spoštovani!

Odločil sem se, da vam napišem pismo, ker vas veliko odraslih misli, da otroci ne smemo imeti besede pri odločanju o pomembnih stvareh. Vse prevečkrat nam zatiskate oči pred grozotami, ker mislite, da smo premajhni, da bi videli, kakšen je dejansko svet, v katerem živimo.

Toda otroci nočemo hoditi po svetu z zaprtimi očmi. Vsak dan slišim medije govoriti o vojnah, globalnem segrevanju in smrtonosnih boleznih. Ravno bolezni me trenutno zelo obremenjujejo. Namesto da bi užival v brezskrbnih počitniških dneh in podoživljal prijetne trenutke s smučanja, razmišljam o koronavirusu. Veliko ljudi si misli, da ta virus sploh ni nevaren, drugi pa se ga bojijo kot »hudič križa«. Ljudje kolebajo, ali je bolje vedeti čim več o tem virusu ali ostati neveden. Če si neveden, lahko živiš normalno življenje, saj te nič ne bremeni. Vendar pa se zaradi nevednosti ljudi virus lahko hitro širi. Ljudje, ki so informirani, vedo, kako je treba ravnati in se zaščititi, toda vse to lahko ohromi njihova življenja. Sam spremljam informacije, odrasli pa me mirijo, saj menijo, da pretiravam. Toda ne morem si pomagati. Bojim se, da bi zbolel ali da bi zbolel kdo od mojih najbližjih in posledično tudi umrl. Tega si ne želim! Še dolgo si želim živeti z ljudmi, ki jih imam rad.

Skrbita me tudi onesnaženo okolje in globalno segrevanje. Otroci se radi igramo zunaj, tekamo in se igramo skrivalnice, se vozimo s kolesi, se kopamo in potapljam v morju, smučamo in še mnogo drugega. Ali ste se morali vi kot otroci mazati s kremo za zaščito pred soncem, ker so UV-žarki vedno močnejši? Babica mi je pripovedovala, da so se nekoč umivali v škafu, saj so morali paziti, da niso porabili preveč vode, ki so jo morali vsak dan nositi iz izvira. Jaz se trenutno še lahko brezskrbno tuširam in ne razmišljam o porabi vode, se pa sprašujem, ali bo še dolgo tako. Ali se bomo čez nekaj let tudi mi spet umivali z vodo iz škafa? Opažam, da je snega vsako leto manj. Na območju, kjer živim, že deset let ni bilo prave zime z debelo snežno odejo. Sprašujem se, ali bodo moji otroci sploh vedeli, kaj je to zima, in kaj šele, kaj je sneg. Zelo me stisne pri srcu, ko na različnih televizijskih programih vidim živali, ki so se zadušile s plastičnimi vrečkami ali zastrupile z odpadki, ki ležijo v gozdovih, rekah, morjih, oceanih ... S svojimi dejanji boste uničili svet. Zakaj moramo posledice vaših nepremišljenih dejanj nositi otroci? Zakaj ne moremo živeti tako, kot ste vi nekoč? Otroci si želimo le mir na svetu, dobro izobrazbo in čisto okolje.

V življenju pa se soočamo tudi z veliko lepimi in dobrimi stvarmi. Ljudje v današnjem času veliko več potujejo, kot so naši predniki. Tudi jaz sem v sklopu projekta Erasmus+ odpotoval v Španijo, kjer smo spoznali njihovo kulturo in hrano, česar naši starši in stari starši niso imeli možnosti izkusiti. Na ta način se tudi hitreje naučimo tujih jezikov in se spoprijateljimo s prebivalci drugih držav. Takšne izkušnje bogatijo naša življenja. Stvar, ki je nepogrešljiva za nas, mlade in tudi starejše, je sodobna tehnologija. Ne predstavljam si življenja brez telefona in računalnika, saj ju lahko s pridom izkoristim za iskanje podatkov in učenje, po drugi strani pa sta vir zabave.

Razmislite torej o tem, kar sem zapisal. Mi, otroci, smo prihodnost sveta. Pustite nam svet takšen, kot je bil, ko ste vi bili otroci. Želim si odkrivati svet brez strahu, da bi na drugem koncu planeta staknil kakšno smrtonosno bolezen, se zastrupil z nepitno vodo ali bil tarča terorističnega napada. Rad bi živel v mirnem in čistem svetu, izkusil mnogo stvari, se zabaval in takšen svet predal svojim potomcem.

Lepo vas pozdravljam

Filip Gračner, 8. b

Pošta Slovenije je zelo aktivna na mednarodnem področju. Sodeluje z mednarodnimi poštnimi organizacijami in združenji, v okviru katerih vabijo k sodelovanju mlade iz vsega sveta. Tako je Filip s svojim pismom sodeloval na mednarodnem natečaju za najlepše pismo, ki ga že od leta 1971 organizira Svetovna poštna zveza (Universal Postal Union – SPZ).

Tema letošnjega natečaja je bila: Odrasli osebi napiši sporočilo o svetu, v kakršnem živimo (originalni naslov: *Write a message to an adult about the world we live in*).

Na slovenski ravni je bilo Filipovo pismo uvrščeno v ožji izbor – torej med najboljša najlepša pisma. Čestitamo, Filip!

Andy Premzl, 9. a

DOGAJALO SE JE ...

NAŠE KORENINE (kulturni dan)

V ponedeljek, 23. 9. 2019, je na naši šoli potekal kulturni dan na temo Naše korenine (Roots). Dan pa ni bil poseben le zaradi tega. V sklopu projekta Erasmus+ so nas obiskali učitelji iz osmih evropskih držav, in sicer: iz Italije, Grčije, Španije, Finske, Poljske, Luksemburga in Francije.

Učenci, ki smo želeli sodelovati pri projektu (med njimi tudi midva), smo se že od začetka šolskega leta pripravljali na ta dan. Vsak teden smo se dobili in raziskovali naše korenine. Na naših jutranjih srečanjih smo izdelovali plakate o zgoraj naštetih evropskih državah, na internetu poiskali zanimiva dejstva o njih ter spoznavali njihovo kulturo in običaje. Za učitelje smo pripravili tudi program, ki je potekal v slovenščini in angleščini, ter ga na ta dan tudi predstavili. Cilj te teme je, da bi se predvsem mladi začeli zavedati, kako pomembna je naša kultura in da jo je treba ohranjati; da ni nujno dolgočasna, in koliko so naši predniki žrtvovali z mislijo na nas, naslednje rodove. Prav s tem namenom smo na šolo povabili tudi nekaj predstavnikov lokalnih društev, ki so pripravili delavnice in nam jih tudi predstavili.

Zjutraj tega dne smo torej učenci, ki sodelujemo pri projektu Erasmus+,

predstavili program učiteljem iz tujih držav in učencem naše šole od 1. do 3. razreda. Predstavili smo jim, kaj vse vemo o teh osmih evropskih državah, dramsko igro, naše odlične pevke in seveda ljudski ples ter glasbo. Med našim nastopom so ostali učenci že pridno sodelovali pri delavnicah, v katere so se vnaprej vpisali.

Imeli so ogromno izbiro in prepričana sva, da se je bilo težko odločiti le za dve izmed vseh na seznamu. Na šoli so kuhali marmelado, spoznavali čebelarstvo, zeliščarstvo, kvačkanje, ljudske ples in še mnogo drugega. Seveda pa tudi mi nismo bili prikrajšani za vse to. Po končanem nastopu smo se pomešali med tuje učitelje in se razdelili v majhne skupine. Nato smo učenci vodili učitelje po delavnicah in jim hkrati razkazali šolo. Bili so navdušeni nad našo kulturo, znanjem jezikov, nad našo šolo in organizacijo celotnega dne. Zvonec, ki je naznanil malico, je zazvonil ob ravno pravem času, saj smo bili vsi že pošteno lačni.

Po malici smo se učenci, ki sodelujemo pri projektu Erasmus+, naši mentorji in seveda tudi učitelji iz tujih držav zbrali pri vhodu v šolo ter se pripravili na pohod do rimskih gomil. Medtem ko smo hodili, so ostali učenci zamenjali delavnice in se spet pridno učili novih spretnosti. Ob tem času pa je nas pot vodila do občine, kjer so nekateri učenci povedali nekaj splošnih značilnosti Miklavža, seveda v angleščini. Nadaljevali smo čez most do miklavškega dvorca. Učenci so predstavili zgodovino dvorca in tudi nekaj zanimivosti o njem. Nadaljevali smo s hojo in kmalu prišli do cerkve, na kateri je tudi freska iz začetka 16. stoletja. Predstavili so tudi to in pojasnili staro legendo o sv. Krištofu, ki je naslikan na freski. Hodili smo še nekaj časa in končno prispeli do rimskih gomil. Tam nas je pričakal župan Občine Miklavž, mag. Egon Repnik, ki je goste nagovoril v angleščini. Pri rimskih gomilah so nas pričakali tudi učenci petih razredov, oblečeni v Rimljane. Predstavili so življenje v času Rimljanov, njihova oblačila, hrano in seveda vojsko.

Sledil je ogled gomil in tudi pogostitev v stilu Rimljanov – sir, olive, kruh in neke vrste alkoholna pijača, ki je nisva poizkusila in zato tudi ne veva, kako se imenuje. Ko smo se okrepčali in končali z debatami o Rimljanih, smo odšli nazaj proti šoli.

S prihodom v šolo se je naš dan zaključil. Iskreno misliva, da se je vsem izredno vtisnil v spomin, bodisi zaradi novih znanstev o naši ali tuji kulturi, Rimljanih ali pa zaradi prijetnega klepeta s tujimi učitelji. Bilo je zanimivo, poučno in misliva, da se je prav vsak naučil nekaj novega. Všeč nama je bilo spoznavati svoje korenine na takšen način. Zelo prijetni so bili tudi pogovori s tujimi učitelji, med katerimi smo si izmenjali mnenja in ugotavljali podobnosti in razlike med evropskimi državami. Na ta dan sva ugotovila, da je zelo pomembno biti ozaveščen o tem, kdo si in od kod prihajaš. Naše korenine so se krepile mnogo let, zato jih moramo tudi mi ohranjati za naslednje rodove.

Nina Gvardjančič, 9. c, in

Andy Premzl, 9. a

BILI SMO V VRBI IN RADOVLJICI

15. oktobra smo se osmo- in devetošolci odpravili na Gorenjsko. Razdeljeni smo bili v dve skupini. Prva skupina se je odpravila na ogled Prešernove rojstne hiše,

druga skupina na ogled muzeja Čopove rojstne hiše.

V hiši Franceta Prešerna smo izvedeli veliko stvari, ki jih nismo vedeli. Med drugim tudi to, da večina ljudi zmotno misli, da je France dosti pil, kar pa ne drži. Prav tako, da menda ni bil rojen 3. decembra 1800 – takrat je menda bil krščen, rojen pa nekaj dni prej (so pa menda v tistih časih zapisovali datum krsta za datum rojstva). Povedali so nam tudi podatke o našem največjem slovenskem pesniku, ki jih že vemo iz zgodnjih osnovnošolskih let – denimo, da se je rodil v kmečki družini; da je v osnovni šoli bil tako priden, da so ga zapisali v zlato knjigo; da je napisal kar nekaj pomembnih del (nekatero pesmi beremo tudi v šoli: Zdravljico, Krst pri Savici, Povodnega moža, Apel in čevljar idr.).

Druga skupina, ki je odšla na domačijo Matije Čopa, je izvedela, da je bil Čop rojen 26. januarja 1797; da je bil jezikoslovec, literarni zgodovinar, literarni kritik, knjižničar in da je znal kar 19 jezikov. Leta 1835 pa je tragično umrl med

kopanjem v reki Savi. Prijatelj France Prešeren mu je posvetil pesnitev Krst pri Savici.

Kasneje smo se vsi odpravili na ogled Čebelarškega muzeja, ki v baročni graščini v starem delu mesta Radovljica predstavlja bogato tradicijo slovenskega čebelarstva, ki je v 18. in 19. stoletju pomenilo pomembno kmetijsko panogo. V muzeju smo najprej izdelali vsak svojo odišavljeno kopalno sol. Nato se je prva skupina odpravila na kratek ogled filma o čebelah. Druga skupina pa je medtem imela predavanje o tem, kako so včasih izdelovali med in druge izdelke, povezane z medom in čebelami. V tehniškem delu muzeja pa smo si ogledali najbolj tipična čebelja bivališča in čebelarско orodje, biološko sobo življenje in delo naše avtohtone čebele kranjske sivke; v likovnem delu pa fenomen slovenske ljudske kulture – poslikane panjske končnice.

Ko smo končali z ogledom in dejavnostmi, smo se polni prijetnih vtisov in doživetij odpravili na avtobus, kjer smo vsi nestrpno

čakali, da pridemo do Trojan na počivališče. Tam smo si skoraj vsi kupili trojanske krofe. Nato smo nadaljevali pot

UČILNICA V NARAVI NA MARIBORSKEM OTOKU

V torek, 22. oktobra, okoli devete ure smo se predstavniki šolske skupnosti odpravili v učilnico v naravi. Polni različnih pričakovanj smo nestrpno čakali, da prispemo na Mariborski otok, kamor smo bili povabljeni, da preživimo dan naravi. Že na avtobusu je zavladalo prijetno vzdušje, saj smo bili vsi dobre volje.

In prispeli smo – naša pedagoginja, ki je tudi mentorica učencev šole, nam je namenila nekaj besed o pravilih, ki jih moramo upoštevati, in nas seznanila, kaj bomo približno počeli v učilnici v naravi. "Opremljeni" z napotki smo se odpravili preko mosta do vrat Mariborskega otoka.

Tam so nas lepo sprejeli in predstavila se nam je predstavnica Zveze prijateljev

do Miklavža na Dravskem polju.
Urška Drevenšek, 8. b

mladine, ki nas je odpeljala preko gozda do reke Drave, kjer nas je pričakala mlada profesorica biologije, ki nam je razlagala o živalih tam naokoli, še posebej o vidrah in bobrih. Pokazala nam je tudi nekaj njihovih slik, vidrin kožuh, bobrove stopinje in še marsikaj drugega. Ko je bilo tega konec, smo se odpravili na delavnico v gozdu. Najprej smo imeli nekakšen slušni test, v katerem sem sodelovala tudi sama. Potekalo je tako: vodji delavnice smo zavezali oči in se postavili okoli nje, nato s tišjim glasom govorili *tukaj*, in to večkrat ponovili, ona pa nas je na podlagi sluha morala najti – kje okoli nje stojimo. Potem je vsakemu izmed nas zavezala oči, mi pa smo s tipalnimi sposobnostmi sledili vrvici, ki je bila napeljana okoli nje in dreves. Ko pa je bilo konec, smo si sneli prevezo, počakali na vse, da končajo, in potem odšli na konec otoka, kjer smo spoznali nekaj rastlin in se seznanili z zgodovino otoka, in to vse od njegovega nastanka dalje. Zatem smo imeli malico – polnozrnat kruh in različne zeliščne namaze.

Po malici smo se odpravili na drugo stran otoka, kjer nam je vodja delavnice povedala nekaj o vodnih živalih, ki živijo v tem delu Drave, pokazala je tudi slike letih. Nato nas je izzvala, naj poskusimo

uloviti kakšno žival in jo seveda vrnemo v njeno okolje. Skoraj vsi smo ulovili vsaj eno postranico, bolj spretni celo več. Postranice so majhne živalice, ki živijo v Dravi. Je pa bilo na mestu, kjer smo lovili, razmočeno in smo vsi imeli na sebi sledove blata, kar pa ni pomembno. Izkušnja, da smo počeli nekaj, kar ne vsakodnevno, je dragocenejša. Takole malce blatni in polni navdušenja nad lovljenjem smo se odpravili še h gobarju, ki nam je povedal veliko zanimivega, npr.: koliko meri največje podgobje na svetu.

Z delavnico pri gobarju so se naše učne ure končale. Vrnili smo se pred Mariborski otok, kjer se je še nekaj dogajalo: lahko smo se preizkusili v hoji s hoduljami, jedli kekse in kostanj, na koncu pa celo izdelovali iz gline – na žalost pa je zmanjkalo časa, da bi izdelke dokončali. Pripeljal je avtobus in smo odšli. Na avtobusu smo se pogovarjali o tem, kako nam je bilo lepo in kaj nam je bilo še posebej všeč, učiteljice pa so nam razdelile zloženke, ki so zanimive in poučne. Po vrnitvi v šolo smo odšli na kosilo in domov.

Učilnica v naravi nam je bila zelo všeč in vsi smo bili res hvaležni, da so nas povabili. Izkušnja je bila krasna in zagotovo bi jo vsi še kdaj ponovili.

Manuela Marko, 8. c

TRŽNICA POKLICEV

Letos sem že drugo leto zapored obiskala »Tržnico poklicev«, ki jo naša šola organizira skupaj z OŠ Hoče in OŠ Slivnica v Hočah. V tamkajšnjem kulturnem domu so se že tradicionalno predstavile različne srednje šole iz mariborske regije in širše. Vsaka je imela stojnico in učence, ki so predstavljali svojo srednjo šolo in poklice, za katere se lahko izobrazimo na njihovi šoli. Učence smo lahko povprašali o poteku pouka na njihovi šoli, o programih in zahtevnosti šole.

Vsaka šola je ponujala tudi informativni material, ki smo ga lahko vzeli. Na nekaterih stojnicah smo se celo lahko preizkusili v najrazličnejših kvizih in ugankah, si ogledali izdelke učencev njihovih šol. Po ogledu oz. predstavitvi različnih poklicev in srednjih šol smo, zavedajoč se, da je izbira poklica ena izmed življenjsko pomembnih odločitev in za večino najbrž težka, zapustili Kulturni

dom v Hočah in na poti domov izmenjali svoja mnenja in občutke.

Četudi sam nisi še čisto prepričan, na katero srednjo šolo bi se vpisal, ti zelo priporočam, da obiščeš »Tržnico

poklicev«, na kateri boš dobil podrobnejše informacije, in se tako lažje odločil pri izbiri poklica.

Neža Novak, 9. c

KOMEMORACIJA

V petek, 25. 10. 2019, je za učence naše šole pri spomeniku pred šolo potekala komemoracija v spomin padlim borcem druge svetovne vojne. Nastopajoči so se postavili pred spomenik, na katerem so zapisana imena in priimki ljudi, ki so umrli v vojni. Najprej so nam zelo lepo zapeli učenci mladinskega pevskega zbora in devetošolka Nina Gvardjančič. Nato so Nuša Vekuš, Nika Žnidarič, Gaja Siničič Rodeš, Zala Sporiš in Nina Gvardjančič zapele čudovito narodno pesem Mati piše pismo belo, ki govori o bolečini matere, ki objokuje smrt svojega sina. Lili Vidonja in Matic Pogorelec sta deklamirala vsak eno pesem. Kot vsako leto nas je obiskala pobratena šola Radeče. Njihovi učenci so nam zelo lepo zapeli in deklamirali nekaj pesmi. Predstavniki Zveze združenih borcev za vrednote NOB, gospod Miložič, nam je spregovoril nekaj besed o grozotah vojne. Ko sem poslušal njegove besede, sem si predstavljal, kako so ljudje trpeli in dali svoja življenja za našo svobodo. Verjamem, da so se njegove besede dotaknile tudi drugih, saj so zelo zavzeto

poslušali. Po končanem govoru so pred spomenik postavili venec.

Mislim, da v današnjem času vse prevečkrat pozabimo na to, kakšno srečo imamo, da živimo v državi, v kateri vladata mir in svoboda. Mladi lahko živimo mirno in brezskrbno življenje, v katerem lahko sanjamo in uresničujemo svoje sanje, česar mnogi naši predniki zaradi vojne niso mogli. Vsak od nas si mora prizadevati za strpnost, da do vojne več nikoli ne bi prišlo.

Filip Gračner, 8. b

OBISK SERŠ-a IN PODJETJA SELTRON

V mesecu oktobru 2019 smo učenci naše šole imeli tehniški dan »Spoznavanje poklicev«, ki ga je naša šola organizirala v sodelovanju z Območno obrtno-podjetniško zbornico Maribor. V okviru

tehniškega dne smo se učenci od 6. do 9. razreda odpravili po različnih srednjih šolah, kjer so nam predstavili šolo in programe, za katere se lahko pri njih izobražiš.

Tako smo se po skupnem uvodnem delu v telovadnici zbrali na parkirišču šole, kjer smo se oblikovali v skupine, ki smo si jih predhodno izbrali. Skupina, v kateri sem bila jaz, se je odpravila na SERŠ in kasneje v podjetje Seltron.

Po krajši vožnji z avtobusom smo prispeli pred SERŠ. Za iskanje pravega vhoda smo porabili nekaj minut in nato končno vstopili. Odšli smo v eno izmed učilnic, kjer nam je ravnateljica SERŠ-a na kratko predstavila šolo, nato pa smo se razdelili v dve skupini in odšli na različne učne delavnice.

Naša skupina si je ogledala, kakšne robote sestavljajo; preizkusili smo lahko, kako se snema, in pa videli prostor, kjer lahko dijaki igrajo na različna glasbila in snemajo pesmi.

Po obisku SERŠ-a smo se ustavili še pred podjetjem Seltron in imeli tam malico. Po malici smo odšli noter, kjer so nam

predstavili podjetje. Nato smo se sprehodili skozi proizvodnjo in skladišče, nazadnje pa so nas odpeljali v svojo trgovino.

Tako smo si delo nekaterih poklicev ogledali v realnem delovnem okolju in pridobili vpogled v pestrost dela deficitarnih poklicev.

Dan smo zaključili polni novih vtisov z vožnjo domov.

Gaja Siničič Rodeš, 9. c

NARAVOSLOVNI DAN: ZDRAVO ŽIVLJENJE

V petek, 15. 11. 2019, smo imeli na naši šoli naravoslovni dan, ki se je imenoval Zdravo življenje. Pomen tega dneva sta nam predstavili organizatorki, učiteljici Katja Zobec in Leandra Mernik. Povedali sta, da je prav, da se vsaj enkrat na leto spomnimo, zakaj je treba zdravo jesti in živeti zdravo življenje ter se gibati.

Vsak razred, od 1. do 9. razreda, je imel različne delavnice; predtem pa smo vsi dan začeli s tradicionalnim slovenskim zajtrkom: jedli smo črni kruh, maslo, med, mleko in jabolka.

Na ta način smo ozaveštili, da smo jedli zdravo hrano, tj. hrano, ki je bila pridelana na okolju prijazen način. Zrasla je na zdravih tleh, brez dodatkov, ki prihajajo iz kemične industrije.

Tako so tudi učenci od 1. do 3. razreda svoj dan pričeli z zajtrkom – najpomembnejšim obrokom dneva. Vsi razredi prvega vzgojno-izobraževalnega obdobja so imeli pogovor o pomembnosti zdravega prehranjevanja, obiskal jih je tudi čebelar Tone Babič, ki jih je podučil veliko zanimivih stvari o čebelah. Ob koncu dneva so si z učiteljicami pogledali prehransko verigo in piramido ter naredili svoje 'zelenjavčke' (zelenjavna nabodala), zdrave sladice, različne zelenjavne omake. Naredili so tudi svoje pogrinjke.

Tudi učenci 4. in 5. razreda so imeli zanimiv dan. Izdelovali so priročnik za

zdravo življenje, naredili zdrave krožnike, imeli predstavitev o čebuli in pripravili dramsko igro.

Učenci 6. in 7. razreda so imeli skupne delavnice.

Izdelovali so mila, vazelin iz nutelle, različne vrste zdravega čipsa iz sadja in zelenjave. Z učiteljicami so pekli zdravo pecivo (granolo, proteinske kroglice itd.).

Naši najstarejši učenci pa so se razdelili v skupine, v okviru katerih so se lahko preizkusili v različnih športih, pokazali svoje sposobnosti v izdelavi solnic iz lesa, se naučili pri delavnici Fusion peti, so pa tudi plesali.

V telovadnici so za konec vsi predstavili svoje delo, ki so ga opravili zelo dobro.

Alina Petrovič, 9. c, Gaja Siničič Rodeš, 9. c, Sergej Peršuh, 9. c

VARNA VOŽNJA

V torek, 19. 11. 2019, smo imeli učenci sedmih, osmih in devetih razredov predavanje o varni vožnji in pravilih na cesti. Predstavitev so vodile tri predstavnice društva o varni vožnji. Skupaj smo obnovili pravila na cesti, povedale in pokazale so nam, kako velika razlika je, če nekdo vozi s povečano hitrostjo, kot bi smel, in do kakšnih nesreč lahko pride. Ena izmed predstavnic nam je povedala tudi o nesreči, ki se je zgodila njeni mlajši sestri. Po predstavitvi smo se udeležili treh delavnic. Na prvi smo dobili očala, skozi katera smo videli, kako je, če vozimo, ko smo pod vplivom alkohola in drog; naša naloga je bila hoditi po črti in ne zgrešiti poti. Na drugi delavnici smo imeli podobno nalogo, v katero so bila vključena ista očala, le da smo sedaj drug drugemu morali metati žogico in jo po možnosti ujeti. Na tretji in hkrati zadnji delavnici pa nam je ena od predstavnic razložila, da se v trenutku, ko pride do nesreče, vsemu poveča teža za kar 100 ali večkrat. Po delavnicah smo se lepo zahvalili in poslovili ter odšli nazaj k pouku.

Neža Novak, 9. c

BAZAR

V četrtek, 28. 11. 2019, smo učenci osnovne šole Miklavž na Dravskem polju ustvarjali različne izdelke za vsakoletni bazar. V šolo smo prišli ob 8.20, tako kot

po navadi, odšli v svoje matične učilnice in pričeli z ustvarjanjem.

Prvošolčki so delali božičke in sovce iz blaga pa tudi snežake iz storžev. Povedali so nam, da jim je bilo zelo zabavno ustvarjati in da so se naučili lepiti z vročim lepilom.

Naši navihani drugošolci pa so ustvarjali snežake iz blaga in božične okraske iz gline.

Vsi tretješolci so se združili ter skupaj v enem razredu ustvarili veliko zanimivih izdelkov. Naredili so namizne aranžmaje, novoletne škrate, pletene košarice, svečnike iz lesa, voščilnice in posodice za barvice. Za konec pa so si dan popestrili s skupnim plesom. Tudi četrtošolci so se zabavali in se veliko novega naučili, kot na primer šivati. Izdelovali so sovce iz blaga, hišice iz gline in smrekice. Petošolci pa so

delali okraske iz semen, voščilnice ter prav posebne ogrlice iz gline. Naši šestošolci so se tudi zelo potrudili, namreč naredili so obeske za jelko, veliko smreko iz lesa, na katero bodo kasneje tudi obesili okraske, izdelali pa so tudi svečnike in lampijone. Ker pa so bili po vsem tem napornem delu izmučeni in lačni, so jim učitelji privoščili pokovko. Tudi malo starejši – sedmošolci so bili zelo kreativni, kajti iz starih majic so naredili vrečke za trgovino, skodelice iz papirja, gumice za lase oziroma scrunchie (elastika ovita v blago) in domačo božično vegeto. Za opravljeno delo pa so se lahko odšli ven igrat.

Osmošolci so bili prav tako ustvarjalni, naredili so snežake iz lesa, adventni koledar in jelenčke iz steklenic. Naši najstarejši na šoli, torej devetošolci, tudi niso stali križem rok, temveč so naredili ogromno stvari. Izdelali so smrekice iz čajnih vrečk, snežake, jabolčno in slivovo marmelado, svečnike, voščilnice, rumove kroglice, adventne srčke, pinjate, smrekice iz volne, mošnjičke iz usnja, okraske iz gline ter avtomobilčke iz sladolednih palčk. Fantje iz devetih razredov pa so

povedali, da so se naučili delati marmelado in rumove kroglice.

To vse smo delali učenci osnovne šole Miklavž na Dravskem polju. Učencem je bilo izdelovanje zelo všeč, pa tudi zanimivo in pestro in minil je še en dan »pouka« na malo drugačen način.

Lana Kastelic, 9. a

V OBJEMU ČAROBNOSTI

V petek, 6. 12. 2019, je na naši šoli potekala ena večjih prireditev – Miklavževanje, ki smo jo poimenovali *V objemu čarobnosti*, povezovala pa sta jo devetošolca Nina Gvardjančič in Matic Pogorelec. Letos je vse skupaj potekalo malo drugače; začeli smo z bazarjem, ki je trajal od 15.15 do 17.30.

Po bazarju so se gostje napotili v telovadnico, kjer je potekala prireditev s pričetkom ob 18. uri, ki jo je otvoril otroški pevski zbor.

Prireditev sta obogatila tudi ravnateljica Dušanka Mihalič Mali in župan mag. Egon Repnik, ki sta nam namenila lepe in čarobne besede. V objem čarobnosti so nas popeljale tudi štiri glasbene točke – to so bili Aljaž Šavora, ki je igral na klavir, Laura Velički, ki je zaigrala na violino, Zala Silič in Gaja Siničič Rodeš, ki sta igrali na flavto, ter Jakob Gvardjančič, ki je zaigral na harmoniko. Naši najmlajši so zapeli in zaplesali na pesem Gremo okrog sveta, drugošolci pa se predstavili na našem odru z deklamacijo pesmi Deset in dve skrivnosti sveta.

Tretješolci so se nam predstavili z glasbeno-plesno točko. Ne smemo pa pozabiti na četrtošolce, ki so nam prikazali čarobnost skozi ples. Prav tako so zaplesali petošolci, tokrat na pesem Šampioni. Za to prireditev pa se je pripravljala tudi naša podružnična šola Dobrovce, ki je dala svoji točki naslov V objemu zime. Mateja Petek nam je povedala čudovito deklamacijo, Aljaž Šavora in Kaja Čuček pa sta nam zaigrala krajšo igrico. S svojimi neverjetnimi glasovi pa sta navdušili Zala Sporiš s pesmijo Lahko noč, Piran in Nina Gvardjančič s čudovito italijansko pesmijo Caruso.

Za konec so nam pevci mladinskega pevskega zbora zapeli pesem An Angel, s katero so tudi zaključili letošnjo prireditev.

Za devetošolce je bil to še prav poseben trenutek, saj so zadnjič nastopili na Miklavževanju.

Lana Kastelic, 9. a

OBISK GLEDALIŠČA

V torek, 10. 12. 2019, smo se učenci osmih in devetih razredov odpravili v SNG Maribor.

S poukom oziroma kulturnim dnevom smo pričeli ob 8.20 v matičnih učilnicah. Naš razred, 9. c, je imel prvi dve uri v učilnici št. 21. Z razredničarko smo se prvo uro pogovarjali o pravilih, ki jih moramo upoštevati v gledališču. Nato smo se seznanili z vsebino predstave in značilnostmi Aspergerjevega sindroma. Ob 9.55 smo imeli malico in ob 10.20 smo se z avtobusi odpravili proti gledališču.

Ko smo prispeli v SNG, smo najprej odložili jakne in nato odšli v dvorano. Počakali smo približno pet minut in nato se je začela predstava *Skrivnostni primer ali kdo je umoril psa*.

NAMESTO GLEDALIŠKE PREDSTAVE UČNI SPREHOD PO MESTU

Bil je ponedeljek, dan pred počitnicami. Učiteljice so vedele, da nam bi za trud od meseca septembra do meseca decembra prijalo malo "izdiha". Zadnji prijeten spomin na prekrasno leto 2019 so nam želele zagotoviti z gledališko predstavo od A do Ž. Predstava ponazarja, kaj se v

Zgodba je govorila o fantu Christopherju, ki je star 15 let, 3 mesece in 2 dni, ima Aspergerjev sindrom, živi z očetom, ne prenese, da bi se ga dotikali, ne razume vicev in metafor, sovraži laži, ima rad pse, najraje pa matematiko in logiko, pozna vse države sveta in njihove prestolnice.

Nekega dne je Christopher na vrtu svoje sosede gospe Shears našel njenega psa Wellingtona mrtvega. Tam ga je našel policist, ki je mislil, da je Christopher umoril Wellingtona, in ga odpeljal na postajo, kjer je ugotovil, da fant ni kriv. Po tem dogodku se je Christopher odločil, da bo temeljito preiskal umor psa. Med preiskovanjem je odkrival (tudi) domače laži: da je njegova mama živa (oče mu je namreč lagal, da je mrtva), da živi v Londonu z bivšim možem gospe Shears in pa da je njegov oče ubil Wellingtona ...

Po ogledu detektivke, kjer ni prostora za laži, smo odšli na avtobuse in nato domov.

Gaja Siničič Rodeš, 9. c

resničnem življenju dogaja za odrom, kdo šiva kostume, kdaj se morajo igralci obleči v kostume, ali je scenograf tisti, ki je naredil sceno, ali šepetalka ves čas šepeta ...

No, mi smo bili pripravljeni, da to izvemo. Z avtobusom smo se vsi veseli in polni pričakovanj odpravili v SNG Maribor. Po prihodu v gledališče smo bunde in nahrbtnike oddali v garderobo. Zatem pa

vsi učenci sedmih in šestih razredov odhiteli v dvorano, kjer naj bi se odvijala predstava. Toda temu ni bilo tako; po nekaj minutah predstave se je igralec vrnil na oder in rekel, da predstave ne more odigrati naprej in da je odpovedana. Mislili smo, da je to del predstave, da je šala, a prižgale so se luči in na našo žalost smo morali zapustiti dvorano.

Toda naše učiteljice niso kar tako; v hipu so se domislile, da se namesto čakanja na avtobus za približno dve uri odpravimo na učni sprehod po našem prekrasnem Mariboru. Napotili smo se proti Mestnemu

parku Maribor – na poti tja in nazaj pa si ogledali nekaj znamenitosti (denimo Jurčičev spomenik, Pokrajinski muzej Maribor, se ustavili na Trgu generala Maistra, kjer je spomenik NOB – "Kodžak", Grajskem trgu – spomenik svetega Florijana –, se sprehodili mimo Muzeja NO). Po ogledu pa smo se napotili proti Ljudskemu vrtu, kamor je prispel naš avtobus. Nazaj proti šoli smo se odpravili malo razočarani, a vendarle polni nove energije.

Tit Repnik, 7. b

PEVCI MLADINSKEGA PEVSKEGA ZBORA SMO ZAPELI OB LEDENIH JASLIH V GRADCU

V soboto, 14. 12. 2019, smo pevci mladinskega pevskega zbora z našo učiteljico in zborovodkinjo gospo Nušo Vajs obiskali Gradec, kjer smo pred mestno hišo, kjer stojijo ledene jasli, zapeli božične pesmi. Navzoče smo tako navdušili z O, nepričakovani dar, Zapel sem iz mraka, Sveta noč, Nina Gvardjančič pa je zapela solo, in sicer Hallelujjo.

To leto smo bili kot pevci že kar tretje leto na božičnem gostovanju, na katerem smo ponovno navdušili s svojim ubranim petjem. Tako smo bili prvo leto v Spielfeldu in naslednje v Salzburgu, kjer je naše ubrano

petje prevzelo obiskovalce tamkajšnje katedrale.

Povabila se zmeraj razveselimo, saj smo tako bogatejši za nepozabna doživetja pa še

lepo nas zmeraj sprejmejo in prijazno gostijo.

Nuša Vekuš, 8. a

OB DNEVU SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI OBISK BOBNARJA MARKA SORŠAKA – SOKIJA

V torek, 24. 12. 2019, je na naši šoli potekala proslava ob dnevu samostojnosti in enotnosti, ki se je začela približno ob 9. uri, ko so se v športni dvorani zbrali vsi učenci, učitelji in gostje. Pevski zbor je na začetku zapel slovensko himno, nato pa so nas v čudovito pravljico popeljali zvoki flavte ob spremljavi klavirja in kitare. Za to so bili zaslužni Aljaž, Zala in Gaja, ki so igrali na flavte, Neža, ki je igrala na kitaro, in pa gospa Simona Koser Šavora, ki je

igrala na klavir. Po tem nastopu nam je mladinski pevski zbor zapel čudovito pesem Angeli živijo. Tako kot na skoraj vsaki prireditvi sta ravnateljica šole Dušanka Mihalič Mali in župan Občine Miklavž na Dravskem polju mag. Egon Repnik imela govor. Sledilo je presenečenje za vse učence OŠ Miklavž na Dravskem polju. Obiskal nas je namreč Marko Soršak, bolj znan po vzdevku Soki in njegovem projektu 20 za 20. Soki je član skupine Elvis Jackson, kjer igra bobne. Na prireditev je prinesel seveda bobne in tudi sam pokazal, kako se nanje igra. Tudi

nekateri učenci so se lahko preizkusili v igranju na bobne. Ker pa so učenci želeli, da zabobnajo tudi učitelji, jim je Soki ustregel in na oder poklical učiteljico Natašo ter ji pokazal, kako se igra na bobne. Ko smo že vsi mislili, da je vsega konec, je Soki za učence pripravil še eno presenečenje – v sodelovanju z E.Leclercem Maribor je šoli podaril bobne in bas kitaro.

Vsi učenci so bili zelo navdušeni, saj bodo lahko igrali na ta instrumenta kar v šoli. Ker se je bližal konec druženja s Sokijem, smo naredili še skupno fotografijo, ki nas bo vedno spominjala na ta čudovit, pozitiven predprazničen dan.

Lana Kastelic, 9. a

Tudi Marko Soršak – Soki je po obisku naše šole delil svoje vtise z nami:

»Pred obiskom OŠ Miklavž, ki je že 120. obdarjena šola z novimi glasbili v sklopu mojega projekta 20 za 20, sem imel več

mesečno "pavzo". Vsi vemo, da je bilo moje delo napadeno s strani kritik in žalitev, zato sem bil se primoran umakniti. Obdaritev šole še zmeraj ne pomeni, da sem projekt ponovno zaštartal, ampak je bila izjema na predbožični dan, da vsi ponovno vidimo, kako so takšni projekti in dejanja pomembni za naše otroke. Ko sem bil v lepi šoli in lepi telovadnici, so me spreleteli vsi spomini obdarovanja naših šol. Bilo je prijetno. Otroci so dihali z mano, bili so veseli in zabave ni manjkalo. Pripravili so lep glasbeno-plesni program in ta dan si bomo vsi zapomnili. Tukaj bi se rad zahvalil E.Leclercu Maribor, ki je imel posluh za miklavško šolo in njene učence in podprl projekt z nakupom novih bobnov.

Učenci so na koncu prireditve prejeli še eno presenečenje. V dar so zraven bobnov dobili še bas kitaro, ki pa je prišla naravnost z Danske. Tudi tam imamo podpornike projekta 20 za 20, ki našim šolam pošljejo v dar nova glasbila.«

DAN ODPRTIH VRAT PRVE GIMNAZIJE MARIBOR

Dne, 22. 1. 2020, smo se učenci devetih razredov udeležili dneva odprtih vrat na prvi gimnaziji v Mariboru. Z avtobusom smo se ob 10.30 odpeljali do mesta, od koder smo pot nadaljevali peš. Po nekaj minutah smo prispeli do gimnazije. Pred gimnazijo so nas že čakali dijaki višjih letnikov, ki so nas popeljali po dolgih gimnazijskih hodnikih. Srečali smo tudi nekaj učencev naše šole, ki so sedaj ponosni dijaki Prve gimnazije Maribor. Sledil je ogled šole, nato pa so nas dijaki pospremili v učilnico, kjer so nam učitelji

in dijaki predstavili splošni, klasični in športni program šolanja. Predstavitev šole so dijaki popestrili s svojimi izkušnjami in doživetji preteklih šolskih let in mednarodnih izmenjav. Sledile so odprte učne ure, kar pomeni, da smo se devetošolci lahko vključili v eno uro pouka po lastnem izboru in dobili predstavo o zahtevnosti pouka na gimnaziji.

O vpisu na srednjo šolo še nisem čisto odločena, je pa bila zanimiva izkušnja spremljati pouk in spoznati program Prve gimnazije Maribor.

Neža Novak, 9. c

SPOMIN NA HOLOKAVST

V sredo, 29. 1. 2020, je na naši šoli potekalo uradno odprtje razstave *Pogum, da se spominjamo (Holokavst 1933–1945)*. Odprtje razstave smo obogatili s krajšo proslavo in vodenjem po sami razstavi.

Pri proslavi smo sodelovali učenci šestih, sedmih, osmih in devetih razredov. Najprej sta dva učenca povedala, zakaj in kako pomembno je, da se spominjamo teh sovražnih dogodkov, ki so se dogajali med drugo svetovno vojno, in jih obeležujemo. Nato so učenke mladinskega pevskega zbora zapele dve pesmi in sledila je recitacija odlomka iz knjige Dnevnik Ane Frank, iz katerega izvemo, da je deklica Ana za svoj 13. rojstni dan dobila dnevnik, nato pa vanj zapisovala svoje občutke in dogodke, ki so jih doživljali ona in njena družina med drugo svetovno vojno.

Sledila je podrobnejša predstavitev nacističnega sovraštva in preganjanja Judov ter njihove smrti, ki sem jo pripravila jaz. V predstavitvi sem

podrobno predstavila, kako so Nemci širili svojo stranko, kako so že majhne otroke navajali na to, da Judje niso enakovredni njim, kako so jih odpeljali v geta in taborišča ter jih poslali v takojšnjo smrt.

Omenila sem tudi nemškega zdravnika Josefa Mengele ("angela smrti"), ki je bil skupaj s svojimi pomočniki odgovoren kar za petino smrtnih žrtev. Bil je eden izmed zdravnikov, ki je delal najrazličnejše poskuse na ljudeh, predvsem je preučeval dvojčke.

Po zaključeni drugi svetovni vojni smo prišli do podatka, da so med letoma 1933 in 1945 nacisti pobili kar šest milijonov Judov. Niso pa ubijali le Judov; tudi Rome, Slovane, duševno in telesno slabotne, homoseksualce pa tudi tiste, ki so bili proti nacistični stranki.

Pogumni moramo biti, da se teh krutih dogodkov spominjamo in o njih poučujemo, da se ne bodo ponovili.

Neža Novak, 9. c

PROSLAVA OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

V petek, 7. februarja 2020, smo imeli proslavo ob osrednjem slovenskem kulturnem prazniku ali, kakor ga imenujemo, Prešernovem dnevu. Proslava je bila tudi letos prepletena z razmišljanjem o kulturi – o kulturi narave, kulturi medsebojnih odnosov in spoštovanja. Proslavo sta vodila Nika Žnidarič in Aljaž Šavora. S svojim čudovitim glasom nam je Zala Sporiš zapela Mrtvo reko, mladinski pevski zbor pa pesem z naslovom Za otroke. Gaja Siničič Rodeš in Aljaž Šavora sta nam zaigrala na flavto, Ariana Velički na klavir, Jakob Gvardjančič pa na harmoniko.

Ker seveda gre za prireditev ob kulturnem prazniku, so naši učenci deklamirali tudi nekaj skrbno in premišljeno izbranih pesmi: Šel je popotnik skozi atomski vek (Nina Gvardjančič, Matic Pogorelec in Zala Silič), Pot (Matija Petek), Šel bom (Matic Pogorelec), Zakaj je srce (Pia Počkar), Drevo ima srce (Tinkara Brodnik, Tia Nežmah, Nik Krstić, Jakob

Gvardjančič, Pia Počkar, Filip Vidonja, Tilen Zemljič in Taja Karakaš Korošec).

Ob koncu kulturnega programa pa je tudi ravnateljica, gospa Dušanka Mihalič Mali, spregovorila nekaj besed o prazniku in kulturi ter nam zaželela lep, s pridihom kulture, 8. februar.

Prek deklamacij in ostalih točk proslave smo učenci poleg poznavanja sporočilnosti osrednjega slovenskega praznika krepili tudi zavedanje o tem, da bi, kot pravi naša gospa knjižničarka Metka Lovišček, morala biti del našega vsakdana tudi tista kultura, ki se velikokrat zanemarja – to je kultura bivanja, obnašanja, prehranjevanja, telesna kultura, kultura medsebojnih odnosov in kultura medsebojnega spoštovanja.

Lana Kastelic, 9. a

ŠOLA V NARAVI ZA TRETJE RAZREDE

Učenci tretjih razredov smo odšli v šolo v naravi v Prekmurje. Odšli smo, da bi utrdili svoje plavalne sposobnosti. Z avtobusom smo se odpeljali do doma CŠOD Murska Sobota, kjer smo bili v popoldanskem in večernem času. Pred domom so nas vljudno sprejeli in povedali pravila v domu, ki smo jih morali upoštevati.

Po odličnem zajtrku smo hitro vzeli torbe za plavanje in se odpeljali z avtobusom na plavalni tečaj v Radence. Razdelili smo se v skupine, ki so jih vodili učitelji. Naučili smo se različne tehnike plavanja, kot so hrbtno, prsno plavanje in kravl.

Med dolgim učenjem smo imeli tudi dolg premor s pripravljeno malico. Plavanje nas je pošteno utrudilo, zato smo po kosilu imeli zaslužen počitek. Popoldan so pripravili zanimive dejavnosti: pekli smo prekmurske perece, se učili plese, med drugim tudi špic polko, izdelovali štorke iz krep papirja in s pomočjo zemljevidov iskali oznake v bližnji okolici. Dan smo zaključili z večerjo.

Zadnji večer je bil prav poseben. Ves teden smo se pripravljali na zaključno točko, imeli smo namreč zabavno prireditev "Murska Sobota ima talent". Učenci smo plesali, peli, recitirali in pripovedovali šale. Po talentih je sledila velika zabava. V Prekmurju sem se imela odlično in še kdaj bi odšla na tako zanimivo, poučno dogodivščino.

Lora Karakaš Korošec, 3. a

NAJBOLJŠA ŠOLA NA SVETU

Šola v naravi je bila zame nekaj posebnega. Začelo se je že s kratko vožnjo z avtobusom, parkiranjem in razpakiranjem.

Takoj po kosilu se je začelo plavanje, potem spretnostne igre, večerja in zabava v sobah. Poleg tega pa smo še druge dni imeli talente, organizirali disko in plesali stare ljudske plese. Malo manj všeč sta mi bili paradižnikova juha in mrzla voda. Zelo všeč pa mi je bil zadnji dan, saj smo imeli talente, disko in prosto plavanje v 'vroči' vodi.

Najbolj mi bo ostalo v spominu kegljanje s prijatelji na hodniku pred sobami.

Luka Gaal, 3. b

ŠOLA V NARAVI – 7. razred

V ponedeljek, 9. 3. 2020, smo se učenci 7. razredov s petimi učitelji odpravili v našo zadnjo – petdnevno smučarsko šolo v naravi.

Zjutraj smo se zbrali in počakali na avtobus. Naložili smo ga s prtljago, ki smo je imeli seveda preveč. Lahko smo odšli! Po 50 minutah vožnje smo prispeli na cilj – v hotel Jakec na Treh kraljih. Nestrpno smo čakali na ogled sob in prve aktivnosti. Naša šola v naravi se je lahko začela! Odšli smo na popoldansko smučanje, kjer smo se razdelili po našem smučarskem znanju v tri skupine. Pohodniki so medtem odšli na prvi pohod.

Zjutraj smo se zbudili v nov dan, poln novih izzivov in doživetij. Odšli smo na zajtrk in se pripravili na dopoldansko smučanje. Na smučanju smo vedno zelo uživali in se veliko novega naučili. Tudi pohodniki so se imeli super. Spoznali so veliko novih poti in zanimivosti na Pohorju. Po smučanju in pohodu smo imeli okusno kosilo, prosti čas in popoldansko smučanje. Sledila je malica, čas za

telefone, različne aktivnosti po razredih, večerjo in prosti čas za druženje pred spanjem. Tako nekako so potekali še naslednji trije dnevi, a v vsakem je bilo nekaj prav posebnega.

Vsak večer smo imeli aktivnosti – vsi skupaj smo odšli na pohod z baklami, a ker je bila takrat nogometna tekma, smo pohod malo skrajšali. Po pohodu smo odšli v sobe, se igrali, stuširali, pripovedovali o različnih dogodivščinah na smučanju in si seveda ogledali tekmo. Med tekmo je prišlo tudi do kakšnih nasprotovanj v zvezi z zmagovalcem. Vse to skupaj je bilo prav pristrčno opazovati. Odšli smo tudi na bowling, imeli kviz, zadnji večer pa še soba se predstavi. V petek zjutraj smo bili vsi malo žalostni, saj je bilo šole v naravi

konec. Po našem odhodu so za konec sezone zaprli tudi vsa smučišča.

V šoli v naravi smo se imeli super. Med sabo smo se še bolj povezali in se skupaj zabavali. Nismo imeli nobenih posebnih težav, le kakšen prehlad, ki ga je ta svež zrak pregnal. Seveda pa nas je razveselila tudi novica, da se nam po zaspanem vikendu ne bo treba vrniti nazaj v šolske klopi. Naše šole v naravi je bilo konec in veseli smo se spet vrnili domov.

Zala Silič, 7. b

DEVETOŠOLKA NINA V HIŠI EVROPSKE UNIJE V LJUBLJANI

Nina Gvardjančič, nagrajenka v projektu ***Mednarodni dan strpnosti – dan za strpnosti in prijateljstvo*** (katerega častni pokrovitelj je varuh človekovih pravic Peter Svetina), se je v četrtek, 5. 3. 2020, udeležila dogodka, to je osrednje nacionalne razstave izbranih izdelkov v Hiši Evropske unije v Ljubljani, na katerem so podelili plakete avtorjem najboljših izdelkov.

S svojim odličnim pisanjem na dano temo *Past upravičene nestrpnosti* je prepričala natečajno komisijo. Tako so dr. Božidar Opara, prof. dr. Milena Ivanuš Grmek, prof. dr. Jurka Lepičnik Vodopivec, mag. Nina Koželj, Ajda Bezenšek Špetič in dr. Nejc Jelen Ninino besedilo prepoznali kot eno izmed najboljših, najekspresivnejših in seveda je sledilo povabilo na slavnostno odprtje razstave in podelitev plaket.

Ta slavnostni dogodek so organizatorji obogatili z nagovori častnih gostov, z recitalom dveh nagrajenih pesmi in glasbenim nastopom ambasadorja strpnosti, velikega človekoljuba in humanitarca, SoulGreg(a) Artist(a). Skupaj z mag. Mojco Eferl je zapel lastno pesem *Naj zmaga ljubezen*, kar je tudi njegovo sporočilo nam. Samo razstavo je otvoril s častnim nagovorom g. Zoran Stančič, vodja Predstavništva Evropske komisije v Sloveniji. Na mlade ustvarjalce in ostale nas prisotne je prenesel pomembni

sporočili: prvo – dan strpnosti naj bo vsak dan, ne le ob mednarodnem dnevu; drugo – načelo strpnosti je treba ponotranjiti, in pozval, da ju naj prenašamo širše.

Mag. Nina Koželj je opozorila na predsodke in stereotipe ter nas pozvala: »Prijateljstvo in strpnost negujte in udeležajte ju vedno in povsod.« Gregor Pečan pa je izpostavil, da se ljudje včasih premalo zavedamo nestrpnosti, in pozval: »Bodimo prijazni drug z drugim: danes, jutri in kar naprej.« Marjutka Hafner, direktorica Urada za UNESCO, pa je posebej pozvala k širjenju strpnosti in medsebojnemu spoštovanju. Osvetlila je pogled na to, da vojne nastajajo v glavah ljudi, zato je treba v glavah ljudi narediti mir – mir in razumevanje je treba graditi z moralno in socialno enotnostjo celotnega človeštva, da postanejo del našega vrednostnega sistema.

Častni gostje prof. dr. Milena Ivanuš Grmek, mag. Nina Koželj in Jože Bogataj so ob zaključku dogodka nagrajencem slavnostno podelili plakete.

Sledila sta odprtje in ogled razstave likovnih in literarnih del nagrajencev, k Nini pa je celo pristopila prof. dr. Milena Ivanuš Grmek in ob navdušenju nad njeno ustvarjalnostjo z njo prijetno poklepetala.

dr. Ana Koritnik

TEHNIŠKI DAN

V sredo, 22. 4. 2020, smo imeli tehniški dan. Učitelji so nam v spletnih učilnicah pripravili veliko možnih nalog in filmčkov o vodi in življenju na Zemlji. Vse naloge so me pritegnile, a izbrala sem pripravo gredice z medovitimi rastlinami. Doma smo imeli majhno samokolnico, ki smo jo mislili odpeljati na zbirni center. Oče se je spomnil, da bi jo lahko uporabila namesto korita. S sestro sva umili samokolnico. Z babico, mamo in očetom smo se pogovorili, katere medovite rastline bi lahko zasadila v samokolnico. Izbrali smo jagodno in čokoladno meto, drobnjak in plahtico. Naučila sem se, da to niso samo medovite rastline, ampak tudi zdravilne. Najprej sem na dno samokolnice zvrtila tri luknje skozi katere bo odtekala odvečna voda.

Nabrala sem kamenje, ki bo služilo kot drenaža, in ga enakomerno porazdelila v samokolnici. Potem sem z lopatko v vedro nabrala zemljo. Z zemljo sem napolnila samokolnico. Nato sem izkopala rastline. Pri tem sem pazila, da rastlin nisem poškodovala. Za vsako rastlino sem naredila luknjo v njo, položila sadiko in korenine zasula z zemljo. Vsako rastlino sem na rahlo pritisnila v zemljo, da bodo imele korenine dober stik z zemljo.

Po sajenju sem rastline zalila. Po vrhu sem posula slamo, ki bo zadrževala vlago v zemlji, zato bo treba manj zalivati. Slama tudi polepša zasaditev. Zasaditev bo krasila vhod v hišo. Popoldan smo se z mamo, bratom in sestro odpravili na čistilno akcijo. Odločili smo se, da počistimo gozd in obcestne jarke v bližini doma. Na naše veliko razočaranje smo v pol ure nabrali tri polne vreče smeti, kar je mnogo preveč.

Neža Gračner, 6. c

NAŠO ŠOLO IN VRTEC OBISKALA MINISTRICA MIZŠ DR. SIMONA KUSTEC

V petek, 22. 5. 2020, je našo šolo in vrtec skupaj z državnim sekretarjem Damirjem Orehovcem, nekdanjim ravnateljem ene sosednjih šol, obiskala dr. Simona Kustec, ministrica MIZŠ. V okviru svojega obiska je lahko preverila dejansko stanje po vrnitvi otrok v šolsko in vrtčevsko okolje, seveda ob upoštevanju strogih zdravstvenih priporočil in zagotavljanju zahtevanih zaščitnih pogojev.

Poleg tega, da si je ogledala šolo in vrtec, je obiskala nekatere naše prvošolce in tretješolce ter vrtčevske otroke in tako zaznala utrip vsakdana, ki pa je v teh razmerah vseeno nekoliko drugačen – otroci se denimo smejo družiti le na razdalji, a vseeno so veseli, igrivi, šolski pa tudi ukaželjni. Kanček tega, kar znajo, so pokazali tudi šolski ministrici in državnemu sekretarju. Seveda pa sta ju vseskozi spremljala in vodila naša ravnateljica Dušanka Mihalič Mali in pomočnik ravnateljice Zvonko Trstenjak in jima predstavila naravo dela šole in vrtca,

še posebej v teh pokarantenskih (izrednih) razmerah, ki so od zaposlenih zahtevale in zahtevajo veliko znanja, prilagajanja in organizacijskih spretnosti.

Ob koncu je šolska ministrica poleg spoštovanja do opravljanja dela v razmerah, katerim smo priča, izrazila tudi zadovoljstvo nad gostoljubnostjo, ki je bila deležna ob obisku pri nas, in nasploh ob prvem pokarantenskem tednu šolanja, katerega delček je torej doživela tudi med našimi otroki.

dr. Ana Koritnik

OBISK PREDSTAVNICE MINISTRSTVA ZA ŠOLSTVO

Ko nam je učiteljica povedala, da bo predstavnica ministrstva za šolstvo prišla k nam, sem bila zelo vesela. Ko je prišla, sem ji izrekla dobrodošlico.

Zraven nje so še prišli ravnateljica in dva fotografa. Zastavila nam je nekaj vprašanj. Gospa se mi je zdela zelo prijazna. Razložila je, kaj dela, ko opravlja svoje

delo. A obisk ni trajal dolgo. Nato se je poslovila in mi smo nadaljevali s poukom.

Lili Vidonja, 3. d

OBISK MINISTRICE

V petek nas je v šoli obiskala ministrica za šolstvo. Zraven nje sta v naš razred prišla ravnateljica in podravnatelj šole. Ministrica je bil prijazna. Lepo nas je pozdravila in se pogovarjala z nami ter z našo učiteljico. Učenci smo bili zelo veseli, da je ministrica prišla ravno v našo šolo. Ogledala si je naš razred. Fotografirali so vse dosti učencev v šoli in da se pridno učimo.

Mai Vugrinčič, 3. d

MALI ŠEF SLOVENIJE – STAŠA IN STELLA TRUNK O SVOJI IZJEMNI KUHARSKI IZKUŠNJI

Nedavno smo lahko na TV-ekranih spremljali kuharsko oddajo Mali šef Slovenije in navijali za prikupni, nasmejani in zgovorni šestošolki, dvojčici Stašo in Stello Trunk. Ne le, da smo navijali zanju, tudi njuna spontana pristnost nas je pritegnila, njuni okusni, vabljeni in estetsko dovršeni krožniki, taktičnost in sestrski "prepirčki": »Kaj si tečna, j.....!« »Pa če sem mogla probat.« »Stella, jaz te bom z....., probaš te ostanke!« Ni kaj, bili sta edinstveni, znašli sta se na "kuharskem parketu" snemalnega studia in tako v finalu

osvojili izjemno drugo mesto in naši šoli prikuhali 6.000 evrov.

Ker pa tega le ne zmore vsak in je vsekakor izjemen uspeh, smo Stašo in Stello prosili, da za MIK zapišeta nekaj utrinkov te posebne izkušnje.

Staša in Stella Trunk, 6. a: »Mali šef je kuharska oddaja, kjer otroci osmih osnovnih šol iz vse Slovenije tekmujejo za glavne nagrade: 10.000 evrov za prvo, 6.000 za drugo in 5.000 za tretje osvojeno mesto. V samo oddajo se je prijavilo več kot 400 parov, izbranih pa je bilo 8. Na začetku poteka prva avdicija, sledi ji druga oz. ožji krog. Osem izbranih parov se mora najprej udeležiti petih kuharskih priprav v Kamniku, ki večinoma trajajo od 6 do 8 ur. Za kuhanje naju je že pri petih letih navdušila najina babica, za oddajo pa sva se navdušili sami.

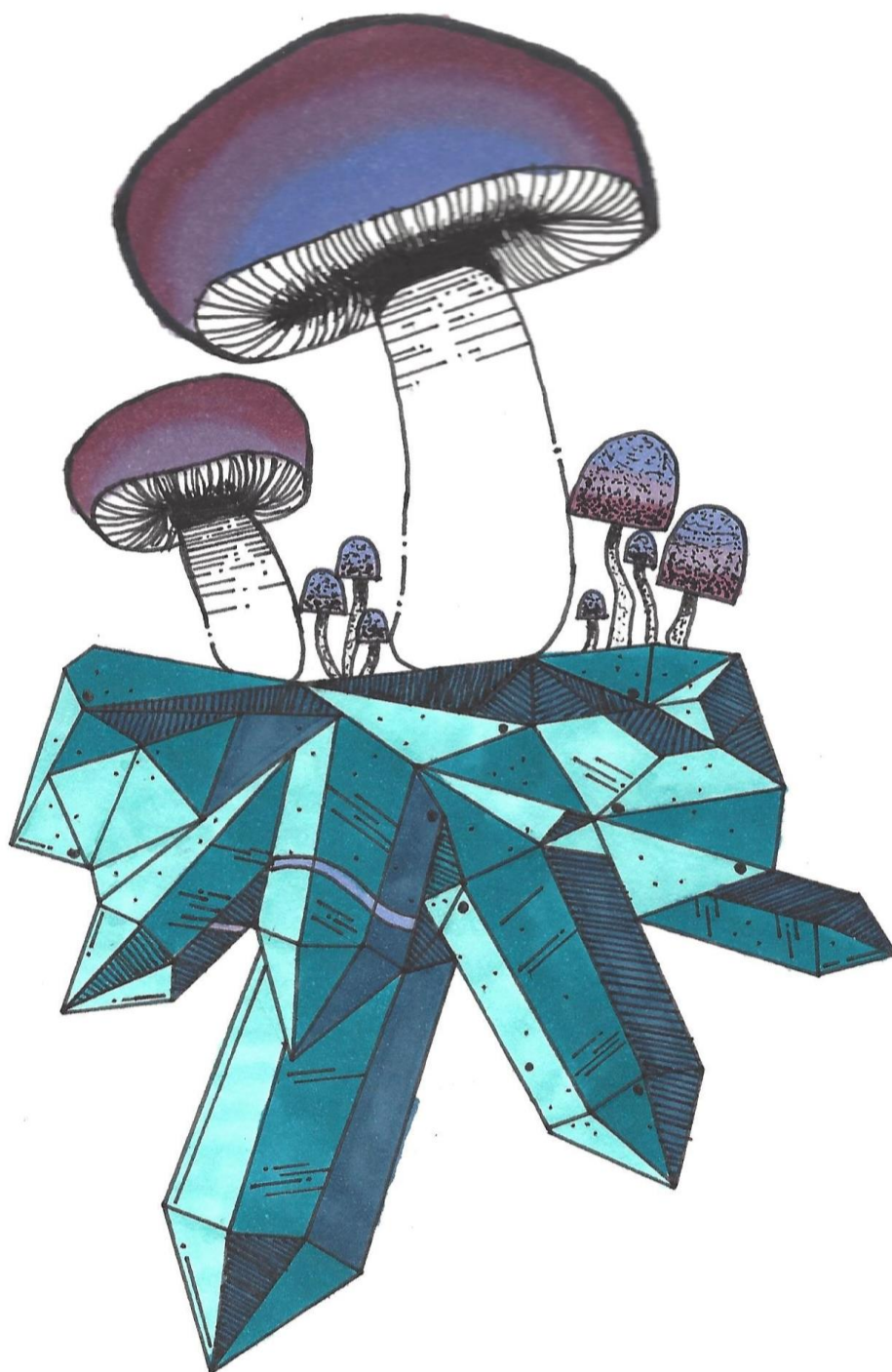
Dan snemanja je za naju potekal zelo naporno. Snemanja so večinoma potekala med tednom. S prvo zmago v prvem krogu sva prišli v polfinale, kjer sva si s 14 zvezdicami prikuhali vstopnico za finale, kjer nama je zmaga za las ušla. Najin dan se je takrat začel ob štirih zjutraj. Takrat sva se odpravili proti Ljubljani v Viba studio. Tam smo dobili svojo sobo, v kateri smo preživeli zelo malo časa, saj smo večinoma bili v studiu. Pred snemanji sva se doma sami veliko pripravljali, tako da

sva poskušali različne okuse in veliko kuhali z novimi sestavinami in preizkušali nove recepte. Na koncu pa sva šoli prikuhali 6.000 evrov, na kar sva zelo ponosni.«

Zagotovo pa sta upravičeno ponosni na to, da sta na koncu šoli prikuhali 6.000 evrov. Tudi mi smo in jima za ta izjemen uspeh iskreno čestitamo – ob tem pa seveda občudujemo njuno kuharsko znanje, ki sta ga zlili v okusne jedi, postrežene na estetsko dovršenih krožnikih. Prepričali sta žirante, ki so iz snemanja v snemanje postavljali vse višje standarde in vse težje izzive, in tako bili ne le odlični, temveč izjemni.

dr. Ana Koritnik

Nejc Flamiš, 9. a, Goba in kristal

PRVOŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO ...

RAZREDNI PRISPEVEK 1. A

Kako poteka moje delo od doma v času izolacije?

FILIP ALFIREVIČ: »Veliko se gibam v naravi, veliko se pogovarjamo, gledam poučne oddaje, risanke in pravlјice ter seveda delam domače naloge.«

AVA BANDUR: »Delo poteka v redu, mami je kar v redu učiteljica, ampak ni tako fajn kot v šoli. Zato si zelo želim čim prej nazaj v šolo.«

NIK FIC: »Zjutraj vstanem, pogledam risanke in pojem zajtrk. Potem pa delam naloge za šolo: rišem, pišem, računam, berem, poslušam pravlјice, pesmice, pojem, ustvarjam razne izdelke.«

JAKA GAČNIK: »Moje delo poteka tako, da bolj sam delam (sva z mamo sama v pisarni). Večja tišina je kot v šoli. Doma je boljše kot v šoli, ker se lahko z mamo družim, v šoli pa ne 😊 Izgleda tako, da me mama bolj vzpodbuja.«

MEDINA HALABAK: »Malo se učim, rešujem matematične naloge, rišem in berem.«

VITO MIKEREVIČ: »Delo od doma poteka super.«

EVA PAJTLER: »Učim se, napišem nalogo, mama naloge preveri ... Ene naloge naredim brez posebnega truda, spet druge s težavo. Veliko računam, pišem, berem in rišem. Ves ostali čas preživim na prostem in se VELIKO gibam.«

Urh Pleteršek Krček, 1. a

URH PLETERŠEK KRČEK: »Všeč mi je, da z mamo več ustvarjava, več sem zunaj ...«

LUKA PONUDIČ: »Zjutraj se zbudim, pojem zajtrk in se oblečem. Grem v svojo sobico, se usedem za mizo in začnem. Vsak dan so najprej na vrsti ČRKE. Med delom imam kratek odmor. Če sem priden, mi vse uspe narediti v dopoldanskem času, ampak to itak, da sem:).«

EVELINA RIŽNAR: »Delo od doma poteka ... umirjeno. Učim se skozi ves dan, včasih zjutraj, včasih popoldne. Včasih oboje ... Predelam vso snov, ki nam jo pošljete.«

SUNITA SAHITI: »Učim se in delam za šolo. Rada računam, barvam in rišem.«

ŽAN SODEC: »Zjutraj najprej pogledam, kateri predmeti so na urniku, in si pripravim zvezke, peresnico. Potem vadim računanje, branje, pisanje črk, kaj narišem. V posebni tabeli za šolsko delo pobarvam tiste predmete, ki sem se jih tisti dan učil. Zelo rad rešujem interaktivne naloge pri angleščini in matematiki, čeprav me miška na računalniku še vedno nekoliko jezi. Na soncu slikam z vodenimi barvami, izdelujem zajčke, robote ... Hodim na sprehode v naravo in kolesarim z vso družino. Ob deževnih in hladnih dneh rad pogledam oddaje o živalih.«

NADJA STOJANOVIČ: »Prvo mi mama natisne naloge, zame in Uno. Potem midve rešujeva samostojno. Če imava kakšne težave, vprašava mamico. Ko končava z nalogami, greva na sprehod ali se igrava na dvorišču.«

MARK ŠOŠTERIČ: »Z mamico računava, nekaj napiševa. Kak dan si vzamem knjigico in jo mamici berem naglas. Telovadim in pojem.«

ŽIGA ŠTOK: »Z delom začnem med 9.00 in 9.30 in traja do 12.00 in 13.00. Zelo uživam z delom, sploh prek računalnika moja matematika. Tudi pri branju sem že dober, skoraj bom tekoče bral. Delam tudi angleščino in nemščino.«

EMA ZORKO: »Najraje rešujem matematiko in rišem ter poslušam pesmice ali pravljice. Portal moja matematika je zakon, bi ga vsak dan reševala, ker imam rada matematiko in so mi vseč pisane naloge.«

Kaj pogrešaš pri pouku na daljavo?

FILIP ALFIREVIČ: »Nič, pohvalim vse učiteljice.«

AVA BANDUR: »Najbolj pogrešam prijatelje, učiteljici tudi zelo. Vse, vse, vse!«

NIK FIC: »Želim si, da bi bili v šoli. Pogrešam sošolce in učiteljice.«

JAKA GAČNIK: »Pogrešam prijatelje, učiteljico Marjano in učiteljico Alenko. Tudi šolo. Igrače v šoli (doma jih nimamo 😊).«

MEDINA HALABAK: »Pogrešam Evo, Medino in šolo.«

VITO MIKEREVIČ: »Pogrešam sošolce in učiteljice.«

EVA PAJTLER: »Pogrešam družbo in prijatelje in učiteljice.«

URH PLETERŠEK KRČEK: »Pogrešam sošolce, učiteljice, razred.«

LUKA PONUDIČ: »Pogrešam sošolca Marka in Nika ... pa seveda moji učiteljici, Alenko in Marjano.«

EVELINA RIŽNAR: »Pogrešam samo učiteljice in sošolce :).«

SUNITA SAHITI: »Pogrešam šolo in sošolce.«

Sunita Sahiti, 1. a

ŽAN SODEC: »Najbolj pogrešam šolo, sošolce in učiteljice. Komaj čakam, da jih bom objel.«

NADJA STOJANOVIČ: »Pogrešam prijatelje, učiteljici Alenko in Marjano ter kuharico Tanjo.«

MARK ŠOŠTERIČ: »Pri učenju pogrešam kontakt z učiteljicami. Pogrešam podajanje nalog od učiteljice. Pogrešam sodelovanje s sošolci.«

ŽIGA ŠTOK: »Pogrešam sošolce in seveda učiteljici Alenko in Marjano. Komaj čakam, da se vrnem v šolo.«

EMA ZORKO: »Pogrešam učiteljici Alenko in Marjano ter sošolke in sošolce.«

Vito Mekerevič, 1. a

Jaka Gačnik, 1. a

Ava Bandur, 1. a

Ema Zorko, 1. a

Eva Pajtlar, 1. a

Evelina Rižnar, 1. a

Filip Alfirević, 1. a

Luka Ponudič, 1. a

Mark Šošterič, 1. a

Medina Halabak, 1. a

Nik Fic, 1. a

Nadja Stojanović, 1. a

Žan Sodec, 1. a

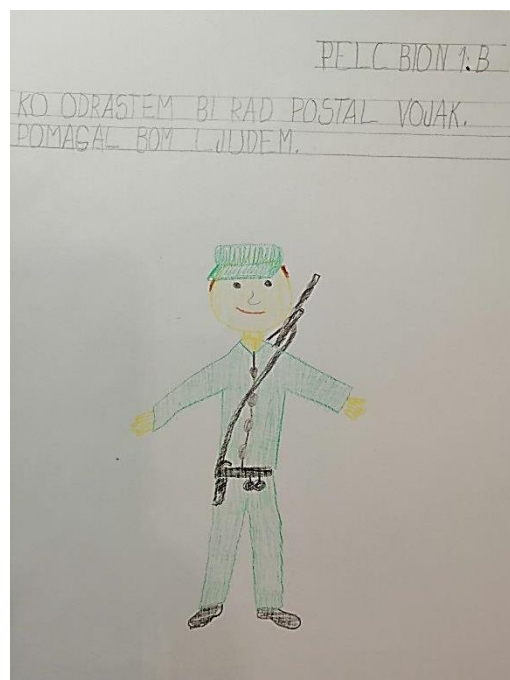
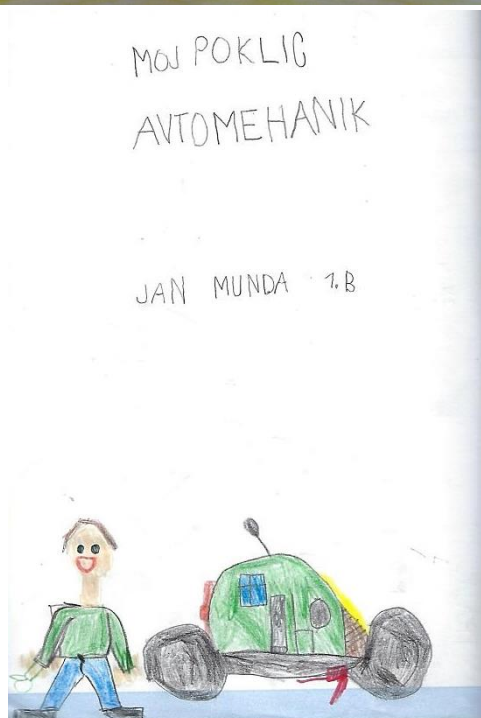
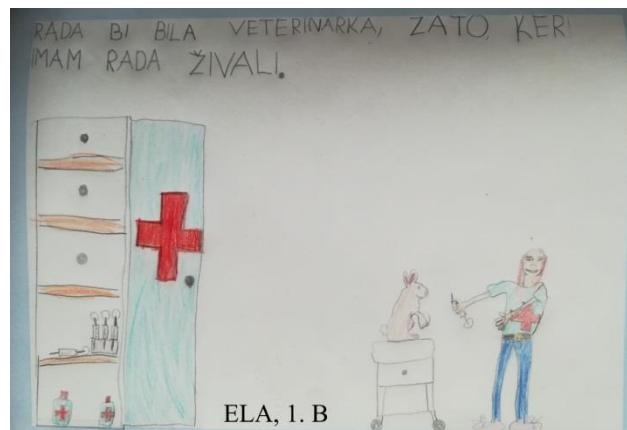
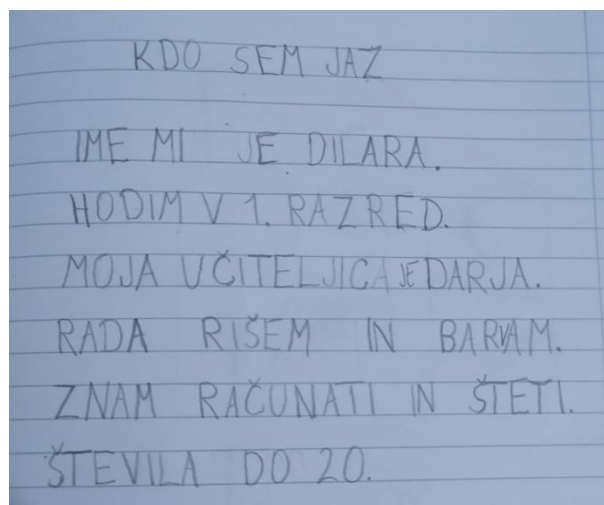
Žiga Štok, 1. a

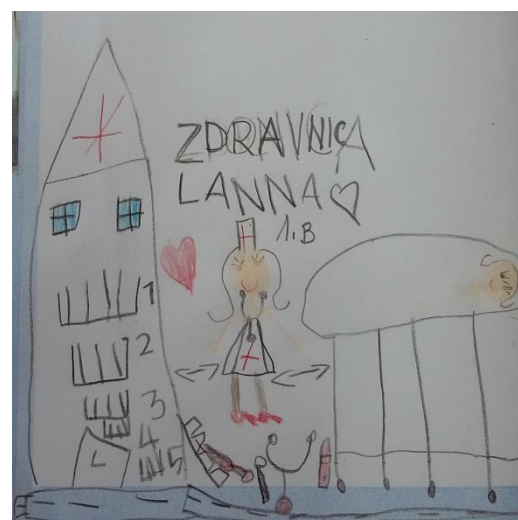

Izdelki učencev 1. b-razreda.

Učenci so v času šolanja na daljavo narisali ali opisali poklice, ki si ga nekoč želijo opravljati.

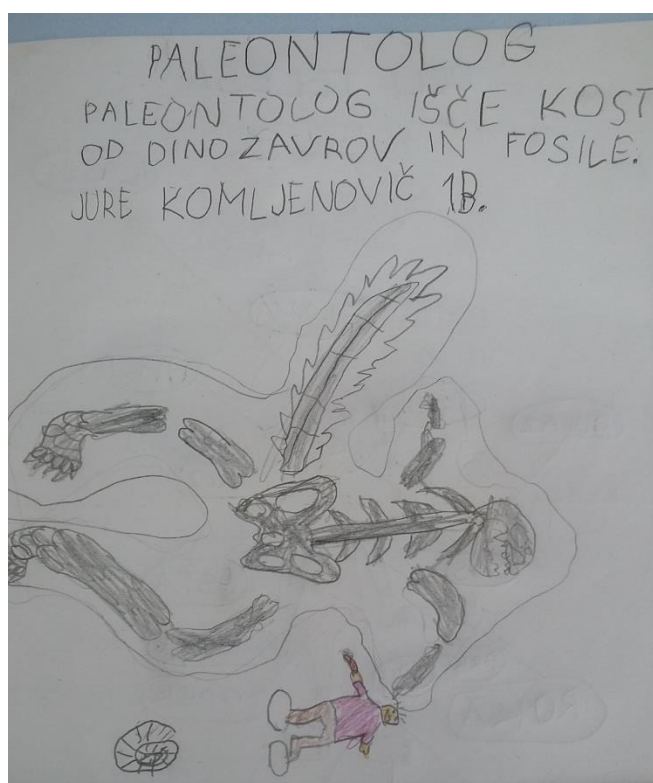
Izdelki so nastali aprila 2020.

FRIZERKA
KO BOM VELIKA SI ŽELIM POSTATI
FRIZERKA. V AVSTRIJI BOM IMELA
SVOJ SALON S PRIJATELJICO NIKO.
TIA FERLIČ
1.B

UČENCI 1. C SMO V ČASU POUKA NA DALJAVO IMELI TUDI TEDEN NA TEMO METULJEV. MED DRUGIM SMO IZDELOVALI METULJE UPANJA, BRALI PRAVLJICO O TREH METULJIH IN SESTAVLJALI PRAVLJICE O OKOLJSKEM DETEKTIVU METULJU MATICU.

UČITELJICA ANA JE PRAVLJICE PREPISALA NA PODLAGI ZVOČNIH POSNETKOV. NEKATERI SMO JIH SAMI NAPISALI. NEKATERI PA SMO PROSILI NAŠE STARŠE, DA SO JO ZAPISALI PO NAŠEM NAREKU.

IN KAJ JE NASTALO?

PREBERITE IN POGLEJTE!

UČENCI 1. C

AJDIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

METULJČEK MATIC JE ŠEL PO SVETU. PRIŠEL JE V SLOVENIJO, V MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU. VIDEL JE, DA NI OTROK. ŠEL JE POGLEDAT V HIŠE. V DOMOVE. VIDEL JE, DA SO OTROCI DELALI NALOGE.

Ajda Kolar, 1. c

Florent Gashi, 1. c

MAXOV METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

NEKOČ JE ŽIVEL METULJČEK Z IMENOM MATIC. ZELO RAD JE IMEL ČISTO NARAVO. VSAKI DAN JE PREGLEDAL SVOJ TRAVNIK, ČE JE KAKŠEN NEPRIDIPRAV ODLOŽIL NA NJEGA ODPADKE.

NEKEGA DNE JE PRIŠEL NA NJEGOV TRAVNIK GOSPOD TRENER, KI JE ODVRGEL PAPIRČEK OD ČOKOLADE V KOŠ. METULJČEK MATIC JE V NJEM TAKOJ PREPOZNAL PRIJATELJA.

NASLEDNJI DAN SO SE S KOLESI NA TRAVNIK PRIPELJALI FANTJE: ŽAN, ROK, TIM IN RAFAELO. VSAK OD NJIH JE ODVRGEL PAPIRČEK V POTOK, LE RAFAELO JE SVOJ PAPIRČEK ODVRGEL V KOŠ. METULJČKA MATICA JE NJIHOVO OBNAŠANJE ZELO RAZJEZILO. METULJČEK MATIC JE V JEZI RAZMIŠLJAL, KAKO BI TE FANTE KAZNOVAL ZA NJIHOVO POČETJE. SPOMNIL SE JE NA SVOJEGA PRIJATELJA, GOSPODA TRENERJA.

V TEM TRENUTKU SE JE KOT ČUDEŽ POJAVIL TRENER NA TRAVNIKU. POGLEDAL JE FANTE IN TAKOJ PREŠTEL PAPIRČKE V POTOKU. UGOTOVIL JE, DA JE V POTOKU EN

PAPIRČEK MANJ, KOT JE FANTOV. VPRAŠAL JIH JE: »KDO OD VAS JE VRGEL PAPIRČEK V KOŠ?«

RAFAELO JE DVIGNIL ROKO IN POVEDAL, DA JE ON EDINI, KI PAPIRČKA NI ODVRGEL V POTOK. BIL JE TUDI EDINI, KI JE IMEL ŠČITNIKE IN ČELADO.

TRENER IN METULJČEK MATIC STA OSTALE FANTE KAZNOVALA TAKO, DA SO MORALI VSAK DAN V MESECU OČISTITI TRAVNIK IN POTOK. PRAV TAKO PA SO BILI OSTALI KAZNOVANI TUDI S TEM, DA SE DESET DNI NISO SMELI VOZITI PO PROGI. V TEM ČASU JE RAFAELO BIL EDINI, KI JE LAHKO TRENIRAL.

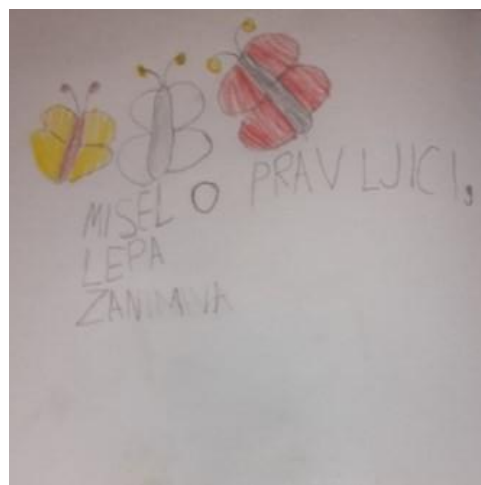
PO DESETIH DNEH JIM JE GOSPOD TRENER PRIREDIL TEKMOVANJE S KOLESI. NOSILI SO OVRATNIKE, ČELADE, OČALA, ROKAVICE IN KAMERE IN VSI SO NOSILI KLUBSKE DRESE. RAFAELO JE BIL EDINI, KI DRESA NI IMEL, IN SO SE ZATO VSI IZ NJEGA NORČEVALI. FANTJE SO POZABILI, DA JE V ČASU, KO SO ONI MORALI POSPRAVLJATI SMETI, RAFAELO TRENIRAL, ZATO JIH JE VSE PREMAGAL.

NJEGOVA NAVIJAČA STA BILA METULJČEK MATIC IN GOSPOD TRENER, KI STA BILA NANJ ZELO PONOSNA, PA NE SAMO ZATO, KER JE ZMAGAL NA TEKMOVANJU, AMPAK TUDI ZATO, KER JE SPOŠTOVAL NARAVO IN ODLAGAL ODPADKE V SMETI.

Max Sliško, 1. c

Luka Horvat, 1. c

Pravljico *Trije metulji* ilustrirala:

Medina Bešić, 1. c

URŠKIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

NEKOČ JE ŽIVEL METULJČEK MATIC. ŽIVEL JE V HIŠICI NA TRAVNIKU ZRAVEN VELIKO DREVES. ODLOČIL SE JE, DA BO POSTAL OKOLJSKI DETEKTIV. VSAKO NOVO STVAR, KI JO JE VIDEL, JE PREGLEDAL Z LUPO. EN DAN JE NALETTEL NA KUP ZELO SMRDLJIVIH SMETI. SMETI SO TAKO ZELO SMRDELE, DA KO JE ŠEL ZVEČER SPAT, SPLOH NI MOGEL SPATI. ZJUTRAJ PA SPLOH NI MOGEL IZ HIŠE, KER JE NEKDO NASTAVIL SMETI PRED NJEGOVA VHODNA VRATA. MATIC SE JE ODLOČIL, DA BO

NAŠEL PACKA, KI MEČE SMETI PO TLEH. ISKAL GA JE VES DAN. PRVI DAN NI IMEL SREČE IN KRIVCA NI NAŠEL. ZARADI SMRDLJIVIH SMETI PA SPET NI MOGEL SPATI. PONOČI JE SLIŠAL ČUDNE ZVOKE IN JE VEDEL, DA JE TO PACEK, KI GA IŠČE. POTEM JE ŠEL VEN IN VIDEL PACKA. TA PACEK JE BILA LISICA MICA. LISICO MICO JE KAZNOVAL TAKO, DA JE MORALA POBRATI VSE SMETI NA TRAVNIKU IN V GOZDU. LISICA MICA OD TAKRAT ODNAŠA SMETI V KOŠ.

Urška Rudl, 1. c

TEOV METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

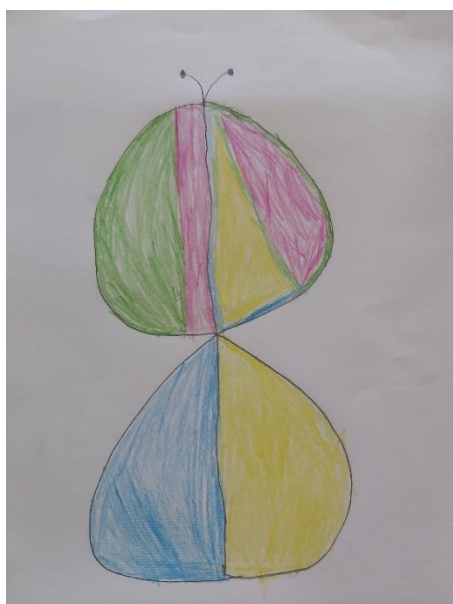
NEKOČ JE ŽIVEL METULJČEK MATIC, KI JE ŽIVEL ZA JEZOM. PRI JEZU JE BILA MIZA, KI JE BILA ŽE ZELO STARA. K MIZI SO HODILI FANTJE, KI SO PILI IN NA MIZI PUSTILI VSE STEKLENICE.

TEO IN NJGOV ATI STA POSPRAVILA STEKLENICE, POBARVALA MIZO IN PRITRDILA DESKE.

SPET SO PRIŠLI FANTJE IN SEDELI NA MIZI. METULJČEK MATIC JE VSEM LJUDEM, KI SO ŽIVELI V OKOLICI, REKEL, DA ČE VIDIJO KOGA, KI RAZMETAVA, DA GA OPOZORIJO, DA NAJ POSPRAVI. ČE NE BO HOTEL POSPRAVITI, PA NAJ MU REČEJO, DA GA BO SKREGALA POLICIJA.

ZNOVA SO PRIŠLI FANTJE IN SO VSE RAZMETALI. FANT, KI JIH JE VIDEL, JIM JE REKEL, DA NAJ POSPRAVIJO, A NISO HOTELI. NATO JIM JE FANT REKEL, DA JIH BO KAZNOVALA POLICIJA. FANTJE SO NATO VSE POSPRAVILI, KAR SO RAZMETALI.

Teo Bogadi, 1. c

Vid Gros, 1. c

Metulj upanja: Dalina Pajić, 1. c

JANOV METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

METULJČEK MATIC JE BIL STAR TRI LETA IN JE OČKA VPRAŠAL, ALI BI LAHKO POSTAL OKOLJSKI DETEKTIV. IN JE OČKA REKEL, DA JE ŠE ZA DETEKTIVA PREMAJHEN. POTEM ČEZ TRI LETA JE BIL METULJČEK MATIC STAR ŽE ŠEST LET IN JE SPET VPRAŠAL TA DAN OČKA, ALI BI LAHKO POSTAL OKOLJSKI DETEKTIV, IN OČKA JE REKEL: »SI ŽE DOVOLJ VELIK, DA POSTANEŠ OKOLJSKI DETEKTIV.« IN MATIC JE ZAČEL POMAGATI NARAVI. SMETI JE LOČEVAL: PAPIR V ŠKATLO S PAPIRJEM, PLASTIKO V ŠKATLO S PLASTIKO, OSTANKE OD HRANE NA KOMPOST.

ČE JE VIDEL METULJČEK MATIC KOGA, KI NE LOČUJE ODPADKOV, JIH JE METULJČEK MATIC NA SREČO LOČEVAL IN TAKO JE METULJČEK MATIC KONČNO POSTAL OKOLJSKI DETEKTIV.

Jan Pelcar, 1. c

VIKTORIJIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

NEKOČ JE ŽIVEL EN ZELO PAMETEN METULJČEK, KI SE JE ODLOČIL, DA BO PO POKLICU DETEKTIV. METULJČEK JE RAZISKOVAL IN RAZISKOVAL IN VIDEL, V ČEM JE PROBLEM. LJUDJE SE GRDO OBNAŠAJO DO NARAVE. METULJČEK MATIC JE POMISLIL, DA LAHKO TO UREDI, IN JE TUDI VEDEL, KAKO TO UREDITI. NA VES GLAS JE POVEDAL LJUDEM, DA NE SMEJO BITI NEPAZLJIVI V NARAVI. ON JIH BO VSAK DAN OPAZOVAL.

KONEC. (ŠE VI BODITE TAKO PRIJAZNI DO NARAVE, KOT JE METULJČEK MATIC.)

Viktorija Srša, 1. c

JULIJIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

NEKOČ SO ŽIVELI TRIJE METULJI NA DREVESU, V SVOJI HIŠICI. MAMA METULJ, ATI METULJ IN METULJČEK MATIC.

METULJČEK MATIC JE VPRAŠAL MAMO, ALI LAHKO GRE VEN NA TRAVNIK LETET. MAMA METULJ MU JE REKLA, DA LAHKO GRE, IN METULJČEK MATIC JE REKEL: »HURA!« IN JE ODŠEL SKOZI VRATA.

METULJČEK MATIC JE LETAL NAD TRAVO IN ROŽICAMI IN ZAGLEDAL PET OTROK, KAKO IGRAJO HOKEJ. PRILETEL JE BLIŽJE. VIDEL JE OTROKA, KI MEČE PAPIRČKE OD ČOKOLADE NA TLA. METULJČEK JE POČASI ODLETEL NA TLA IN POBRAL SMET. SMET JE BILA TAKO TEŽKA, DA JE KOMAJ ZLETEL. OTROCI SO TO VIDELI IN SO BILI TAKO NAVDUŠENI, DA SO PRIŠLI POMAGAT METULJČKU. POMAGALI SO MU POBRATI VSE SMETI, KI SO BILE NA POLJU IN NA TRAVNIKU.

METULJČEK MATIC JE BIL SREČEN IN JE ŽIVEL SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

Julija Nedog, 1. c

GALOV METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

METULJČEK MATIC SE JE ODLOČIL, DA BO RAZISKAL ONESNAŽENOST OKOLJA. NAJPREJ SE JE ODPRAVIL NA JEZERO. TAM NI BILO NE DUHA NE SLUHA O LJUDEH. OPAZIL NI NOBENEGA NOVEGA ODPADKA, ZATO JE BIL VESEL. NATO JE ODLETEL DO ODLAGALIŠČA ODPADKOV. ČEPRAV LJUDI NI BILO NIKJER, SO SE SMETI ŠE DODATNO KOPIČILE. TEGA METULJČEK MATIC NI MOGEL RAZUMETI, ZATO JE ODLETEL DO MAMICE. MAMICA MU JE POVEDALA, DA LJUDJE ZMERAJ USTVARJAJO SMETI IN JIH ZMERAJ BODO, VENDAR DOKLER JIH PRIDNO LOČUJEJO IN ODLAGAJO NA ISTA MESTA, NE BO VEČJIH TEŽAV. METULJČEK MATIC JE POVEDAL MAMICI, DA UPA, DA SE BODO LJUDJE TEGA DRŽALI TUDI PO KARANTENI. MAMICA SE JE Z NJIM STRINJALA, MATIC PA JE OBLJUBIL, DA BO OSTAL OKOLJSKI DETEKTIV IN BO TUDI SAM PAZIL, DA OKOLJA NE BO ONESNAŽEVAL.

Gal Ristić, 1. c

KAJIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

ŽIVEL JE METULJČEK MATIC, KI SI JE ENEGA DNEVA RES ŽELEL POSTATI OKOLJSKI DETEKTIV. ŽELJA SE MU JE URESNIČILA.

VES TEDEN JE POZORNO OPAZOVAL, ČE KDO ONESNAŽUJE NJEGOV TRAVNIK IN NJEGOVO HIŠKO. MIMO JE PRIŠEL EN GOSPODIČ IN ODVRGEL PLOČEVINKO (NAMESTO V KOŠ) NA TRAVO. METULJČEK MATIC GA JE OKREGAL: »HEJ, PAZI MALO!« GOSPODIČ JE REKEL, DA NI VIDEL KOŠA, IN SE OPRAVIČIL. METULJČEK MATIC MU JE POTEM REKEL, DA LAHKO TUDI OBDRŽI PLOČEVINKO IN JO DOMA VRŽE V KOŠ. GOSPODIČ JE TO TUDI NAREDIL IN VSI OSTALI SO IZVEDELI, KAKO JE METULJČEK MATIC REŠIL ZADEVO, KO JE OKREGAL GOSPODIČA.

Kaja Perić, 1. c

JADIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

ZJUTRAJ JE METULJČEK MATIC POLETEL NAD GOZDNO JASO, DA BI SE NAPIL NEKTARJA.

KO JE LETAL, JE VIDEL KUP SMETI ZRAVEN ROŽIC IN JE BIL ŽALOSTEN. POTEM JE VIDEL OTROKE, KAKO JEDO SLADKARIJE IN MEČEJO PAPIRČKE PO TLEH. METULJČEK JE POLETEL DO NJIH IN JIM REKEL, DA NAJ POBEREJO SMETI, ČE NE, BO PRIPELJAL PRIJATELJICO OSO, DA JIH POPIKA. OTROCI SO SE PRESTRAŠILI, POBRALI SMETI IN ODŠLI IZ GOZDA.

METULJČEK MATIC PA JE BIL SPET VESEL, DA BO GOZDNA JASA ČISTA.

Jade Heuga, 1. c

Metulj upanja: *Anela Rahmanovič, 1. c*

Dalia Devedžić, 1. c

JURETOV METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

METULJČEK MATIC JE LETAL NAD TRAVNIKOM IN JE GLEDAL, ČE BI BILE KJE KAKŠNE SMETI.

GLEDAL JE PO GOZDU IN VSEPOVSOD DRUGOD, A SMETI NI NIKJER NAŠEL. NASLEDNJE DNEVE JE SPET ISKAL IN ISKAL, A SMETI NI BILO. NATO PA JE ODLETTEL V GOZD, KJER JE NAŠEL SMETI. POKLICHAL JE DVA MEDVEDA IN DVE VEVERICI, KI SO MU POMAGALI SMETI ZLOŽITI NA KUP, DA BI JIH FANTEK JURE NAŠEL IN POBRAL. IN RES. NEKEGA DNE JE FANTEK JURE ODŠEL V GOZD, KJER JE NAŠEL KUP SMETI. ODŠEL JE DOMOV IN VZEL DVE VELIKI VREČI IN JE VRGEL SMETI V KOŠ. DVAKRAT JIH JE VRGEL. DVAKRAT V ISTI SMETNJAK. NATO JE REKEL: »BYE, BYE, SMETI!« IN JE ODŠEL DOMOV.

Jure Babič, 1. c

MANČIN METULJČEK MATIC POSTANE OKOLJSKI DETEKTIV

NEKEGA DNE JE DETEKTIV METULJČEK MATIC ČAKAL, DA PRIDE K NJEMU GOST. IN JE PRIŠLO PET METULJEV. IN MATIC JE BIL VESEL, DA SO PRIŠLI. EDEN JE BIL RDEČ Z RDEČO VRTNICO, EDEN JE BIL ZELEN Z ZELENKO VRTNICO, TRETJI JE BIL KOŽNAT S KOŽNATO VRTNICO, EDEN JE BIL BEL Z BELO VRTNICO. VSI SO IMELI VRTNICE, RAZEN MODREGA. IN POTEM JE DETEKTIV REKEL, A GREMO POISKAT ROŽICO. JA, SEVEDA, SO REKLI.

ISKALI SO V GORAH, PO TRAVNIKU, PO HIŠKI, PO BLATU IN PO STREHI. IN NA VRTU SO NAŠLI MODRO VRTNICO.

IN POTEM JE REKEL MODRI METULJ, HVALA, RES HVALA. MODRI METULJ JE DAL VSEM CVETNI PRAH. LAHKO SE IGRATE Z VSEMI ROŽICAMI. IN DETEKTIV MATIC JE REKEL: SEVEDA. IN SO VSI BILI VESELI IN MODER JE BIL VESEL, DA SO SE VSI ZABAVALI IN DA MU JE DETEKTIV MATIC NAŠEL MODRO ROŽICO.

Manca Kores, 1. c

DRUGOŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO ...

PIKAPOLONICA IN ŽOGA

Za devetimi gorami je bil vrt. Nekega jutra je pikapolonica odbijala svojo modro žogo. Žoga je bila zelo poskočna in trda, zato je skočila daleč v gozd. Pikapolonica se je odpravila v gozd in srečala ježa. Vprašala ga je, če je videl žogo. Jež žoge ni videl. Za grmom se je polh igral z žogo. Vedel je, da žoga ni njegova, zato je žogo vrnil. Pikapolonica je bila vesela, zato je polha povabila k igri.

Eva Brumec, 2. a

PIKAPOLONICA IN ČUDEŽNI HROŠČ

Nekoč je živela pikapolonica, ki ni imela pik. Nekega dne je šla na sprehod in srečala čudežnega hroščka. Pikapolonica ga je prosila, ali ji pomaga najti pike. Čudežni hrošček ji bo pomagal, če bo ona njemu pomagala najti trpotčev list za poškodovano nogo. Skupaj sta šla na travnik in našla trpotec. Hrošček je ozdravel. Pikapolonica pa je dobila pike od hroščka.

Aleksej Ledinek, 2. a

PIKAPOLONICA V ŠOLI

Nekoč je živela pikapolonica s sedmimi pikami. Ta pikapolonica je bila nekaj posebnega, ker je bila mavrične barve. S svojimi posebnimi krili je odletela v šolo. V šoli se je igrala, risala, pisala domače naloge in računala. Najraje se je igrala s svojimi prijateljicami. Odletela je domov in doma povedala vse, kar so se naučili v šoli.

Kim Kokol, 2. a

PIKAPOLONICA GRE NA MORJE

Začele so se počitnice. Pikapolonica se je odpravila na morje. Na morju se je kopala. S prijatelji se je družila na plaži. Potem je šla v hotel. V kopalnici se je stuširala. Nato je šla v posteljo spat. Zjutraj se je oblekla in šla na zajtrk. Po zajtrku je šla na ležalnik ob morju. Potem se je šla kopat. Počitnice so hitro minile in odšla je domov.

Žiga Žokalj, 2. a

PIKAPOLONICA IN GOSENICA

Mala pikapolonica se je odpravljala v gozd. Nenadoma je srečala gosenico, ki ji je rekla: »Kaj pa delaš tu?« Pikapolonica jo je vprašala: »Kje pa je dedkova solata?« Gosenica je rekla: »Zakaj pa jo hočeš?« Pikapolonica je odgovorila: »Ker sem lačna.« Pikapolonica in gosenica sta se kregali in kričali ves dan, saj solate ni bilo. Potem so prišle njene prijateljice in ji pripravile zabavo. Ena izmed pikapolonic je povabila gosenico. Gosenica ji je na zabavo prinesla solato.

Neja Tamše, 2. a

PIKAPOLONICA RAZISKUJE

Nekoč je pikapolonica iskala zaklad. Letela je v gozd. Iskala je skriti zaklad. Čez nekaj časa je na tleh našla »X« in z lopato izkopala zaklad. Pikapolonica se je razveselila cekinov in postala bogata.

Patrik Pehar, 2. a

PIKAPOLONICA IŠČE SREČO

Nekoč pred davnimi časi je živela pikapolonica Pika. Bila je lepa in pametna, toda ni imela sreče. Vsak dan se je udarila ali kaj zlomila. Nekega večera je sklenila, da poišče svojo srečo. Zjutraj se je takoj odpravila na pot proti gozdu. V gozdu je srečala ježa, ki je bil ravno pri malici. Pikapolonica je ježa vprašala, če je kje videl njeno srečo. »Ne, nisem videl tvoje sreče,« je rekel jež, »lahko pa se mi pridružiš pri malici.« Pikapolonica se je odpravila naprej na pot. Na drevesu je srečala veverico. Pikapolonica jo je vprašala, če je kje videla njeno srečo. Veverica ji odgovori: »Ne, nisem je videla. Lahko pa se mi pridružiš pri glodanju lešnikov.« Pikapolonica se odpravi naprej iskat svojo srečo. Zagledala je sovo in jo vprašala, če je kje videla njeno srečo. Sova ji je povedala, da je vsak svoje sreče kovač. Srečo lahko najdemo samo v sebi. Sova ji je rekla: »Poglej, koliko prijateljev si spoznala.« Pikapolonica je veselo odletela domov in od takrat je živela srečno do konca svojih dni.

Tan Mohorič, 2. a

PIKAPOLONICA JE ZBOLELA

Pred davnimi časi je živela pikapolonica. Živela je v razširjeni družini. Z njo so živeli mama, ata, sestra, brat, babica, dedek, stric in teta.

Nekega dne so odšli v planine. Po poti je začel padati dež. Bili so veseli, ker so lahko skakali po lužah. Prišli so domov in pikapolonica je začela kašljati. Zbolela je in je ležala v postelji z visoko vročino. Babica ji je vsak dan skuhala čaj in pikapolonica je hitro ozdravela.

Vsa družina je bila vesela, ker se je pikapolonica hitro pozdravila.

Sara Vučko, 2. a

MOJA PRAVLJICA O PIKAPOLONICI

Nekoč na starodavnem vrtu so živele pikapolonice. Vse so se že prebudile, razen ene pikapolonice. Ko se je prebudila, je zagledala ... »Kje so moje pike?« je vprašala, nato je šla do svojih prijateljic. »Poglejte, kaj se mi je zgodilo,« je rekla pikapolonica. Prva pikapolonica ji je odgovorila: »Ti že nisi prava pikapolonica, ti si en navaden hrošč.« »Ne, nisem, še včeraj smo se tu igrale.« Druge pikapolonice je sploh niso poslušale. In spet so ji govorile: »Ti si en navaden hrošč.« Pikapolonica je s solznimi očmi odletela na svoj vrt. Ko je premišljevala, se je nečesa spomnila. »Že vem, s črno barvo si bom narisala pike.«

Drugo jutro si je šla takoj narisat pike. »Ena pika, druga, tretja pika, pa četrta pika, peta pika, šesta pika, pa sedma pika in osma pika. Tako, zdaj pa sem prava pikapolonica.«

In spet se je odpravila k svojim prijateljicam in vprašala: »Kako ste?« »V redu, hrošček.« »Nisem hrošč, pike imam.« »Mi imamo samo sedem pik.«

Pikapolonica je šla na svoj vrt. Ko je premišljevala, se je nečesa spomnila. »Že vem, piko, ki je preveč, si bom izbrisala s kumaričnim listom.«

Naslednje jutro si je s kumaričnim listom zbrisala piko, ki je preveč. In spet se je odpravila k svojim prijateljicam. Ko se je pogovarjala, je začelo deževati. Vsi so imeli že mokra krila. Pikapolonici pa je dež spral pike.

»Hej, punce, pogledjte, koga imamo.«

»Veste kaj, imam dovolj tega, poiskala si bom nove prijatelje, pa četudi so hrošči.«

Pikapolonica je odletela, kdo ve kam? Prijateljice so spoznale, da ne smejo biti nesramne do drugih. In zato se dandanes družijo s čmrlji, metulji in deževniki.

Andraž Rantuša, 2. a

PIKA DETEKTIVKA

Nekoč je živela pikapolonica Pika. Bila je zelo radovedna, zato so jo klicali Pika detektivka. Nekega dne je odletela do jezera. Presenečena je obstala, saj je bilo vode v jezeru malo. Ribica Naja jo je prosila, naj jim pomaga. Pika se odpravi na delo. Ko nekaj časa leti ob reki, zagleda bobra Bora in prijatelje, kako gradijo jez. Povedala jim je, da ribam primanjkuje vode. Nismo vedeli, da z našim delom komu škodimo. Jez so zmanjšali in tako so imeli vsi dovolj vode.

Pika detektivka je bila vesela, ker je nekomu pomagala.

Maj Ozmec, 2. a

PIKAPOLONICA IŠČE ZDRAVILO ZA KORONAVIRUS

Nekega dne je pikapolonica slišala, da razhaja koronavirus. Odločila se je, da bo poiskala zdravilo za koronavirus. Ugotovila je, da koronavirus zdravi rastlina, ki raste na veliko noč. Ker je bila velika noč, je naredila zdravilo. Bolni za koronavirusom so spili zdravilo, zasvetilo se je in niso več kazali znakov koronavirusa.

Jani Camplin, 2. a

PESEM ZA MOJE UČENCE 2. A- RAZREDA

Vi ste moji zlati sončki,
ste kot iskrica v očeh,
v času korone vas pogrešam,
vaš pogled in vaš nasmeh.
Vem, da ste si pridobili
veliko delovnih navad,
zobke, roke si umivate
in pravilno kašljate.
V naravi se podite in jo opazujete,
na zdravje niste pozabili
in tudi ne na gibanje.
Pravil dosledno se držite,
čas za računalnikom preživljate
in z mislimi ste včasih v šoli
in s svojimi prijatelji.
Ko bo šola se odprla,
spet se bomo videli,
do takrat pa bomo v Teamsu,
se lahko le družili.

Učiteljica Jerneja

Una Stojanović, 2. a

Eljizabeta Kajtazi, 2. a

Una Stojanović, 2. a

Žiga Žokalj, 2. a

Eljizabeta Kajtazi, 2. a

Nina Fic, 2. a

VELIKONOČNA DEKORACIJA 2. a-razred

Maj Ozmec

Filip Jus

Andraž Rantuša

Nina Fic

Neja Tamše

Patrik Pehar

PIKAPOLONICE SREČE 2. A

Neja Tamše

Aleksej Ledinek

Maj Ozmec

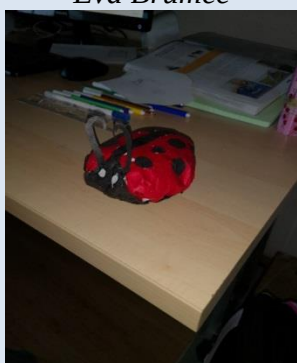
Eva Brumec

Filip Jus

Tan Mohorič

Sara Vučko

Nina Fic

Patrik Pehar

Jesen

V jeseni se listje obarva, rumeni in odpada. Ljudje se topleje oblačimo. V vinogradu pobiramo grozdje. Iz grozdja skuhamo sok, lahko ga predelamo v vino. V sadovnjaku pobiramo jabolka, slive, hruške. S polja pobiramo poljske pridelke. V gozdu nabiramo užitne gobe, kostanj. Kostanj lahko pečemo ali kuhamo. Z vrta spravljamo vrtno pridelke in mame pripravljajo ozimnico. Živali se pripravljajo na zimo. Ptice selivke se selijo v južne kraje. Praznujemo dan reformacije in dan mrtvih. Jutra so meglena in večkrat dežuje.

Nina Fic, 2. a

Virus Covid

Sem Eljizabeta in meseca marca sem ostala doma. Doma sem brala, pomagala mamici. S svojo mamico sem šla tudi na sladoled. Pogrešala sem svoje prijatelje in učiteljico. V tem času je brat praznoval rojstni dan.

Eljizabeta Kajtazi, 2. a

Virus Covid

Meseca marca so se zaprla šolska vrata. Nisem smel hoditi v šolo in ostal sem doma. Gibal sem se na domačem dvorišču in se nisem smel družiti s prijatelji. Zaradi korone so ljudje tudi umirali. Na Teamsu sem se pogovarjal z učiteljico in s prijatelji. Mami sem pomagal pri hišnih opravilih in si vsak dan pospravil posteljo. Na računalniku sem igral igrice.

Filip Auguštin, 2. a

Covid-19

Zmajček Covid nam je prinesel virus s Kitajske. Zaprle so se šole in ostala sem doma. Vsak dan sem opravljala šolsko delo. Igrala sem se in pomagala mami pri hišnih opravilih. Pogrešala sem prijatelje in učiteljico. Upoštevala sem vsa pravila in si redno umivala roke. Čeprav imam veliko prijateljev, je moja najboljša prijateljica v tem času bila knjiga, ker rada berem. Najbolj sem pogrešala svojo prijateljico Nino. Zaradi korone je veliko ljudi umrlo, nekateri pa so še vedno bolni. Zdaj sem v šoli s prijatelji in sem zelo vesela.

Una Stojanovič, 2. a

Covid 19

Covid 19 je zmajček,
ki divja po svetu in nagaja ljudem.
Tako zaradi njega več ljudi umre.
Če se ne želimo okužiti,
si redno umivajmo roke.
Zdaj zmajček Covid je zaspal in
odprle so se šole, trgovski centri in tudi meje.
Med počitnicami bomo lahko šli na morje.

Nina Fic, 2. a

PIKAPOLONICA, KI JE ŠLA NA MORJE

Na travniku je živela pikapolonica, ki je
šla na morje. Ko je prišla na morje, jo je
napadel galeb. Hitro se je skrila pod list.
Pod listom jo je čakal lačen pajek. Takoj
je odfrčala domov. Ugotovila je, da je
doma najlepše.

Filip Jus, 2. a

IZDELKI IZ ODPADNEGA MATERIALA 2. A

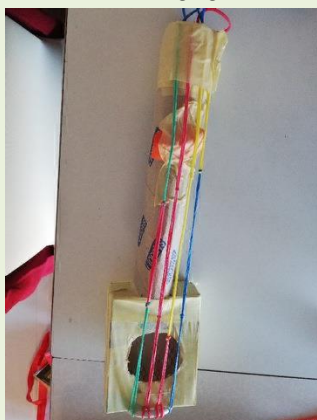
Kim Kokol

Patrik Pehar

Maj Ozmec

Jani Camplin

Eva Brumec

Žiga Žokalj

Aleksej Ledinek

Neja Tamše

Filip Auguštin

Tan Mohorič

Maj Ozmec

Patrik Pehar

VELIKONOČNI ZAJČEK

Nekoč je živel res čaroben zajček, ki je bil zelo majhen. Čez eno leto, ko se je punčka igrala z njim, je slišala droben in nežen glasek. Ni vedela, od kod prihaja. V tistem trenutku pa je izvedela, da njen zajček govori. Deklica se je začudila. Zajček ji je povedal, da ima čarobne moči. Rekel ji je, da je njegova največja želja, da bi obiskal druge otroke, ki jih velikonočni zajček ne more obiskati. Tiste noči sta punčka in zajček obiskala otroke, ki jih ni mogel obiskati velikonočni zajček. Ampak z nečim se bi morala odpeljati, zato je zajček pri sebi imel čarobno jajčko, ki se je spremenila v avto v obliki zajčka. Naslednji dan so bili vsi zadovoljni.

Anne Arnuš, 2. b

TRIJE SINOVI

Nekoč je živel star gospod, ki je imel tri vnuke. Hoteli so se poročiti. Prvi je šel iskat punco, a ni našel nobene. Srečal je žabo, a ji ni pomagal. Drugemu se je zgodilo enako. Pa je šel tudi tretji. On pa je živali pomagal in žaba se je spremenila v princeso. Nato sta se poročila in živela srečno do konca dni.

Rok Barbarič, 2. b

ČUDEŽNI GOZD

Nekoč je živela princesa Veronika. Živela je v lesenem gradu sredi čudežnega gozda. Bila je zelo prijazna, zato je imela veliko prijateljev. Njen najboljši prijatelj je bil kuža Max. Skupaj sta se igrala in hodila na sprehode. V gozdu je živela zlobna kača po imenu Kobra. Sovražila je princeso Veroniko, ker je hotela vladati gozdu. Ponoči se je splazila v grad. Ko je Veronika spala, jo je hotela Kobra ubiti. Kuža Max se je zbudil in napadel Kobro. Vrgel jo je v prepad in je umrla. Veronika mu je v zahvalo dala velikansko kost.

Žana Deutsch, 2. b

VELIKA NOČ

Velika noč je praznik, ki se ga otroci vedno veselijo. Mija, Maja in Mila so naredile okraske. Sosed Jure in Anže sta naredila velikonočna jajčka. Mama je pripravila velikonočni zajtrk. Po zajtrku so šli iskat velikonočna jajčka. Ko so našli nekaj jajčk, so skupaj s teto Majdo naredili velikonočno kosilo. Po kosilu so šli skupaj okrasiti hišo. Zvečer pa se je zgodilo res nekaj lepega. Zajček jim je prinesel darila. Otroci so se igrali z darili. Niso dobili navadnih daril,

ampak prav posebne igrače, ki so jih ubogale. Lahko so pospravljale in delale kar koli namesto njih. Otroci so bili še naprej tako srečni.

Naja Fajfar, 2. b

TRI PRINCESE IN MAVRIČNA REKA

Za devetimi gorami in sedmimi vodami so živele tri princese ... princesa Tara, princesa Sara in princesa Anne. Sredi gozda je tekla mavrična reka. A nekega dne je v gozd prišla čarovnica in je mavrično reko spremenila v temačno. Vse je začelo razpadati in živali so začele umirati. Princese Tara, Sara in Anne so odšle na pot, da bi poiskale čarobno kapljo. S kapljo bi izničile čarovniški urok. Po treh dneh so končno našle kapljo v zmajevi votlini. Kapljo so vrnile v reko in vse je spet oživel.

Sara Fras, 2. b

MOJA PRAVLJICA

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je nekoč stal grad. V gradu so živeli kralj Tomaž, kraljica Laura, princ Miha in princeska Lili. Nekega dne pa sta se kralj in kraljica morala odpraviti na potovanje za dva dni. Princ in princeska sta ostala sama v gradu. Čez nekaj minut je priletela grozna čarovnica ter princa in princesko odpeljala v svojo grozljivo hiško. Tam ju je zlobna čarovnica zaprla v ječo. V njej sta ostala en dan. Nato se je princeska domislila, da bi lahko zgodaj zjutraj pobegnila skozi okno. Pobegnila sta. Kralj in kraljica sta ju bila zelo vesela. Tako so vsi skupaj živeli srečno do konca svojih dni.

Tara Grabrovec, 2. b

VELIKANSKA UKANA

Nekega večera, ko se je družina s štirimi otroki vračala s počitnic in zašla, se jim je pokvaril avto. Znašli so se v Deželi velikanov. To je bil strašljiv kraj, kjer je vsako noč izginil en človek. Ponoči so se otroci izmuznili iz avtodoma, da bi raziskali okolico. Pot jih je vodila do velikega gradu. Nenadoma so bratci ugotovili, da sestrice ni več med njimi. Mislili so, da je že pred njimi, zato so pohiteli do grajskega dvorišča. Tam so slišali sestrico, kako je kričala na pomoč, z najvišjega stolpa. Zdrveli so v grad in že so zagledali dva velikana. Hitro so se skrili in skovali načrt. Dva bratca sta pričela tekati sem in tja, da bi zamotila velikana. Tretji pa je šel rešiti sestrico. Ko sta se vrnila s stolpa, se je zgodila velikanska ukana. Bratca, ki sta lovila velikana, sta si tekla naproti in se v zadnjem hipu umaknila. Velikana sta treščila drug v

drugega in negibna obležala. Otroci so se potihoma vrnili v avtodom. Zjutraj so srečni zapustili Deželo velikanov, kjer bodo vaščani odslej živeli v miru do konca svojih dni.

Vito Jurišič, 2. b

ČUDEŽNA NARAVA

Nekoč sta živela kralj in kraljica. Kraljica je bila zelo bolna. Za njeno bolezen je obstajalo samo eno zdravilo – zlata roža, ki je zrasla samo vsakih sto let. V gozdu blizu gradu so živele čudežne živali, ki so znale govoriti. Ko so slišale za kraljičino bolezen, so živali odšle v grad in povedale, da imajo zdravilo. Takoj so se odpravili v gozd. V čudežnem gozdu so prebivale govoreče živali in vile, ki so posipavale čudežni prah in skrbele za zlato rožo. Živali so odpeljale kralja do zlato rože. V zameno za zdravilo ne bodo nikomur povedali za gozd. In tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Lara Kondič, 2. b

KONJ BRENDON

Pred davnimi časi je živel konj Brendon. Bil je drugačen od drugih, ker je bil majhen. Vsi so se mu smejali. Niso pa vedeli, da on lahko hodi po dveh tacah. To mu je omogočalo, da hodi in teka hitreje. Ko je bilo tekaško tekmovanje, je on zmagal. Enkrat pa se je poškodoval in ni mogel več tekati. Od takrat naprej ga je vedno bilo strah tekati, da se ne bi spet poškodoval. Vse pa se je nekega dne spremenilo. En fant mu je za nagrado, če zmaga na tekmovanju, obljubil deset jablan. Brendon se je odločil, da bo premagal strah, in je tekal. Zmagal je! Vsi so hoteli biti njegovi prijatelji in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Jasmina Kulović, 2. b

ČAROBNA ROŽA

Nekoč je živela deklica po imenu Rožica. Tako ji je bilo ime, ker je imela zelo, zelo rada rože. Imela je tudi svojo sobo, ki je bila polna rož. Nekega dne, ko se je odpravila na travnik nabirat rože, je na vrtu videla nekaj svetlečega. Stopala je vse bliže in bliže. Ko je bila dovolj blizu, je videla svetlečo rožo. Ni bila samo svetleča, bila je tudi čarobna. Rožica je rožo utrjala, jo odnesla v svojo sobo in dala v vazo. Zalivala jo je vsako popoldne. To je bilo med poletnimi počitnicami. Še malo, pa bo Rožica morala iti v 1. razred. Minil je en teden in Rožica je odšla v šolo. Rožičini starši so se z razredničarko dogovorili, da bodo po Rožico vsak dan prihajali ob treh, da bo lahko zalivala čarobno rožo. Nekega dne, ko so imeli prvič matematiko, je Rožica videla, da ji gre slabo. Ko je prišla domov, je utrjala roži cvet in si zaželela, da bi bila

najboljša v matematiki. Roža ji je izpolnila željo. Postala je najboljša v matematiki in postala je tudi predsednica razreda. Ko je bila že v višjem razredu, si je zaželela, da bi postala najboljša pevka na planetu. Spet je utrgala cvet in roža ji je željo izpolnila. Bila je v vseh časopisih, koncertih in na televizijskih reklamah. Ko je bila tako slavna, pa je čisto pozabila na čarobno rožo in roža se je posušila. Ko je Rožica prišla domov, je v svoji sobi našla posušeno rožo. Spomnila se je, da so ji ostale še tri želje. Zaželela si je, da bi roža bila enaka kot prej. Nato si je zaželela, da bi bila dobra v matematiki, a ne najboljša. Tretja želja pa je bila, da ne bi bila slavna. Spet ji je čarobna roža izpolnila vse želje in skupaj sta živeli srečno do konca svojih dni.

Selina Pajić, 2. b

MANDI, VELIKONOČNI ZAJČEK

Obiskal me je Mandi, velikonočni zajček. Igrala sva monopoli. Prvo igro sem zmagal jaz, drugo pa Mandi. Nato sva postala zelo lačna. Moja mami nama je pripravila palačinke in kuhan korenček. Po dobrem kosilu sva utrujena zaspala. Ko sem se zbudil, Mandija ni bilo več. Na postelji pa me je čakalo velikonočno čokoladno jajce.

Lan Papotnik, 2. b

MOJA DRUŽINA

Nekoč predavnimi časi je živela ljubeča družina, ki je štela pet članov. Njen član sem bil tudi jaz. Ker čas hitro beži, sem se čudežno spremenil v odraslega moža. Začela so se moja službena potovanja. Spoznal sem veliko zanimivih ljudi. Ko sem z delom končal, sem se z velikim veseljem vračal k svoji družini. Spet sem bil deček. Tako so se spet začeli moji lepi dnevi z mojim bratcem Alexom in sestro Mišel. Veliko smo se družili in ustvarjali. Tako se konča moja srečna zgodbica.

May Zamuda, 2. b

SLADOLEDARČEK

Predavnimi časi je živel sladoledarček. Bil je zelo prijazen in pomagal je ljudem, dokler ga ni uročila čarovnica. Uročila ga je tako, da je bil nesramen do ljudi. A nekega dne se je prikazala sladoledarka in sklenila, da bo uničila urok. Vedela je, kje je čarovničin grad. Hodila je čez hribe in gore, dokler ni prišla do najvišje točke. Tam je bil njen grad. Vedela je, da mora ubiti čarovnico, da bo uničila urok. Vzela je bodič in uspelo ji je. Urok je bil izničen in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Tajda Pušnik, 2. b

IZGUBLJEN KUŽEK

Predavnimi časi je živel princ Tomaž s svojim kužkom na velikem, zlatem gradu. Neke nevihtne noči je kužek bil zelo prestrašen. Odšel je na dvorišče pred grad, kjer je pogledal naokoli. V gozdu je zagledal nekaj sijočega. Takoj je sledil sijočemu žarku v gozd. Naenkrat se je znašel na sredini temnega gozda. Bilo ga je zelo strah. Kužek se je stisnil pod velik, pisan grm. Zjutraj se je prebudil in pred seboj zagledal rdečo muco z zelenimi očmi. Skupaj sta se odpravila do potoka s sladko, biserno vodo. K potoku je priskakljal moder zajček, ki ju je vodil do vile. Vila je kužka in muco pričarala nazaj na kužkov grad. Princ Tomaž je bil zelo vesel obeh. Naredijo zabavo in srečno živijo do konca svojih dni.

Svit Šalamun, 2. b

PRINCESKA KLARA IN UROČENO OGLEDALO

Nekoč predavnimi časi je živela princesa Klara, ki je bila zelo lepa. V deželi, v kateri je bila princesa Klara, je živela tudi zlobna čarovnica z imenom Gerta, ki je princesi zavidala njeno lepoto. Nekega dne jo je Gerta obiskala na dvoru. Hotela se ji je maščevati na poseben način. Uročila je princesino ogledalo. Ko je Klara pogledala v ogledalo, jo je posrkalo vase. Nato so jo začeli iskati, vendar je ni bilo nikjer. Njen oče kralj se je odločil, da jo bo poiskal in jo rešil. Ni vedel, kje naj začne. Čez čas mu je na uho prišepnilo ogledalo in reklo, da je njegova hči posrkana v ogledalo. Nato je ogledalo naročilo očetu, kaj mora narediti. Poiskati mora čarobno palico, samo s čarovničino palico bo lahko rešil princeso. Odpravil se je na dolgo pot, do čarovnice. Ko je prispel do nje, je v kotu zagledal čarobno palico. Hotel jo je pobrati, vendar ga je ustavila Gerta. V zameno za palico je moral poljubiti njo. Tega ni hotel storiti. Vendar če ne bo tega storil, ne bo mogel osvoboditi svoje hčerke. Tako je poljubil Gerto in v istem času vzel čarobno palico. Odhitel je proti svojemu gradu, da bi čim prej rešil svojo hčer, princeso Klaro. Dvakrat je zamahnil s palico in naenkrat se je Klara pojavila iz ogledala. Tako je rešil svojo hčer iz ogledala in srečno sta živela do konca svojih dni.

Lana Žavrlan, 2. b

GOZDNI ZAJEC

Nekoč je živel gozdni zajec in ta zajec je živel v gozdu. Bil je zelo prijazen in ni imel prijatelja. Nekega dne je zagledal zajčico, rekel je zdravo in je zajčica zbežala. Zajček se je začudil, obrnil se je in zagledal volka in zbežal kot blisk. Končno mu je zbežal. Iskal je zajčico, ampak ni je našel. Šel je k svetlobi. In je zagledal to zajčico. In sta živela do konca svojih dni. Dobila sta otroka.

Nia Tkalec, 2. b

GAL ZUPANČIČ, 2. B

SVIT ŠALAMUN, 2. B

ŽANA DEUTSCH, 2. B

JASMINA KULOVIĆ, 2. B

ANNE ARNUŠ, 2. B

DANIEL TRGACHEVSKI, 2. B

TILEN GAL DEBELJAK, 2. B

SARA FRAS, 2. B

NIA TKALEC, 2. B

SELINA PAJIČ, 2. B

TAJDA PUŠNIK, 2. B

VITO JURIŠIČ, 2. B

ROK BARBARIČ, 2. B

NIK ZVEZIČ, 2. B

TARA GRABROVEC, 2. B

SAŠA MEDVED, 2. B

MARK HÖDL MATIJAŠEC, 2. B

LARA KONDIĆ, 2. B

JURE KOLAR, 2. B

LANA ŽAVRLAN, 2. B

MAY ZAMUDA, 2. B

LAN PAPOTNIK, 2. B

MEDINE MUSTAFA, 2. B

NAJA FAJFAR, 2. B

KOLENDAR

LETO

2020

IZDELALI

UCENCI 2.C

JANUAR

TEDEN MESEC	ponedeljek Montag	torok Dienstag	sreda Mittwoch	četrtak Donnerstag	petek Freitag	sobota Samstag	nedelja Sonntag
1			1 Nikola	2 Gregor	3 Rok	4 Jakov	5
2	6 Ciljan	7 Zdenko	8 Klemen	9 Jolija	10 Klemen	11 Tajna	12
3	13 Jolija	14 Pavel	15 Marek	16 Anja	17 Marek	18 Pavel	19
4	20 Jolija	21 Pavel	22 Klemen	23 Rok	24 Jakov	25 Pavel	26
5	27 Jakov	28 Pavel	29 Marek	30 Jakov	31		

Tina

Nik

FEBRUAR

TEDEN MESEC	ponedeljek Montag	torok Dienstag	sreda Mittwoch	četrtak Donnerstag	petek Freitag	sobota Samstag	nedelja Sonntag
5						1 Spiri	2
6	3 Blaz	4 Andrej	5 Apollon	6 Dora	7 Evelin	8 Dol. kulturni praznik	9
7	10 Viljam	11 Marek	12 Doroteja	13 Klemen	14 Jolija	15 Jolija	16
8	17 Viljam	18 Sreeta	19 Jakov	20 Loren	21 Marek	22 Pavel	23
9	24 Marek	25 Jakov	26 Marek	27 Gregor	28 Klemen	29	

MAREC

TEDEN MESEC	ponedeljek Montag	torok Dienstag	sreda Mittwoch	četrtak Donnerstag	petek Freitag	sobota Samstag	nedelja Sonntag
9							1 Blaz
10	2 Jakov	3 Marek	4 Klemen	5 Jakov	6 Marek	7 Tajna	8
11	9 Gregor	10 Klemen	11 Gregor	12 Klemen	13 Marek	14 Marek	15
12	16 Jakov	17 Klemen	18 Jakov	19 Jakov	20 Marek	21 Marek	22
13	23 Jakov	24 Marek	25 Marek	26 Gregor	27 Jakov	28 Klemen	29

Živa

Svrt

Eva

Baki

APRIL

TEDENI MAREC	ponedeljek Monday Montag	torek Tuesday Dienstag	sreda Wednesday Mittwoch	četrtek Thursday Donnerstag	petek Friday Freitag	sobota Saturday Samstag	nedelja Sunday Sonntag
14			1 Hugo	2 Lida	3 Jolka	4 Miro	5
15	6 Viljem	7 Oskar	8 Albert	9 Tomaz	10 Mitja	11 Leon	12
16	13	14	15	16	17	18	19
17	20	21	22	23	24	25	26
18	27	28	29	30			

MAJ

TEDENI MAREC	ponedeljek Monday Montag	torek Tuesday Dienstag	sreda Wednesday Mittwoch	četrtek Thursday Donnerstag	petek Friday Freitag	sobota Saturday Samstag	nedelja Sunday Sonntag
18					1	2	3
19	4	5	6	7	8	9	10
20	11	12	13	14	15	16	17
21	18	19	20	21	22	23	24
22	25	26	27	28	29	30	31

Imran

Lara

Nika

Jaka

JUNIJ

TEDENI MAREC	ponedeljek Monday Montag	torek Tuesday Dienstag	sreda Wednesday Mittwoch	četrtek Thursday Donnerstag	petek Friday Freitag	sobota Saturday Samstag	nedelja Sunday Sonntag
23	1	2	3	4	5	6	7
24	8	9	10	11	12	13	14
25	15	16	17	18	19	20	21
26	22	23	24	25	26	27	28
27	29	30					

Ula

Vito

JULIJ

TEDENI MAREC	ponedeljek Monday Montag	torek Tuesday Dienstag	sreda Wednesday Mittwoch	četrtek Thursday Donnerstag	petek Friday Freitag	sobota Saturday Samstag	nedelja Sunday Sonntag
27			1	2	3	4	5
28	6	7	8	9	10	11	12
29	13	14	15	16	17	18	19
30	20	21	22	23	24	25	26
31	27	28	29	30	31		

Abd

Gal

AVGUST

TEDENI MESICE	ponedeljek Monday	torek Tuesday	sreda Wednesday	četrtek Thursday	petek Friday	sobota Saturday	nedelja Sunday
31					Peter	1	2
32	3	4	5	6	7	8	9
33	10	11	12	13	14	15	16
34	17	18	19	20	21	22	23
35	24	25	26	27	28	29	30

SEPTEMBER

TEDENI MESICE	ponedeljek Monday	torek Tuesday	sreda Wednesday	četrtek Thursday	petek Friday	sobota Saturday	nedelja Sunday
36		1	2	3	4	5	6
37	7	8	9	10	11	12	13
38	14	15	16	17	18	19	20
39	21	22	23	24	25	26	27
40	28	29	30				

Pijo

Žiga

Brina

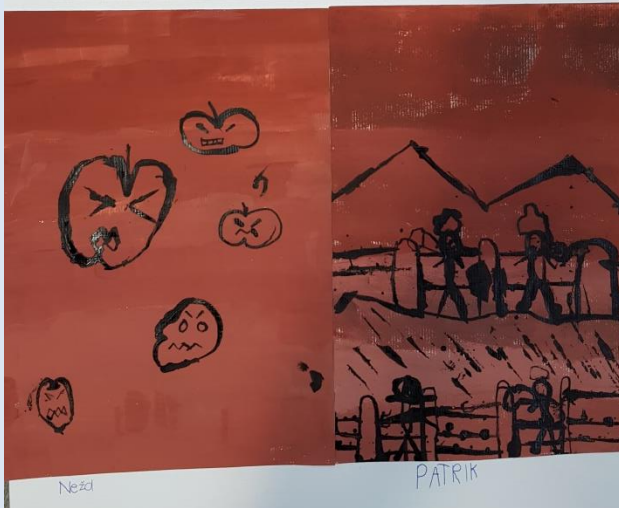
Olive

OKTOBER

TEDENI MESICE	ponedeljek Monday	torek Tuesday	sreda Wednesday	četrtek Thursday	petek Friday	sobota Saturday	nedelja Sunday
40				1	2	3	4
41	5	6	7	8	9	10	11
42	12	13	14	15	16	17	18
43	19	20	21	22	23	24	25
44	26	27	28	29	30	31	

NOVEMBER

TEDENI MESICE	ponedeljek Monday	torek Tuesday	sreda Wednesday	četrtek Thursday	petek Friday	sobota Saturday	nedelja Sunday
44							1
45	2	3	4	5	6	7	8
46	9	10	11	12	13	14	15
47	16	17	18	19	20	21	22
48	23	24	25	26	27	28	29

Nezi

PATRIK

Matic

Naša čajanka

V sredo smo imeli čajanko. V šolo smo morali prinesiti svoj najljubši čaj. Jaz sem prinesla poskočno jagodo. Potem je učiteljica nalila vročo vodo v skodelice. Nato smo si lahko izbrali dodatke. Jaz sem izbrala med in limono. Upam, da bomo še kdaj imeli čajanko.

Neža Žnidarič, 2. c

Naša čajanka

V sredo smo imeli čajanko. V šolo smo prinesli svoj najljubši čaj. V lončke smo natočili toplo vodo. V toplo vodo smo dali vrečko čaja. Lahko smo si izbrali še med, sladkor ali limono. Na čajanki smo jedli medenjake. Čajanka mi je bila zelo všeč, zato upam, da jo bomo imeli še kdaj.

Brina Simanič, 2. c

Na obisku pri Piki Nogavički

Nekoč nas je Pika povabila na obisk. Tam smo se igrali s Fickom in konjem. Popili smo čaj in se posladkali z medenjaki. Nato smo skupaj odšli v trgovino z oblačili. Potem smo se igrali raziskovalce in Pika si je na glavo dala vedro, ki ga je našla med travo. Zelo si želim, da nas bo Pika še kdaj povabila na obisk.

Vita Tkalec, 2. c

Na obisku pri Piki Nogavički

Nekega dne me je Pika povabila v vilo Čira-Čara. Tam se je dogajalo veliko zanimivih reči. Pika je dvignila svojega konja kar z eno roko. A ste vedeli, da Pika spi z glavo pod odejo in s stopali na blazini? Verjetno se še bom kdaj z mislimi popeljala v vilo Čira-Čara.

Neža Žnidarič, 2. c

Ustvarjalne delavnice

Na ustvarjalnih delavnicah je bila z menoj babi. Delali smo okraske za bazar. Morali smo se potruditi. Potrebovali smo prejico, leseni deščici, perlice, peresa. Morali smo znati narediti voz. Z babico sva se imeli lepo. Upam, da bo moj izdelek kupil ati.

Živa Hudrap, 2. c

Ustvarjalne delavnice

V četrtek smo imeli ustvarjalne delavnice. Delali smo mobile. Potrebovali smo deščice, macesnove storže, prejico in ostali dekorativni material. Z mano je ustvarjala babica. Bil sem vesel. Upam, da bosta moja starša kupila moj izdelek.

Gašper Bezjak, 2. c

ZIMSKE POČITNICE

V ponedeljek smo se z družino odpravili v Terme Čatež. Ko smo prispeli, smo odložili prtljago, se preoblekli v kopalke in se odšli kopat. Potem smo odšli na kosilo. Tam smo bili tri dni. Imeli smo se zelo lepo. Najbolj všeč mi je bilo, da je bil ati en teden z nami in ni šel v službo.

Baškim Sadrija, 2. c

ZIMSKE POČITNICE

Začele so se zimske počitnice. Šla sem k teti in stricu. Tam sem preživela dva prijetna dneva. Bila sem tudi pri babici in dedku. Ker je bila mama operirana, je babica nekaj dni preživela pri meni. Te počitnice so hitro minile, zato se že veselim naslednjih.

Nika Dravec, 2. c

ZIMSKE POČITNICE

Zjutraj sem pojedel zajtrk in z babico odšel na avtobus. Z avtobusom sva se vozila tri ure. Ko sva prišla do Izole, sva odšla v hotel Delfin. Tam sva dobila sobo številka 318. Pojedla sva kosilo in se odšla kopat. Ko sem se kopal v bazenu številka 5, sem spoznal novi prijatelji, Alino in Evo. Bilo je zelo lepo.

Gal Draškovič, 2. c

TRETJEŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO ...

KRALJ IN ČAROBNA KRONA

Na lepo jutro kralj in kraljica ne najdeta svoje krone. Po zajtrku je kralj odšel h kovaču in ga vprašal, ali lahko naredi dve kroni. Kovač mu je rekel, da več nimajo jekla, zlata in diamantov. Kralj je rekel svojim sinovom, naj gredo po jeklo, zlato in diamante. Najstarejši sin je odšel po jeklo, srednji je odšel po zlato, najmlajši pa po diamante. Najstarejši je iskal jeklo. Našel je sod, poln vina, star nahrbtnik, kladivo in kramp. S krampom je izkopal veliko jekla. Mlajši brat je našel jekleno sekiro, kameni meč, ščit in zlati oklep. Najmlajši brat je našel vse za preživetje in knjigo o stvareh, ki so jih našli. V rudniku je najmlajši brat našel čarobne diamante. Nato so poiskali kovača in naredili kroni. Ko sta si ju kralj in kraljica dala na glavo, sta zaradi čarovnije postala nesmrtna.

Filip Godec, 3. a

KORONAVIRUS

Zaradi koronavirusa smo že šest tednov doma. Ker nas je v družini veliko, mi ni dolgčas, ampak vseeno pogrešam sošolce. V začetku mi je bilo delo na računalniku všeč, sedaj pa pogrešam šolo in učiteljico. Pri delu mi pomagata mama ali pa sestra.

Dobre stvari virusa so: lahko grem pozneje spat, ne rabim si pripraviti vsak dan šolske torbe, lahko pomagam kuhati, kosim travo, se igramo družabne igre ... Ker imam več časa, sem začel lepše pisati. V zadnjem času zelo veliko berem, všeč so mi tudi interaktivne vaje.

Slaba stran je, da ne smem iti k sorodnikom, sosedom, prijateljem in sošolcem. Ne vem, koliko časa bo še to trajalo. Želim, da čim prej odkrijejo zdravilo.

Benjamin Čander, 3. a

ČUDEŽNO DREVO

Nekega dne je deček Tone odšel na tržnico. Srečal je staro ženico, ki je prodajala čudežna semena. Tone si je mislil, da bo s čudežnimi semeni lahko okrasil svoj prostor za rojstnodnevno zabavo. Semena je kupil. Nato jih je doma posadil. Med čakanjem, da bodo zrastle, jih je zalival. Semena so potrebovala samo eno uro, da zrastejo. Ko je prišel Tone, se je začudil in pomislil, da še ni napisal vabil za zabavo. Takoj se je lotil pisanja, gostom pa napisal, da jih čaka presenečenje. Prvi gost je bil Peter, nato je prišel Nik, prišli sta še dvojčici Pika in Nika. Tone je stresel čudežno drevo in kar naenkrat so z njega začele padati sladkarije.

Ela Štrucl, 3. a

JERRI NA POTOVANJU

Jerri je moja muca. No, ne muca, to je skoraj eno leto star maček. Podoben je miški v znani risanki, zato sem mu dal takšno ime.

Dolgo sem starša prepričeval, da bi Jerrija vzeli zraven k babici v Marjeto. Danes mi je uspelo. Mami je vozila avto, jaz in moj prijateljček sva sedela zadaj. Jerri je ves čas gledal skozi okno, prasketal po vratih. Zdelo se mi je, da ga je strah. Po nekaj minutah smo prispeli na cilj. Takoj sem ga nesel v dnevno sobo, saj sem se bal, da bi ga Astra ugriznila. Astra je namreč pes. Na kavču je Jerri malo zaspal, nato sva odšla na teraso, kjer je dobil prigrizek. Malo je po dvorišču raziskoval in potem smo odšli domov.

Babica in dedek sta bila obiska zelo vesela, saj sta mu klobaso dala za domov. Čez nekaj časa bomo, upam, ponovili izlet.

Jan Gojčič, 3. a

RAZMETANA SOBA

Moja soba je razmetana,
vsa z oblačili na preprogi obdana,
če ne bom je pospravila sama,
bo huda moja mama.
Le pospravim punčke jaz,
ampak to bo dolg čas.
Grem zdaj brisat prah?
Samo mene je v kotih pajkov strah.
Miza polna je igrač,
to moja je navada pač.
Mama se končno razveseli,
ko po pospravljanju v moji sobo zadiši.
Mi še pa ponudi,
JOJ, da pospravim naj druge sobe tudi.

Lora Karakaš Korošec, 3. a

Lijen Jaklin, 3. a

Ana Videčnik, 3. a

Ideja in izvedba: JAN
Jan Gojčič, 3. a

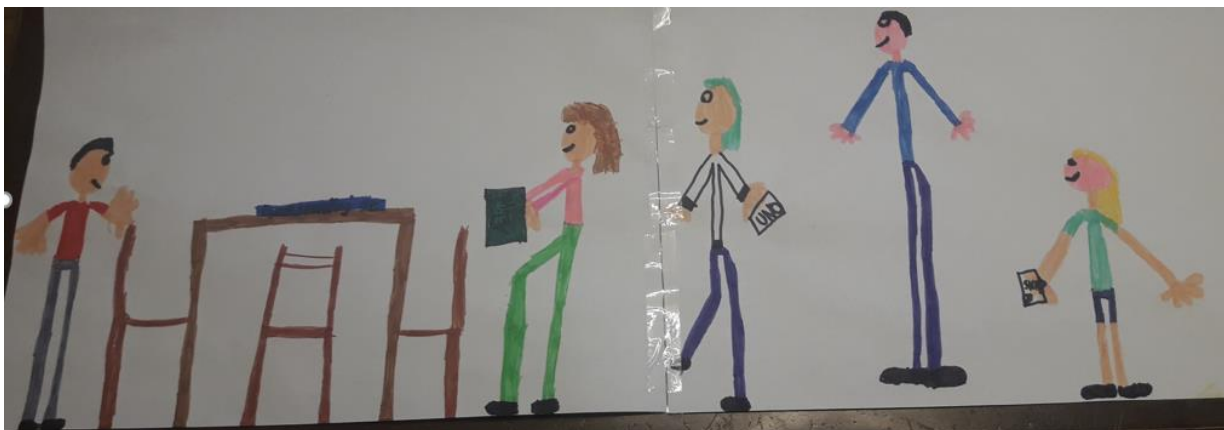
Ela Štrucl, 3. a

Lora Karakaš Korošec, 3. a

Lara Šprah, 3. a

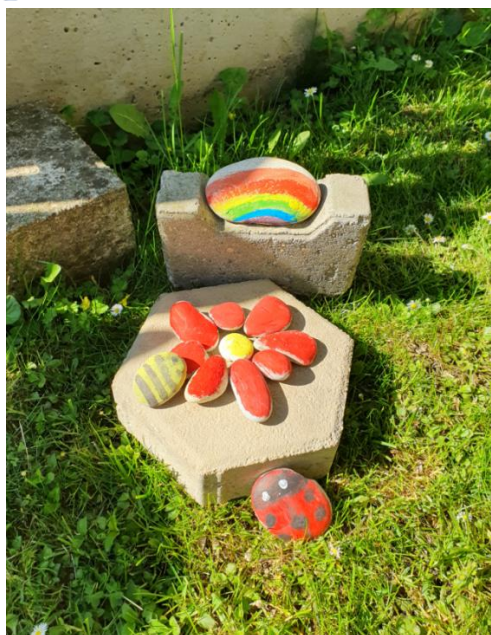
Julia Kraljić, 3. a

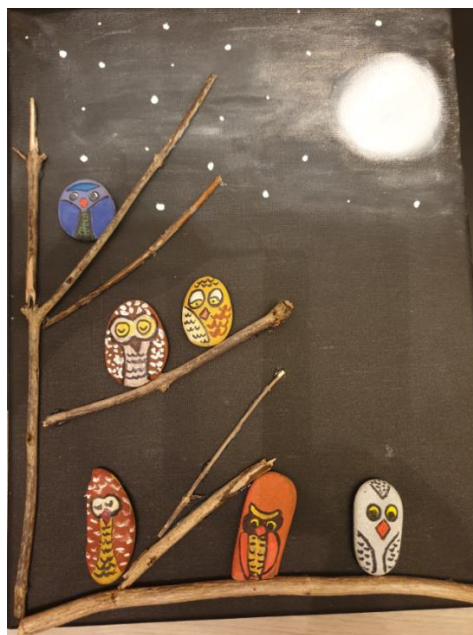
Benjamin Čander, 3. a

Pia Rojko, 3. a

Filip Godec, 3. a

Jure Lilek, 3. a

Tit Planinšek, 3. a

Ela Štrucl, 3. a

Špela Gregorič, 3. a

Eva Gregorič, 3. a

Filip Godec, 3. a

Patrik Horvat, 3. a

Luka Repič, 3. a

Žiga Slemenjak, 3. a

Zoja Žvajkar, 3. a

Benjamin Čander, 3. a

Eva Brumen Košar, 3. a

Emili Planinc, 3. a

Selvije Sahiti, 3. a

Dajana Planinc, 3. a

Tei Levar, 3. a

MEDO TEDO

Medo po imenu Tedo,
dobil je žogico Marogico.
Z njo se je igral,
zabaval in se ves čas
poigraval.

Pesmi o mucji je rad pel.
naredil je sobo in se zavrtel.
Muca vesela mu je pela,
plesala ter vrtela,
čeprav ne bi smela.

Špela Gregorič in Julija Kraljič, 3. a

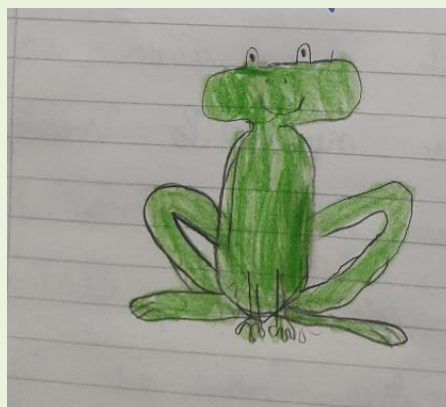
ŽABON

Žabon, ti si mali barabon.

Stekel si na cesto,

da bi se poročil z nevesto,

in nisi pogledal na cesto.

Maj Kolar, 3. b

DEŽELA PESJARIJA

V deželi Pesjariji imajo samo pse. Nobene mačke ni, zato ker so povsod sami psi. Tam imajo Lino maltežana za predsednico. Povsod delajo psi, tudi v trgovini je samo pasja hrana in stvari za pse. Psom pa je najbolj dober oddelek s kostmi in pasjimi priboljški. V šoli se učijo te predmete:

- PESJOIGRA – PES
- KOSTOGRAFIJA – KOSTO
- PESJOŠPORT – PESJO
- PRIBOLJŠKOMATIKA – PRIBO

PON	TOR	SRE	ČET	PET
PES	KOSTO	PRIBO	PESJO	KOSTO
PES	PESJO	PRIBO	PRIBO	PES
PRIBO	PESJO	KOSTO		
PESJO	PRIBO			

Tam imajo tudi spomenike slavnih psov, kot so: Doberman Vélíki in Maltežanski Maltež ter Ovčarski Nemškec. Vsi ti imajo bogato zgodovino. V šoli so taki predmeti. Pesjoigra je vsemogoče igranje. Kostografija je snemanje pasjih dogodivščin in filmov. Pesjošport je šport, tek, nogomet, tenis, med dvema psoma in psi in ljudje. Proboljškomatika pa je taka:

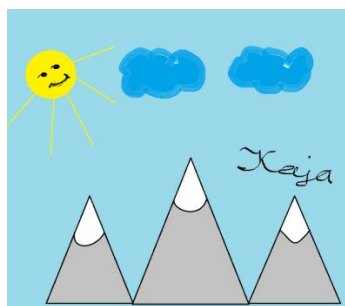
učijo se seštevati priboljške, množiti, pesjiti in kar je najboljše, jesti! Taka je dežela Pesjarija!

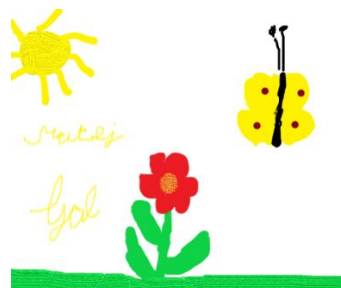
Ana Batič Krašna, 3. b

Zvezdice, Lara Zver, 3. b

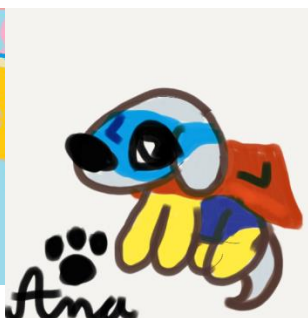
Triglav, Kaja Berko, 3. b

Prebujanje narave, Matej Gal Kresnik, 3. b

Računalniški Spuži,
Mitja Terzer, 3. b

Super kuža,
Ana Batič Krašna, 3. b

Pomlad, Vito Kline, 3. b

Naravno ustvarjanje,
Taja Kolšek, 3. b

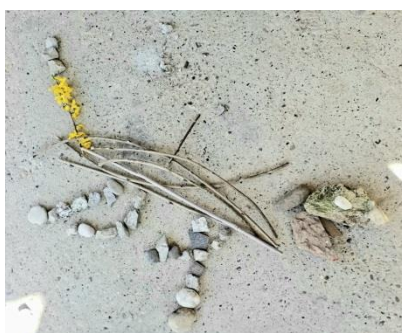
Narava se prebuja,
Maj Kolar, 3. b

Narava se prebuja,
Klara Bačun, 3. b

Kiara Rojko, 3. b

Kužek, Ana Batič Krašna, 3. b

Škratova hišica, Vito Kline, 3. b

Nikec Pikec, Nik Šafran, 3. b

Pomladno ustvarjanje,
Melisa Radovič Kondjeli, 3. b

Cvetoče drevo,
Nejc Korošak, 3. b

Naravna jadrnica, Luka Gaal, 3. b

Matej Milojevič, 3. b

Matej Milojevič, 3. b

Smejoči pozdravko,
Maj Kolar, 3. b

Gozdna deklica
Ruben Delakorda, 3. b

Filip Radinovič, 3. b

Škratova hišica, Ajna Berbič, 3. b

Škratova hišica,
Luka Gaal, 3. b

Škratova hišica,
Kiara Rojko, 3. b

Ajna Berbič, 3. b

Pesmi o ljubezni 3. c-razreda

Ljubezen je najlepša stvar na svetu.
Ljubezen je srce, ki bije.
Nikoli ga ne moreš ustaviti,
ker dokler ga imaš, imaš tudi ljubezen.

Ema Halkić, 3. c

Ljubezen zažari, rožica cveti. Ko pa je zima,
rožice ni. Ljubezen jo pa najde, vidi, da jo
zebe, zato rožica ponovno zacveti.

Teo Pavlinek, 3. c

Ljubezen pride, ko pesem zasije. Ko ljubezen
zažari, najdeš vse en dva tri. Ko pesmica
zažari, srce nam gori.

Mateo Čuš, 3. c

Brina Šprem, 3. c

Ljubezen ni bolezen, vendar je lepa stvar, ki se spremeni v dar. V drobnih očeh, v sladkih stvareh se skriva ljubezen, nato se poveča v družino in še vedno traja. Leto spet mine kot plosk in otroci se povečajo, nato se spet spleta ljubezen. Spet nova družina narašča in se ima vedno rada. Otrokom nerodno je, kadar jih vprašaš kaj o simpatiji, in spet je ljubezen z novo družino.

Eva Klara Premzl, 3. c

Ko rožica cveti, ljubezen zažari. Zima pade na Zemljo, rože žal več ni. Žalost je za ljubezen, pa gre tja v pesem.

Lukas Oliver Pučko, 3. c

Ljubezen te bo odpeljala tja, kjer hočeš biti. Ljubezen te bo vedno spremljala, kamor hočeš iti. Metuljčki te bodo vedno spremljali do oblakov tako, da nikoli ne boš osamljen. Ljubezen bo vedno s teboj.

Nina Čuček, 3. c

Ljubezen je čas, ko si ženska najde moškega. Moški hiti po mestu, da ženski bi kupil najljubši parfum. Ko se ženska odloči, da bo poroka, moški v službi kopira vabila. Ko pa napoči poroka, ženska rodi otroka.

Lana Zajc, 3. c

Ko roža zacveti, ljubezen zažari. Ko ljubezen zažari, srce pogori.

Rok Kopic, 3. c

Ljubezen ni bolezen, vendar ravno obratno. Ljubezen je najlepša, to pa že vsi vedo. Kdor pa tega ni še vedel, je pa nekaj novega izvedel. Ljubezen pozdravi vse bolezni v želodcu in srcu najbolj. Ljubezen je najboljša v našem življenju in vedenju. Lepo je biti zaljubljen, saj nikoli nisi osamljen. Kdor je osamljen, je tudi užaljen, zato trdim, da je lepo biti zaljubljen.

Anej Rokavec Roj, 3. c

Ljubezen ni bolezen, vendar obratno. Ljubezen je vse, kar potrebujemo v srcu. Ljubezen pozdravi vse bolezni v želodcu, najbolj pa v srcu. Valentinovo je dan zaljubljenih, na ta dan fant puncici podari darilo. Ljubezen je najlepša stvar, ki se ti lahko zgodi na svetu.

Maj Fajfar, 3. c

Ljubezen je kot pesem celega sveta. Ljubezen je kot bolezen, ki prihaja iz srca. Srce je čustvo. Ljubezen pozdravi vse bolezni, najbolj pa srčne. Ljubezen te odpelje, kamor hočeš sam. Ljubezen je kot rožca. Ko se srce zlomi, roža oveni.

Ervin Vunić, 3. c

Ljubezen je bolezen, ki prihaja iz srca. Srce je čustvo. Vedno se zagledaš, ko si zaljubljen. Ko si zaljubljen, se naredijo metuljčki v trebuščku. Ljubezen je nekaj, kar začutiš, ko si zaljubljen. Ljubezen je kot pesem, ki prihaja iz srca.

Niko Gorjup, 3. c

Ljubezen je lepa kot roža cvetoča. Roža cveti, ko se ljubezen zaiskri.

Rok Ivančič, 3. c

Ljubezen ni lahka stvar, saj jo je težko prenesti. Prijateljstvo je kot ljubezen. Težko je priznati, kdo je tvoja simpatija. Nihče noče priznati.

Brina Šprem, 3. c

Nekaterim ljudem je ljubezen bolezen. Ljubezen je lahko tudi lepa.

Nadija Husić, 3. c

Ljubezen je ljubezen, ki traja večno. Ljubezen je v nas, v naših srcih. Za ljubezen se moramo boriti. Ljubezen ni bolezen.

Enisa Kirbiš, 3. c

Ljubezen je srce, ki ga nosiš v sebi. Težko je priznati, da si v nekoga zaljubljen. Prijateljstvo je kot ljubezen. Lepo je nekomu povedati, da ga imaš rad.

Larissa Rojs, 3. c

Ljubezen je na svetu skrita. Na svetu ljubezen poznamo, a nihče ne prizna, da ljubezen ima.

Ela Hočevnar, 3. c

Ljubezen so metuljčki v trebuhu. Zjutraj, ko se vstanem, se pogledam v ogledalo in vidim lepoto na mojem obrazu. Februar je moj najljubši mesec, saj so srčki vsepovsod.

Diana Sadrija, 3. c

Ljubezen ni bolezen, je zelo lepa reč. Mlajšim pa ljubezen še ni tako všeč. Vendar pa čez čas spoznajo, da je to najlepši dar. Kadar zagledaš svojo simpatijo, metuljčki v trebuhu veselo zažvrgolijo. Pogledaš se in vidiš zaljubljene oči, takrat pa simpatija mimo pridrvi. Vedno bolj, ko odrasteš, vedno bolj zaljubljen si.

Julija Voršič, 3. c

Ljubezen je bolezen. Težko je priznati, da si zaljubljen.

Zoja Gerlič, 3. c

Kaj je to škoda?

Škoda, da na naših vrtovih ne rastejo sladkarije, ko pa z njih lahko nabereмо samo brokolije.

Škoda, da ni ves čas sončno vreme, kajti ko je deževno, to nekaterim prinese probleme.

Škoda, da se matematični računi ne popravijo kar sami, ker bi se tako lahko dalj časa cartali pri mami.

Julija Voršič, 3. c

Ostanimo doma

Ostanimo doma, doma, doma, doma,
saj tako najbolje je za vse.

Corona je prišla, vse nam na glavo obrnila.

Zato ostanimo doma, doma, doma, doma,
saj tam najbolj varno je.

Ostanimo doma, doma, doma, doma, le tako
lahko zaščitimo se.

Ostanimo doma, doma, doma, doma,
da lahko kmalu vidimo se.

3. c, čuvajte se, zdravi ostanite in pogrešam
vas prav vse.

Anej Rokavec Roj, 3. c

Škoda

Škoda, da s prve ne gre množenje in deljenje,
škoda, da s prve ne gre branje in pisanje.

Škoda, da ne letimo,

škoda, da ne znamo vsega.

Brina Šprem, 3. c

3. 12. 2019, Interdisciplinarni dan: recepti naših babic, 3. c-razred

KMEČKA OPRAVILA V 3. D

Ličkanje koruze

Luščenje koruze

Luščenje fižola

Trebljenje buč

RECEPTI NAŠIH BABIC ... PEKA PIŠKOTOV V 3. d

PESNIKI SMO ...

SPOMIN NA PREŠERNA

Na Vrbi rodil deček se je, kot tretji otrok prišel je.
Mama hotela, da duhovnik je, zato k stricu odšel je.
V šoli vedno bil odličen je, kot odrasel živel v Ljubljani je.

Otrokom je fige delil, nesrečno zaljubljen je bil, Zdravljico je spesnil, sonete žalosti,
v ljubezni nikoli srečen ni bil.

A Prešeren pobral se je,
z dobrim prijateljem ostal je.
Počasi v Kranj vrnil se je in tam za vedno ostal je.

Ariana Velički in Neža Neischa Škrabl, 4. b

Lük

Ptujski lük

Tri cela leta lük zori.
Prvo leto ga kmet posadi,
drugo leto je že malce večji,
tretje leto že lük dozori.
Kupite me v trgovini
ali posadite na kmetiji,
zdrav sem za rane in
različne prehlade.

Jaša Lobnik Ornik, 4. b

Na kmetiji se rodim,
na kmetiji tudi živim.

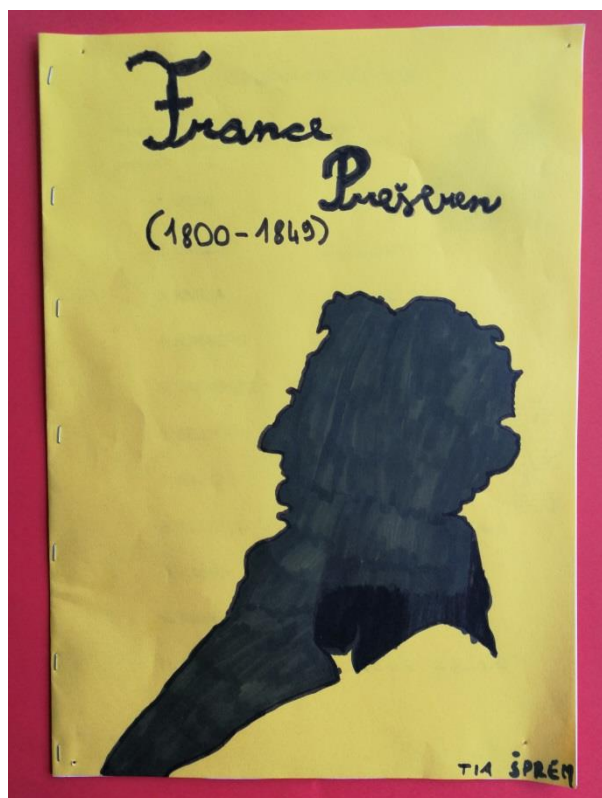
Prvo leto seme sem.
Drugo leto čebulček sem.

Tretje leto večji sem.
Tretje leto lük sem.

Kot vidite v pesmici,
tri leta na polju preživim.

Sara Sgerm, 4. b

Tia Šprem, 4. c

ŠOLA

Šola, šola, velika nadloga.

Le kaj bi mi naredili zate?

Nič, le nič ne da se nam,

ker ti nas siliš na dan.

Zakaj si taka, ne vemo sedaj,

lahko bi bila boljša kot zdaj.

Končno, končno počitnice so tu,
sedaj se od tebe oddahnemo lahko.

»Konec počitnic – spet smo tu!«

vsi žalostno pred tabo glasno.

Tanaja Kolšek, 6. c

ŽIVLJENJE PESNIKA FRANCETA PREŠERNA

Pesnik France v Vrbi rodil se je.

V šolo v Ribnici hodil je.

Gimnazijo v Ljubljani končal je,

na Dunaju pravo študiral je.

V šoli v Zlati knjigi zapisan je,

v njegovi vasi so klicali ga doktor Fig-Fig.

Pri Ribičevih v hiši živel je,

zibelka še vedno najdražja je,

v muzeju razstavljena je.

Leta 1832 pesmi pričel pisati je,
sedma kitica Zdravljice slovenska himna je.

Umrli leta 1849 v Kranju je,

Prešernove nagrade dan pred praznikom
podelijo se.

Naja Koren, 4. c

SNEGA NI

V Sloveniji sneg bi moral biti,

a kaj, ko noče priti.

Otroci hočejo sneg,

pa še to je ponekod samo led.

Sedaj je že januar, pa nič,

od novega leta je še kič.

Na ulici je mraz,

zima, čaka te poraz!

Alina Vauhnik, 7. b

Paulina Kaučič, 7. b

JOJ, POPLAVE!

Joj, poplave! Nadležne so,
saj ljudi močno prestrašijo.
Hitro vzemite krpe, rjuhe,
brisače in debele kožuhe.
Vtipkaj 112 na telefon
in dobil boš gasilčev dom.
Če ujet v avtu si,
hitro pobegni, da se hudega ne zgodi.
Zapiraj okna in vrata,
da voda ne vdre v dom,
sicer za hišo to bo hud polom.
Pred vrata nastavite protipoplavne cevi
in vreče,
morda imeli boste kaj sreče.
Zato, spoštuj naravo,
saj se lahko poigra s tabo.

Lora Karakaš Korošec, 3. a

Pesmi *Joj, poplave!* (Lora) in *Poplava* (Anej) sta bili nagrajeni na regijskem izboru natečaja "Naravne in druge nesreče – Bolje pripravljen kot poplavljen".

ŠOLA

V šoli veliko trpimo,
ampak se dosti naučimo.

Testi nam ne gredo od rok,
zato ko jih dobimo nazaj,
doživimo pravi šok.

Starši nam doma morijo,
a ne vedo,
kako nam učitelji v šoli težijo.

Lana Vindiš, 9. a

POPLAVA

Poplava je nekakšna vodena lava,
ki bruha, kot da je to zabava.
Zabava ji je, ko voda teče,
in niti besede ne reče.

Zaradi poplave se nam mudi
in tečemo na vse strani.
Nemočno tečemo sem in tja,
ko poplava še naprej brbota.

Voda tudi v hišo pridere,
vse razmoči in razmeče.
Uniči tla, pohištvo, natikače
pa tudi vse zvezke in igrače.

Da ob poplavah ne bo takšne škode,
se vsi pazite te vode.

Odrasli gradite protipoplavne nasipe
in vsi zapirajte vodovodne pipe.

Anej Turk, 6. a

HITRO POMAGAJMO JIM

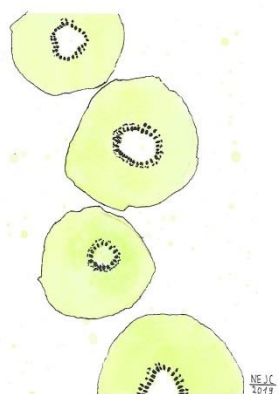
Požar uničil Avstralijo je,
saj stavbe zdaj podirajo se.
Mesta zdaj rušijo se,
ubogi ljudje zelo trudijo se.

Zrak onesnažen še bolj je,
zato strupeni pajki skrivajo se.
Koale v izumrtju so,
zato hitro nekaj ukrepajmo.

Hitro, le hitro
pomagajmo jim,
da ponoči v miru lahko zaspim.

Avstralija rešena požara bo,
saj če glave skupaj denemo,
jim lahko pomagamo.

Taja Karakaš Korošec, 6. c

Nejc Flamiš, 9. a, Kivi

ZEMLJA UMIRA

Zemlja umira in to ni v redu.
Avstralijo požirajo požari,
v Španiji so poplave,
med Iranom in Ameriko so napetosti,
Antarktika se topi,
v Miklavžu snega več ni.
Če se bo tako nadaljevalo,
bo Avstralija samo še zažgan otok,
Španija pa poplavljen vsa,
strah preti pred tretjo svetovno vojno –
zaradi Amerike in Irana–,
Antarktika bo samo še morje,
belih medvedov, pingvinov več ne bo,
nihče poznal več snega ne bo.
Mislim, da leta 2050 več preživeli ne bomo.
Edino upanje in morda rešitev je,
da najdemo nov planet za preživetje,
a mrzel, temen, siv Mars zagotovo to ne bo.
Za vselej, adijo, Zemlja,
če zate ne poskrbimo.
Tako pač Zemljo in Mars
vidijo moje otroške oči
in doživlja moje otroško srce,
ki si želi živeti in ohraniti naš planet.

Leon Lončar, 6. c

ŠOLSKA

Od osmih do ene,
od osmih do ene
so enke podeljene,
so petke zgubljene.

Od osmih do ene
se pamet nam žene,
svobode ni nobene.

Nad zvezki smo sključeni;
vsi fantje in dekleta,
ki se učimo tu že vsa leta.

Od osmih do ene
že vsi smo izmučeni:
se pamet nam žene,
svobode ni nobene,
od osmih do ene,
od osmih do ene.

Ko smo domov prišli
in se v ogledalo pogledali,
smo vsi zgroženi bili.
Ah, kot da bi sebe uničevali.

Od osmih do ene,
od osmih do ene
se pamet nam žene,
svobode ni nobene.
Do dveh od devetih
popisani zvezki,
zvezki so nam v očeh ...

*Gaja Siničič Rodeš, 9. c,
in Neža Novak, 9. c*

SONG O LJUBEZNI

Andrej, ta je zate.

Ljubezen je nekaj najlepšega na svetu,
v ljubezni ni meja.

Nekateri pravijo,
da je ljubezen brez zveze.

Ljubezen je bolezen,
ki jo čutiš v srcu.

Ko zadene te ljubezen,
naokrog skačeš (ne)jezen.

Bodi takšen kavalir,
da jutri ji boš prinesel mir.
Bodi takšen mačo,
da kupil ji boš kačo.
Odpelji jo v neznano,
da otrok imel bo super mamo.

Tit Repnik, 7. b

Luka Dobaj, 5. a

CVETOČA ROŽA

Vesno zanima,
kdo že navsezgodaj
cvetoče rože
v Mozirskem gaju zaliva.

Je to soseda Jožica,
ki rože zaliva,
iz dneva v dan
pesmi prepeva?

Je to prijateljica Mia,
ki v vrtu dela,
in zvečer prihaja?

Z veseljem povedal jim bom,
lahko pa še vam.
Napravi jih striček Toplota
zaliva pa jih Vesna Lepota.

Učenci 4. c-razreda

Urška Drevenšek, 8. b

DOLGČAS

Ko nič za delat ni,
dolgčas postane mi.
Na telefonu nič novega ne najdem,
in včasih se sploh ne znajdem.

Ko matematiko že znam
in ko vse filme na televiziji poznam,
takrat mi je dolgčas najbolj znan.
V resnici je dolgčas samo traparija,
ki energijo ti izbija.

Otrokom nikoli ni dolgčas,
ker vsaka stvar ima za njih nov obraz.
Oni znajo se igrati
in v nedogled se hihitati.

Dolgočasijo se le ljudje,
ki domišljija jim zamre.
Čas hitro mimo njih hiti,
njim pa se zdi, kot da vse
na svetu pri miru stoji.

Mateja Petek, 6. c

Ana Smiljan, 8. a

Šola je dolgčas

Dolgčas je čas,
ki je prazen čas –
ne veš,
kam bi se del.
Za učenje ti ni,
zato zvezki v kotu ležijo –
hvala bogu, da so tam,
šola namreč nima smisla,
ker tako zelo je kisla –
v redovalnici so enke,
male, velike: brezzvezne pač.
Ko pa je šole konec,
takrat vsi srečni smo,
a ko spet se začne,
je že spet ta šola brez zveze –
en velik in sam dooolgčas.
Učiteljice se smejiijo,
mi pa se doma učimo,
da male in velike enke popravimo.
Šola je brez zveze,
to vsi že vemo
in se sprašujemo,
le kdo si izmislil je to brezzvezno stvar,
ki pravi se ji tudi dolgčas.

Tit Repnik, 7. b

Ta čuden čas

Spet ta čuden dolgočasen čas,
ki preganja iz dneva v dan
to našo malo dobrovško vas.

Vsi za računalniki sedimo,
se prav nič ne veselimo,
saj ne vemo, kam bi se dali.

Razmišljamo, pametujemo,
kam bi se lenobno podali,
a nič pametnega na misel ne pride.

Nekateri zdolgočasneži celo zaspimo,
ko zvezki, knjige naokrog ležijo,
in si zaman strahotno želijo,
da kakšne nove črke pridobijo.

Dolgčas korak za korakom nam sledi,
in se trudi, da venomer nas dohiti.
Dan za dnevom neumorno nas lovi
in uro neprestano na mestu drži.

Oh, ti čuden čas – dolgčas,
ki v našo dobrovško vas si prišel
in nikakor poti iz nje ne poznaš!

Klara Sprinčnik, 8. a

Festina Gashi, 7. c

Dolgčas

Ko zazrem se v širno morje,
vidim le svoje dolgočasje,
ki se kopiči iz minute v minuto.

Ko se minute kopičijo v ure,
se te kopičijo v dan, prav tako,
kakor se kopiči moje dolgočasje.

Dolgočasje, ovito v vsemogoče odtenke sive,
vse dalje se ovija okoli mene, kakor piton,
rešiti težko se ga je.

Konec dneva, ko pust sen me prevzame,
dolgočasje zaspi z menoj, vse dokler
ne odprem zjutraj oči.

Larisa Medved, 9. a

Dolgčas, ko si bolan

Dolgčas je brezzvezen,
še bolj, ko gre za kakšno bolezen.
Dolgčas mi je,
ko slabo počutim se.
Ležim in sedim, igram se ne.
Gledam v steno ali oči zaprem,
medtem ko drugi otroci gredo ven.
Z dolgčasom se zamotim s kakšno šalo
ali zgodbe berem malo.
Zakaj dolgčas obstaja?
Včasih mi res ponagaja.
Prijetelji od mene gredo stran,
da ne bo še kdo bolan.

Lora Karakaš Korošec, 3. a

Dolgčas

SLOVENIJA

V Evropi leži naša država,
z zelenjem obdana.

Bi rada nekoč na Triglav odšla,
ampak zaenkrat bom raje ostala doma.

Poleg gorovja
imamo tudi košček morja.

Obiskujemo radi tudi naše jame,
in to je zanimiva dogodivščina zame.

Mija Krempl, 5. a

Kadar zazremo se v morje razprostrano,
lahko občutimo njegovo globino.

Kadar v prazni sobi sedimo,
dolgočasje, ki obdaja nas, občutimo.

Kamor koli gremo,
gre dolgočasje z nami.

Kakor živo srebro pretaka se v nas,
pretaka se dolgočasje.

Larisa Medved, 9. a

Življenje je lepo

Življenje, le kaj pomeni?
Ne bi vedela,
če ne bi izvedela
od dneva, sončnih žarkov in ljudi.

Če misliš, da je grozno živeti,
le poglej ven čez okno
in vse ti bo jasno.
Le poglej, eni se borijo,
pa tudi če v postelji bolni ležijo,
pa tudi če živijo željni presenečenj,
ki jih nikoli ne doživijo,
ali pa lačni brez kosa kruha,
stradajo in ne zaspijo.

Zato poglej se, kako je tebi lepo,
in pojdi ven med sončne žarke in prijatelje,
občutil boš vonj pokošene trave,
videl sinje modre oblake
in takrat boš cenil svoje življenje.
In vedno, kadar boš padel, boš vstal
in vzkliknil vsem:
Živite in se borite za svoje družino!

Življenje je lepo,
če ga znamo živeti,
življenje je spolzka potka,
ko padeš na njej, vstaneš,
in greš pokončno naprej.

Sara Kotnik, 8. a

KORONA PESMICA

Že pogrešam šolo,
korona je še tu.
Rad bi videl vse sošolce,
pa ne samo na Teamsu.

Učiteljico tudi pogrešam,
posebej takrat,
ko račune v glavi pomešam.

Čim prej želim, da vse to mine,
da bomo v šoli skupaj vsi
obujali spomine.

Aleksej iz 2. a in mami

Miha Silič, 4. a

BESEDOVANJE

Če biva kos v okostnjaku,
se skriva v ježevcu jež,
potem je smet v smetnjaku
in v mucu muc.

Če je v abecedi Edi,
v luni črki ni,
potem je pek v pekaču
in v banani se stiska Ani.

Če dež živi v dežniku,
se v bontonu igra ton,
potem je v možganih mož
in osa v osati.

Sara Ledinek, 4. a

Zala Sporiš, 7. c

ZEMLJA

Na njej živimo in se veselimo
in vsak novi dan doživimo.

Okrogla je kot žoga,
lepa kot krona
in sladka kot bombon.

Vsi jo imamo radi,
saj je polna lepote morja in jezer
ter nas in naših nasmehov,
prijateljskih objemov.
Moramo si zapomniti
in hrabro izpolniti
še zadnjo njeno željo –
to pa je ta, da ne smemo je
onesnaževati in svojega življenja ogrožati.

Zemlja je kot zlato,
zato čuvaj in čisti jo!

Sara Kotnik, 8. a

PESEM (Narava danes)

Izza belih oblakov se sonce smehlja,
sije na obalo, kjer nas si malo.
Ljudje hitijo, nekateri spijo, drugi se učijo.
Le Mojca sedi v miru in opazuje naravo milo.

Mojca razmišlja o naravi in vidi, da ta svet ni pravi.
Vidi, da ta svet ni pravi, saj namesto cvetlic smeti so v naravi.

Nekoč je travnik zelenel, a zaradi tovarn je na žalost ovenel.
Medvedi, lisice in volkovi so se skrili pred ljudmi,
saj smo jih odgnali s posekanimi gozdovi.

Vsak dan polna avtomobilov je cesta,
saj se peljejo iz mesta v mesta.
Samo avtomobili se podijo naokrog,
namesto da bi šli iz trgovine peš,
četudi polnih rok.

Mojca počuti se nesrečno, saj narava onesnažena je za večno.
Če bi se ljudje zavedali, kako nam narava koristi,
bi bil naš svet veliko bolj čisti.

Nika Murko in Neža Novak, 9. c

MOJA ULICA

V moji ulici živi
veliko dobrih ljudi.
Mali in veliki,
nekateri so tudi gradbeniki.

Otroci v šolo hitijo,
da avtobusa ne zamudijo.
Po cesti veliko avtov hrumi,
oh, groza, pa pločnika ni.

Na vsakem dvorišču se muca igra,
zraven pa kuža laja.
Na koncu ulice gozd stoji,
tam so tudi srne in zajci.

Očitno so Prešerna radi imeli,
saj njemu v čast so ime vzeli.
Saj to ni kar neka ulica,
to je ulica 8. februarja.

Maja Vučko, 5. a

Žiga Silič, 5. a

MOJ DOMAČI KRAJ

Moj domači kraj imenuje Skoke se,
v občini Miklavž na Dravskem polju nahaja se.
Tu imamo otroško igrišče, športno letališče,
kolesarsko dirkališče
in majhno trgovinico, ki jo veliko ljudi obišče.

Ko vozim se skozi križišče,
vidim nekoga, ki sladoled išče.
A žal Lipa je zaprta,
vendar aprila bo spet odprta.

Če kdo pa še ne ve,
kako Skoke dobile so ime?
Dobile po Uskokih so ga,
saj takrat oni prvi priseljenci bili so.

Žiga Silič, 5. a

LJUDJE

Hodim po svetu,
vidim dobre ljudi na planetu.
Skupaj zmoremo več,
s tem sem hotel nekaj reči.

Vidim starejšo gospo
in njeno lepo kolo.
Pomagam ji čez cesto,
podari mi presto.

Ljudje smo skupaj eno,
ko zvečer zaspimo v temo.
Zjutraj se zbudimo,
veseli, da živimo.

Matevž Merčnik, 5. b

KRAJEVNA PESEM

Da pri nas zelo je lepo,
o tem govori že vsakdo,
brez polj, travnikov in gozdov,
res življenje bilo bi prazno.
Okrog nas jih je veliko, zato
vsak si želi njihovih užitkov.
Cela občina se veseli, ko naš župan
Egon za našo vas lepo skrbi.

Luka Dobaj, 5. a

Lorina Reyes, 6. b

NAŠ KUŽA

Doma imam psa,
ki v naši hiši zelo veliko velja.
Mama misli, da je ona šef,
a to seveda sploh ni res.

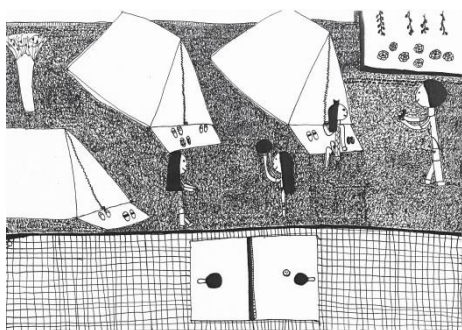
Kuža nam postavlja pravila,
ki so včasih velika ovira.
Zvečer mi ne pusti zaspati,
zjutraj pa ne dolgo spati.

Rad hodi na sprehode
in preganja labode.
Uničil je nekaj stvari,
ki so iz šparovčka denar potegnile mi.

Dlaka mu ne pušča sledi,
a vseeno pusti veliko smeti.
Pred kratkim je imel rojstni dan,
a torto je pojedel kar sam.

Je pravi nagajivec,
a včasih mamici potegne živec.
Radi ga imamo
in nikomur ga ne damo.

Erika Kos, 5. b

Mia Jeza, 7. b

Zala Silič, 7. b

PESMI O PRIJATELJSTVU

Pesmi na temo prijateljstva so učenci 5. in 6. razredov napisali v okviru nadarjenih za natečaj *Pišem za prijatelja* (mentorica Asja Ertl). Pesem Žige Siliča je bila nagrajena.

Najboljša prijatelj

Gledal sem ptičke sredi neba
in nisem imel prijatelja.
V šoli posmehovali so se mi,
dokler nisi prišel ti.

Naučil si me,
da s prijatelji življenje lažje je.
Vedno stal si ob rami mi
in se nisi oziral, kaj drugi pravili so ti.

Aljaž Šavora in Jakob Gvardjančič

Pravi prijatelj

Cesta prijateljstva dolga je,
vsakemu svoja vrata odpre,
če prijatelj rad te ima,
te nikoli ne izda.

Ko potrebuješ pomoč,
je steber prijateljstva vsemogoč.
Prijateljev nasmeh najlepši je,
saj z njim najbolj zabavam se.

Neža Gračner in Pia Počkar

Vsi smo prijatelji

Jaz, ti, mi, vsi,
vsi smo prijatelji!
Prijatelji skupaj držimo
in se pri igri veselimo.

Skupaj se pred testi učimo,
da same petice dobimo.
Ko smo žalostni, si ob strani stojimo,
da prijateljstvo še nadgradimo.

Lena Gračner in Naja Kovač

Prijateljstvo

Prijateljstvo je zaklad,
ki ga občuti prav vsak.
Je zanesljivo in kdaj pa kdaj tudi prepirljivo,
a glavno je, da ni enak,
saj vsak ima nekaj svojega rad.

Prijateljstvo je pomembno,
vseh pohval, časti je vredno.
Zapomni pesmico si to,
saj vedel boš, kaj je pravo prijateljstvo.

Žiga Silič

Prijateljstvo

Pravi prijatelj je tisti,
ki mu zaupaš in pri tem nikoli ne obupaš.
Prijatelj je sladek kot čokolada
in nikoli kisel kot limonada.

Nasmejem se s prijateljem,
ne pa z ravnateljem.
Najboljši trenutki so s tabo,
ko se objameva čez ramo.
Eva Vodopivec in Lana Breznik

Pravo prijateljstvo

Prijateljstvo je lepo,
z njim življenje lepše bo.
Celi rane in dušo,
zaradi njega srce žalostno ne bo.

Prijatelje imeti okrog sebe je zlato,
prijateljstvo ozarja obraze in nebo.
Podati roko drug drugemu je sveto,
zato prijateljstva ne smemo izdati
za nobeno ceno. *Luka Dobaj*

Prijatelja za zmeraj

Ležal sem na cesti, nobenega ni bilo,
koleno krvavo imel sem zelo.
Potem pristopil k meni si ti,
položil si robec na mojo kri.

Od takrat naprej se skupaj smejiva
in drug ob drugem stojiva.
Vse to zdi se kot včeraj,
ko sva postala prijatelja za zmeraj.
Filip Vidonja in Vito Kastelic

Prijateljstvo

Pravo prijateljstvo je,
če si prijatelja pomagata.
Posojata si škarje
in se skupaj zabavata.

Prijatelja se skupaj učita
in v šoli vedno v isti klopi sedita.
V mislih se nikoli ne zapustita
in v sanjah oba ponorita.

Nik Pučko

NEŽINE PESMI

Košček sanj

Sanjati je zelo lepo,
saj uresničijo ti marsikatero željo.
Včasih pojavijo se bralne sanje,
včasih pokažejo, kako dobro je tvoje znanje.

Ko moraste sanje te doletijo,
vsi otroci zbuditi se želijo.
Če v sanjah odlične ocene dobiš,
spati dolgo, dolgo si želiš.

Sanje lahko so grde ali lepe,
a vse v tvojem srcu so sprejete.
Zdaj pa hitro, hitro, brž zaspi,
in grde sanje od sebe odbij.

Čaroben objem

Včasih, ko v srcu težko mi je,
v topel objem zavijem se.
Najboljše počutim se takrat,
saj vem, da nekdo ima me rad.

V objemu nihče nič ti noče,
samo tvojo ljubezen začutiti hoče.
Nič naj ne bo te sram,
prijatelj vedno stopil ti bo v bran.

V objemu počutiš vedno se lepo,
čeprav veš, da dolgo trajal ne bo.
Zato le stisni prijatelja v objem,
da čutil tvoj topel bo prijem.

Sladko življenje

Življenje nam daje veliko lepih stvari,
saj v njem spoznavamo mnogo prijaznih ljudi.
V življenju nam ni vedno lahko,
a s težavami spopasti se moramo.

V srcu vedno treba je ljubiti,
in vse slabe stvari za sabo pustiti.
Čeprav vemo, da vsako življenje je prekratko,
izkoristimo ga in naj bo naše sladko.

Avtorica pesmi je *Neža Gračner, 6. c*

Dolgočasen dan

Danes res dolg dan je,
prav slabo počutim se.
Ne vem, zakaj tako se vleče,
počutim v sebi zelo se speče.

Nikakor se ne da mi spati,
še manj pa v sobi brati.
Za žogo ne da se mi poditi,
tudi ne naloge narediti.

Res ne vem, zakaj takšen je ta dan,
upam, da hitro odšel bo stran.
Dolgčas je res strašna reč,
morda pregnal bi ga kak skeč.

PIŠEMO PROZO ...

ZMAJ IN TRIJE KUŽKI

Nekoč pred davnimi časi so v gozdu v majhni hiški živeli trije mali kužki, oče pes in njihov gospodar pastir. Nekega dne je pes odšel na sprehod, medtem je kužke pustil doma. Ni se bal, da bi jih ukradel zmaj, ki je letal tam okoli. A ko se je vrnil, je bilo drugače. Začel je šteti in prišel samo do 2. Videl je, da en kuža manjka.

Šel je do svoje prijateljice srne, ki je poznala staro sovo. Ta sova je znala čarati. Pes je srno prosil, če mu lahko pokaže, kje sova živi. Srna mu je pokazala drevo, na katerem je bila hiška. Rekla mu je, da tam živi sova po imenu Uha. Pes je splezal na drevo do sovine hiške. Ko je vstopil, ji je povedal, kaj se je zgodilo. Sova mu je rekla, da je ta zmaj začarana princesa, ki jo je uročil čarovnik Bine. Začaral je vrtnice pri njej doma. Ko se je na vrtnici zbodla, je postala zmaj. Pes ji je povedal, da ima revnega gospodarja, ki je to princeso že videl. Sova mu je povedala tudi, kako jo lahko kdo reši.

Pes se je odpravil nazaj domov. Pred vrati ga je čakal zajec. Ta mu je rekel, da je videl zmaja, kako nosi enega kužka. Pes je odšel v hišo in videl, da ni doma več nobenega kužka. Nato je pogledal zajca in ga vprašal, kje je zadnji kuža. Zajec mu je rekel, da ga je skril v svojo duplino. Pes se mu je zahvalil in mu rekel, naj kuža tam počaka, dokler ne dobi nazaj prvih dveh kužkov. Pes je nato stopil do pastirja in mu povedal, da mora rešiti princeso. Pojasnil mu je, da je princesa uročena v zmaja. Naročil mu je, naj čaka zmaja pred vrati, ko bo prišel po tretjega kužka. Ko bo zmaj vstopil, ga mora ujeti. Vzeti mu mora zapestnico, ki jo ima na desni taci, in jo zlomiti.

Nato se je pes spet odpravil do sove. Skupaj sta opazovala, kaj se dogaja. Videla sta, da pastir čaka pred vrati in da zmaja jaha čarovnik. Sova je v hipu začarala čarovnika v miško. Tisti hip je prišla mačka in miško pojedla. Nato je mačka hitro zbežala. Pastir je zgrabil zmaja. Ko je zlomil zapestnico, so se prikazali princesa in oba kužka. Iz zajčje dupline je pritekel tudi zadnji kuža. Pes se je odpravil domov in vse kužke objel. Pastir in princesa sta se poročila. Na poroko so bile vabljene vse živali. Tako se je princesa preselila h gospodarju in živeli so srečno do konca svojih dni.

Če se boš kdaj sprehajal po gozdu in boš videl majhno hišico, pokukaj skozi okence. Morda boš videl pastirja in princeso ter njune kužke.

Tara Pintarič, 4. a

RACA GRE PO SVETU

Nekega dne se je raca z bližnjega jezera odločila, da bo odpotovala v svet, saj se je zelo dolgočasila. Tovornjak, v katerega se je skrila, jo je iz Slovenije pripeljal v Francijo, natančneje v Pariz. Po enem dnevu ogledovanja znamenitosti in ulic Pariza se je spomnila svojega doma in si zaželela oditi domov. Toda kako naj pride domov? Medtem ko se je sprehajala po mestu, je na bližnji zgradbi zagledala velik napis: ŠOLA LETENJA. Odšla je noter, kjer je srečala prijaznega gospoda. Povedala mu je, da se je izgubila in da bi rada odšla domov. Gospod jo je odpeljal na letališče, kjer so ji pokazali, kako se skače s padali. Dali so ji najboljše padalo in z gospodom sta zlezla v letalo. Po kratkem letenju visoko med oblaki se je poslovila od prijaznega gospoda in skočila iz letala. Toda čez nekaj časa se je raca spomnila, da ji nihče ni povedal, kaj mora narediti, da se padalo odpre. Toda imela je srečo, »čofnila« je v jezero in preživela. Čez nekaj časa je ugotovila, da ima še večjo srečo, saj je pristala v domačem jezeru, kjer že vse življenje živi. Takoj so jo pozdravile vse njene prijateljice race in želele, da jih nauči skakanja s padalom. Tako ji več nikoli ni bil dolgčas, saj je postala učiteljica skakanja s padalom.

Gašper Pleteršek Črnko, 4. a

MAČJA DOGODIVŠČINA

Sem Fibi in rada imam mačke. Mama mi je nekega dne kupila mucka. Ime sem mu dala Brkec. Moja mama je po poklicu šivilja in Brkcju je sešila čarobno ovratnico. Na ovratnici je imel ljubko uro. Pritisnila sem nanjo in bum!!! Naenkrat sem bila mucka črne barve in na ovratnici mi je pisalo NIKI. Ime mi je bilo Niki in moj lastnik je bil čarovnik. Brkec je bil moj prijatelj. Igrala sva se razne igrice in si mijavkala skrivnosti. Toda nekega dne je lastnik vzel Brkcju čarobno ovratnico in naju prodal. Kupila naju je prijazna gospa Helga, ki naju je podarila otrokom. Bila sva obupana, saj so otroci grdo ravnali z nama. Takoj sva zbežala. Našla sva čarovnika in ugotovila, da je tudi on naju pogrešal, saj se je na naju navezal. Brkcju je vrnil čarobno ovratnico in spet je bilo vse v redu. Med igranjem sem slučajno pritisnila na uro na Brkčevi ovratnici in spet sem bila človek. To dogodivščino sva z Brkcem zadržala za sebe, saj nama tako nihče ne bi verjel.

Gaja Sajko, 4. a

-GROZLJIVA PRIGODA-**KOMAR BARBAR SE VRAČA, AMPAK Z DRUŠČINO**

Bila je deževna sobota. Šlo je proti večeru. Mami in ati sta šla preverit, če je v sobi kakšen komar. Ni ga bilo na spregled. Odšla sem spat. Do 11.00 je bilo vse tiho, potem pa naenkrat: »BZZZZ, BZZZZ, BZZZZ!« Komar se je skrival pod odejo. Prižgala sem luč, a komarja ni bilo. Odšla sem iz sobe na stranišče. Spet sem zaslišala: »BZZZZ, BZZZZ!« »Ta presneti komar!« Ko sem odšla pit, je prišel za mano. Kamor koli sem odšla, je šel za mano. Na koncu sem vzela vse, kar rabim, in odšla spat k babici. Preden sem odšla, sem komarja zaprla v omaro. Zjutraj mi je mama pripravljala oblačila. Komar je skočil iz moje omare. Spraševal se je: »Kje sem?« Ob 8.00 sem prišla nazaj. Mama me je vprašala, kje sem bila. Povedala sem ji vse. Naslednjo noč je prišlo še več komarjev, a imela sem skrivno orožje. Vsi komarji so se zbrali in jaz sem izpod odeje potegnila veliko škatlo. Vse komarje sem zaprla v škatlo. Rekla sem jim, če me bodo še naprej pikali, jim bom v škatlo poškropila sprej proti komarjem. Komarji so se strinjali, da me ne bodo več pikali. Od takrat naprej sem imela mir, razen ko se je zbudil moj brat.

Sara Ledinek, 4. a

PRESENEČENJE ENA A

Zadnji dan pouka v 3. razredu sta mi starša povedala, da bomo dobili novega družinskega člana. Te novice sem se zelo razveselila.

Ko sva prišli z Evo domov, naju je mama poklicala v sobo. Mama nama je pokazala sliko. Najprej sem mislila, da je to človek, ki vozi kolo. Mama mi je povedala, da bova dobili bratca ali sestrico. Ko sem to izvedela, sem si zelo želela bratca. Dolgo sem čakala, da bo mama povedala, ali bo bratec ali sestrica. Bila sem zelo nestrpna in nisem mogla več čakati. Mama je nekega dne že končno povedala. Rekla je, da bo bratec. Od veselja sem kar skakala, imela sem nasmeh do ušes in komaj sem čakala, da se rodi.

31. 12. 2018 se je rodil moj bratec Žiga. ZELO GA IMAM RADA! Moj bratec je res bil pravo presenečenje.

Živa Žitnik, 4. c

LJUBEZEN MOJEGA ŽIVLJENJA

Naslov vam že pove, o čem bo zgodba govorila. Ta zgodba govori o dečku Juretu, ki je bil zaljubljen v najlepšo deklico v razredu. To je bila deklica Lara. Jure in Lara. Super imeni. V ponedeljek so pisali test pri naravoslovju. Skoraj vsi v razredu so pisali odlično. Med njimi je

bila tudi Lara. A samo trije učenci niso pisali odlične ocene. Na žalost je med njimi bil Jure. Tomaž in Luka sta pisala prav dobro, Jure pa zadostno. Kako so se norčevali, ne bom omenjal. Saj veste, kako je to. Bližal se je februar. »Še malo pa bo Valentinovo, otroci,« je pred celim razredom naznanil učitelj. Vsa dekleta so zaljubljeno pogledale Romana, ki je bil najlepši v razredu. »O, ne! Lllllara jjjjje pogledala Rrrromana,« je žalostno zamrmral Jure. »Kot sem rekel,« je nadaljeval učitelj, »mislim, da bi morali narediti kratko točko za starše. Kaj mislite, otroci?« Učenci so premislili, potlej pa hitro povedali, kajti učitelj je že nagubal čelo v smislu: »Dajte, že!« Dva tedna sta minila zelo hitro. Še nikoli v življenju se Juretu ni zgodilo kaj takega. Dan pred nastopom so določili plesalce in nekaterim sogovorce. Jure je plesal z ... Laro! Ljubeznijo svojega življenja. Naslednji dan so še enkrat vadili. Med odmorom so s prijatelji govorili, češ kakšen važič je, da pleše z Laro. Ob šestih so vsi otroci v šolo prišli s svojimi starši. Nekaj razredov je bilo pred njimi. Učitelju so obljubili, da bo na nastopu ob njihovi točki v ozadju tišina. Končno je napočil trenutek za njihovo točko. Na začetku je bilo super, potem pa je Jure zamočil! Ko so plesali, mu je zdrsnilo na 'tepihu', potem pa še Lari! Juretov copat je zletel naravnost v reflektorje, tako da ju je z Laro v celoti osvetlilo. Padla sta tako, da sta se poljubila!!! Nato je razsvetljava ugasnila. Vsi v dvorani so se strašansko prestrašili. Lara se je odtrgala iz Juretovega poljuba in jokavo stekla stran. Doma Jureta sploh niso kregali, ker sta mu starša razložila, da se to lahko zgodi vsakemu. Naslednji dan je zacingljalo za konec pouka. Jure je bil že skoraj doma, ko ga je ustavil Roman. »SI NOR!!! KAKO SI DRZNEŠ POLJUBITI MOJO PUNCO, HA!!! HA?!« mu je povedal naravnost v obraz. V tistem trenutku je prišla mimo majcena mravlja. Roman jo je z vso svojo silo pohodil. »A vidiš, kaj se je zgodilo tej mravlji?« »Jjja,« je jecljaje odgovoril Jure. »No, to se lahko zgodi tudi s tabo!« Doma tega Jure ni upal povedati, ker kaj če se mu bo res to zgodilo? Naslednji dan, v odmoru, je Lara Jureta potegnila za roko. »Nekaj ti bi povedala na samem,« je zašepetala in odšla z njim v kot. »Veš,« je začela, »včeraj po nastopu sem razmišljala in mislim, da Roman ni moj tip.« V tistem trenutku je prišel Roman in ko je to slišal, je raje kar odšel. »Ugotovila sem, da si ti moj tip!« Jure je bil vesel in presenečen. Poljubila sta se in hitro odšla k pouku. Ko je Jure odšel domov, je spet srečal Romana. Pobotala sta se in Roman je Juretu rekel, da je dobro in da bo že našel drugo. To, dragi moji, je prava ljubezen.

Rok Regent, 4. b

ČAROVNIJA ZA BOŽIČ

Pred nekaj dnevi so se četverčki Tina, Tatjana, Teo in Tim preselili iz mesta v vas. Hoteli so spoznati nove prijatelje, a jim ni in ni uspelo. Bližal in bližal se je božič. To je dan, ko imajo rojstni dan. Teo se je spomnil čudovite ideje. Družba, kaj če naredimo snežaka, on bo dober prijatelj! In res. Tatjana je prinesla star, rdeč, očetov šal, ki mu je bil že premajhen. Teo je vzel korenček iz hladilnika. Tina je šla v bližnji gozd, kjer je pobrala par vejic za snežakove roke. Tim pa je v bližini pobral nekaj kamnov. Ko so končali, so bili presrečni, da so dobili novega prijatelja. Vse so počeli z njim. Imeli so ga preveč radi. Vsi na šoli so mislili, da so zelo čudni. A vseeno jim je bilo. Imeli so vendar drug drugega in vsi so imeli snežaka. To je bila njihova skrivnost.

Minilo je več let, a še vedno se snežak pojavi vsako zimo pred božičem. Sedaj se z njim igrajo njihovi otroci.

Paulina Vezjak, 4. b

Vila pomaga najti čudežno deželo

Živela je mama s tremi sinovi, od katerih je bil najmlajši najbolj neumen. Mama zboli in leži celih 18 let. Pokliče svoje tri sinove in jim reče: »Preveč sem bolna, kmalu bo prišel čas, ko bom umrla, zato najдите čudežno deželo in tam naprej živite.« Najprej pošlje najstarejšega sina, da mu na pot hrano in pijačo. Sin gre poiskati čudežno deželo in pride v mesto, kjer zapravi vso hrano in pijačo. Brez hrane in pijače se vrne domov. Mama pošlje še drugega sina, da mu s seboj svetilko, hrano in pijačo. Pa tudi ta pride v mesto, zapravi vso hrano, pijačo in še svetilko. Nato se vrne domov. Mama pokliče še tretjega, najmlajšega sina in mu reče: »Pojdi še ti, seveda tudi ti ne boš uspel.« Zraven mu je dala hrano, pijačo in svetilko. Najmlajši sin se poda na pot. Pa odide čisto po drugi poti. Ta ne pride v mesto, ampak v krčmo. Malo se uleže in zaspi. Prišla je dobra vila in mu rekla: »Ne leži tu, saj se boš še prehladil!« »Iščes zdravilo za mamo, ne?« »Da,« je prikimal sin. »Pomagala ti ga bom najti. Pojdi po petelina, ga zgrabi in ga močno drži, pa hitro teci, da te ne vidi grofica.« Najmlajši sin je odšel po petelina in tekkel je le, kolikor so ga nesle noge. Prišel je domov, a tudi to zdravilo ni pomagalo. Odšel je prvi sin in tudi tega je našla vila. Pa mu je rekla: »Pojdi po kraljično v grad in jo odpelji domov, ampak hitro teci in jo dobro drži.« Prvi si je šel po

kraljično v grad, prijel jo je in stekel po poti. Kraljična ga je prosila, naj jo spusti, samo da se počese in obleče. Sin jo je izpustil. Kraljična je pozvonila na zvonec in grofica je ukazala, naj zaprejo tega sina. Prišel je še drugi sin. Tudi tega je srečala vila. Rekla mu je: »Naj gre po princa in ga močno prime in ne spusti, naj hitro teče.« Drugi sin je vilo ubogal in šel po princa. Močno ga je prijel in tekel domov, a tudi to ni nič pomagalo. Najmlajši sin je odšel nazaj do vile in vila mu je pokazala pot v čudežno deželo. Najmlajši sin je bil presrečen. Tako je bil vesel, da je to pozabil povedati svojim bratoma in je sam naprej živel v čudežni deželi.

Lana Mirt, 4. c

Nik Kokol, 5. a

Lena Gračner, 5. a

Nik Kokol, 5. a

Maša Seljak, 5. a

ROJSTNODNEVNA ZABAVA

V petek, 25. 10. 2019, je imela prijateljica iz Ljubljane rojstni dan. Nestrpno sem čakala, da bo ta dan. Z mamó sva se peljali zelo dolgo.

Ko sva končno prišli tja, sem bila zelo vesela. Čakali sva prijateljico, saj sva bili prvi tam. Ko sem jo zagledala, sem stekla k njej in jo objela. Dala sem ji darilo. Zelo ji je bilo všeč. Prišle so še druge prijateljice – nekaterih nisem poznala.

Odšle smo v garderobo, kje smo se seznanile s pravili na trampolinu. Obule smo si posebne nogavice. Šle smo na trampoline. Prvo smo se ogrele, nato pa smo skakale. S prijateljico sva igrali košarko na trampolinu. Na koncu smo se igrale "dočbol".

Odšle smo v garderobo in se tam igrale vislice. Zelo sem bila žalostna, ko sem morala domov. Tega dneva ne bom nikoli pozabila.

Maja Vučko, 5. a

V oblasti Sivega barona (NADALJEVANJE)

Besedilo je kriminalka. Nastopajo deček Aksel, njegov stric profesor Beliglavca in Sivi baron. Izmed njih je Sivi baron gangster. To je oseba, ki se profesionalno ukvarja s kriminalom.

Baron je ugrabil Aksla, da bi izvedel skrivnostno formulo za računalnik, ki ga lahko poješ, ko ga ne potrebuješ več. Stric Beliglavca je odpotoval, Akslu je zaupal, kje je skrita skrivnostna formula. Baron je Aksla privezal na stol v temačni kleti.

Medtem ko barona ni bilo, si je Aksel uspel prerezati tanko najlonsko vrvico na sulici nekega oklepa za stolom in tako pobegniti. Pobegnil je za stricem z načrti za skrivnostno formulo. Ko je baron to izvedel, je bil zelo besen. A si je sam pri sebi rekel: »Bom že dobil skrivnostno formulo, pa naj stane, kar hoče.« Po tistih besedah se je že naslednji dan odpravil za Akslom. Aksel tega žal ni vedel, a je bil že skoraj pri stricu. Ko je prišel k stricu, mu je vse povedal in stric je takoj obvestil policijo. Čez dva dni sta ugotovila, da so barona ujeli in ga dali za zapahe. Profesor Beliglavca in njegov nečak Aksel sta ostala skupaj, dokler sta živela.

Aljaž Hmelak, 5. c

TRIJE PRIJATELJI

Trije prijatelji: Naco, Cene in Fridl so bili najboljši prijatelji že iz otroških let. Naco je bil majhen kot škrat, nosil je očala in bil je zelo pameten. Cene je bil visok, zgovoren in neroden. Zato so se mu dogajale zelo čudne stvari. Fridl je bil iznajdljiv, rad je imel živali in bil je dober risar.

Nekega dne so se odpravili v goščavo sredi gozda. Tam naj bi bilo malo jezerce. Do gozda so se pripeljali s kolesi in jih pustili ob robu gozda. Pot v gozd nadaljujejo peš. Prvi je Cene, ki vidi daleč, nato gre Naco in zadnji je Fridl. Pridejo do velikega grma trnja. Cene se zaplete v trnasto grmovje in se popika ter kriči. Naco mu pomaga in medtem Nacu padejo očala. Ko se tako rešujeta Naco in Cene iz trnja, ugotovita, da Fridla ni. Kje je Fridl? Fridl pa gleda ptico, ko sta prijatelja v težavah. Cene in Naco prideta do malega jezera. Naco vidi Fridla, kako gleda ptico. Ves jezen je na Fridla in Cene pade v jezerce. Začne kričati na pomoč. Naco mu skuša pomagati, vendar ima Naco prekratke roke. Fridl sliši kričanje in pride na pomoč. Ugotovili so, da malo jezero, ki jih je tako zanimalo, ni nič posebnega. Tam ne raste nič kaj posebnega, kot so pripovedovali ljudje.

Odpravili so se do koles, ki pa jih tam ni bilo več. Pogledali so po cesti in na svojih kolesih videli tri fante.

Žan Medved, 6. c

PLAZ

Zgodba govori o Tomu, ki je z očetom in mamo začasno živel pri neki starejši gospe. Kmalu za tem, ko ji je Tom prepleskal stene, je umrla. Zato so se odločili, da poiščejo nov dom.

In tako so se preselili v hladne kraje. Ko so se vselili v hišo, so se odločili, da bodo prepleskali stene. Ko so prepleskali stene in zložili pohištvo, so odšli na obisk k sosedovim in izvedeli, da se lahko sproži alarm za plaz. Menili so, da plaz ne bo prišel do njih, če gredo višje. Šli so z avtom in ugotovili, da se niso edini povzpeli v gore. Ker naprej ni bilo ceste, so pot morali nadaljevati peš. In zaslišal se je alarm za plaz. Ljudje so začeli prestrašeno in zmedeno teči še višje. Toda Tomov ata se je odločil in pomagal gospe, ki jo je stisnil avto. Tom in mama pa sta šla naprej, medtem ko sta oče in gospa ostala. Plaz se je bližal vse hitreje, gospa in oče sta se umaknila v avto in se pripela. Plaz se je utrgal in mesto je potonilo. Uničil je vse mesto in vse porušil.

Pred Tomom in mamo se je kar naenkrat pojavil Jim in jima rekel: »Pridite z nami.« Očeta so kmalu našli. Jim je prijazen, radodaren, radoveden, zabavljač, ustvarjalen, njegov prijatelj Tom je prav tako prijazen, zanimiv, prikupen in je v razredu 7. a.

Čez čas so mesto obnovili, zgradili zgradbe in hotele. Na srečo se je končalo tudi za Toma vse v redu: oče, mama in Tom so živeli v lepi hiši in upali, da se to ne zgodi nikoli več.

Melisa Muršec, 6. c

ODRAŠČANJE PLESKARJA TOMA

Tom je Jimu ponudil zlato žogico. Jim je začel razmišljati o pleskanju. Nato je skozi okno zagledal Marka, moža gospe Polly. Ta je bil zelo premožen, hudoben, sovražil je otroke in bil je sebičen. Jim je hitro stekel do vodnjaka, opustil je misel na zlato žogico. Tom pa je začel vneto pleskati.

Popoldan so mimo prišli dečki iz vasi. Odšli so igrat nogomet. V Tomu je zažarela želja po igri, a vedel je, če bi za to izvedel Marko, bi ga pretepel do krvi. Marko je namreč bil nasilen. Zato je v Tomu želja hitro zamrla. Zvečer je odšel na večerjo, kjer je bil Jimov stric, ki je bil zelo prijazen, radoveden, ljubezniv, ne pa ravno premožen. Toma je vprašal, koliko let že pleska. Tom je odvrnil, da štiri leta. Po večerji so se odpravili spat.

Stric je dolgo za tem razmišljal, da Tom zelo trpi. Zato ga je povabil k sebi domov. Povedal mu je, da ve, kako trpi. Tomu je ponudil priložnost, da prepleska stene v njegovi delavnici. Tom je privolil. Bilo mu je všeč pleskati stene, saj sta s stricem imela dogovor, da osem ur neprestano pleska, potem pa ima čas zase. Tom je v enem tednu prepleskal vse stene in se ni hotel vrniti h gospe Polly. Stric ji je plačal devetdeset evrov, Tom pa je odslej živel pri njem. Vedno so se namreč našle kakšne neprepleskane stene ali plot.

Tom je odrastel, stric je umiral. Tomu je bil hvaležen za vse. Ko je umrl, je bil Tom zelo žalosten. Šel je v gostilno na čaj. Usedel se je zraven Julije. Bila je ljubezniva, prijazna, vse je odpustila, lepa in uglajena gospodična. Tom ji je bil všeč. Odločila sta se, da si bosta zgradila hišo in živela skupaj. Hišo so gradili dva meseca. Tom je z veseljem delavcem pomagal prepleskati stene. Tom je živel srečno in ljubeznivo. Nekega dne sta se srečala z Jimom pri hiši gospe Polly. Nasmehnila sta se drug drugemu in si pozno v noč pripovedovala dogodivščine.

Sven Vetrih, 6. c

Raziskovalka vesolja

Nihče ne ve natančno, kako je vesolje nastalo, zakaj je tu, zakaj smo tu mi in zakaj je v njem veliko zvezdic. Ko se zvečer zazrem v nebo, vidim le nam bližje 'objekte', ki se nahajajo izven naše galaksije. Vidim drobno pikico, zvezdo, ki je nešteto svetlobnih let stran od mene. Vesolje je vedno aktivno. Lahko opazujemo ogromne eksplozije, rojstvo novih zvezd, planete, ki krožijo okoli svoje zvezde. Raziskovalci pri svojem delu naletijo na težave zaradi pomanjkanja tehnologije in ker je vesolje velik, neskončen, ogromen prostor.

Gaja Drakšič, 6. c

Po poklicu bi rada postala raziskovalka

Raziskovalka bi bila zato, ker zelo rada odkrivam in iščem nove in zanimive stvari. Ljudje, ki so raziskovalci, že stoletja potujejo v neznano in meni se to zdi zabavno.

Podajajo se na pot, da bi našli nova bivališča, novo obdelovalno zemljo itd. Tudi mene takšno delo zanima, a bi verjetno zelo pogrešala svoj dom. Raziskovalci se ne podajajo na mesta, kjer nekdo živi, in na mesta, ki jih je že nekdo pred njimi odkril, ampak se odpravijo v kraje, ki jih ni na zemljevidu in ki jih noben ne pozna. Jaz bi raziskovala raje kje pod zemljo ali pa kje v jamah, da bi našla zlato ali pa kristale. Takšno delo v podzemnem življenju/svetu mi je zelo všeč in bi to tudi delala, ker so mi hkrati všeč tudi jame in odkrivanje novih stvari v jamah. Problem pri raziskovalcih je pa, da so po navadi v zelo veliki nevarnosti. Te nevarnosti so vročina, vlaga, tema in hrup. Ko pa potujejo po džungli, pa so problem piki žuželk in bolezni, kot je malarija, problem je tudi prečkanje globokih rek in gozdov.

Zdi se mi, da je raziskovanje še kar zabavno in da v njem uživaš, vendar sem kljub vsemu sama raje doma in se lotim pečenja mafinov ali torte.

Mateja Petek, 6. c

Raziskovalci

Rad bi postal raziskovalec. Raziskoval bom gozdove – zato ker se mi zdijo najbolj zanimivi in je v njih veliko kač in kuščarjev. Želim si postati raziskovalec zato, ker lahko raziskujem neznano in kače. Raziskovalci lahko pridejo do nevarnih živali ali pa staknejo kakšno bolezen.

Jan Pekič, 6. c

Raziskovalec

Ko bom odrasel, bi rad bil poklicni raziskovalec. Raziskovalec si želim postati zato, ker sem vedno zelo rad raziskoval in so mi bile pustolovščine zelo zanimive. Želim si raziskovati oceanske globine in podvodne jame. Oceanske globine in podvodne jame si želim raziskovati zato, ker sta mi morje in voda všeč in ker se mi zdi zanimivo raziskovati pod vodo. Raziskovalci lahko pri svojem delu naletijo na nekatere težave. Med raziskovanjem lahko neletijo na: sovražna ljudstva, strupene in nevarne živali, zelo vroče in zelo mrzle kraje, in delo jim otežujejo različne skale, prepadi in tudi vremenske razmere.

Nejc Lončar, 6. c

Raziskovalka

Rada bi bila raziskovalka. Mislim, da je to zanimiv poklic, saj lahko potuješ po svetu in raziskuješ, kar koli želiš. Je pa tudi druga plat biti raziskovalec, to je tudi lahko zelo nevaren poklic. Raziskovalci morajo biti pripravljeni na vse. Jaz bi rada raziskovala živali, npr. nove vrste živali, in jih preučevala. Raziskovalci morajo biti pripravljeni na težave, na katere lahko naletijo pri delu, npr. pripravljeno morajo imeti pravo obleko, če se gredo potapljat v globine – zaradi pritiska –, če tega nimajo, se lahko ponesrečijo.

Lara Gomolj, 6. c

Raziskovalec

Ko odrastem, bi rad bil raziskovalec. Želim si postati raziskovalec zato, ker se mi zdi zelo zanimivo odkrivati nova bitja in nove dežele ter nova ljudstva. Raziskoval bi deževne gozdove. Rad bi raziskoval deževne gozdove zaradi eksotičnih živali in spoznal, katera ljudstva tam živijo in kako živijo. Res da je zelo nevarno, da pa bi videl v živo eksotične živali, pa je tudi zelo vabljivo. Zelo težko je biti raziskovalec, ker se moraš spopasti z različnimi nevarnostmi, kot so: snežni meteži, peščene nevihte, močno deževje ter morski tokovi in vrtinci.

Leon Lončar, 6. c

SREČANJE PEGAMA IN BRDAVSA

Pesem Pegam in Lambergar je ljudska romanca. Prikazuje boj domačega junaka s Pegamom. Delo Martin Krpan pa je umetna pripovedka. Govori o Martinu, ki je ukrotil Brdavsa. V obeh literarnih delih cesar prosi junaka, naj premagata zlobni osebnosti.

Pegam in Brdavs se pripravljata na spopad. Oba se odločita, da se bosta odpravila na polje ob potoku. V bližini polja se srečata.

Pegam: »Pozdravljen, kam pa se odpravljaš?«

Brdavs: »Do potoka. Pripravljam se na boj.«

Pegam: »S kom pa?«

Brdavs: »S Krpanom, kaj še nisi slišal zanj? In kaj imaš na hrbtu?«

Pegam: »Hudiča, in to kar dva.«

Brdavs: »Mi posodiš enega, jaz pa ti bom v zameno pomagal premagati Lambergarja.«

Pegam: »Dogovorjeno.«

Tako Brdavs odide domov in pričaka Krpana. Ko se spopadeta in ko Krpan že namerava zadaviti Brdavsa, skoči izza Brdavsovega hrbta hudič in Krpanu odseka glavo. Tako se Brdavs vrne na polje in Pegamu vrne hudiča.

Brdavs: »Zdaj pa še ti opravi z Lambergarjem.«

Pegam: »In ti mi boš pomagal.«

Tako se spopadeta še Pegam in Lambergar. Ko se tretjič spopadeta, Brdavs opazi, da bo Lambergar zabodel Pegama, zato steče iz skrivališča, zbije Lambergarja s kijem na tla, Pegam pa ga zabode v srce.

Pegam in Brdavs si podata roke in izmenjata še nekaj besed.

Pegam: »Hvala, da si ga zbil s konja.«

Brdavs: »In tebi hvala, da si mi posodil hudiča.«

Pegam: »Če me boš še kdaj potreboval, me poišči, saj veš, kje me najdeš.«

Brdavs: »Enako velja tudi zate.«

Nato sta se odpravila vsak v svojo smer in najbrž bosta še dolga leta razgrajala po Dunaju.

Val Perko, 7. b

MED MORSKIMI VALOVI

Zgodilo se je 2. julija v lepem poletnem jutru. Vse je bilo mirno, ljudje so se prebujali in sonce je posijalo na strehe hiš, ki so kar sijale v svoji lepoti. Oblaki so se premikali in začenjal se je nov dan.

To je bil moj prvi dan poletnih počitnic na morju. Odločil sem se, da grem na prečudovito kamnito plažo. Ura je bila osem zjutraj. Moje bose noge so stopale po vročem betonu, ki je postajal vse bolj vroč. Ko sem prišel na plažo, sem svojo belo brisačo odložil na leseno klopco sredi obale. Počasi sem odkorakal proti pomolu in stopil v vodo. Pred menoj so se umikali raki različnih velikosti in pred sabo sem zagledal prekrasen Piranski zaliv. Zazrl sem se proti čisti, valoviti vodi, ki je kar sijala v svoji lepoti. Vdihnil sem svež morski zrak in se počasi vrgel v slano morsko vodo. Občutek je bil prekrasen. Počutil sem se kot riba, ki brezskrbno plava pod gladino morja. Bil sem kot svobodna ptica, ki leti proti obzorju in razprostira svoja pernatata krila.

Voda je bila prijetna. Če bi imel energijo, bi v tej vodni čarovniji ostal ves dan. A minilo je nekaj minut užitka in odločil sem se, da je kopanja dovolj. Počasi sem zaplaval proti obali in kot bi mignil, sem se znašel na trdnih tleh. Ko sem prišel ven, se mi je strlo srce. Ugotovil sem, da brez prijetne morske vode ne morem in zato sem še enkrat skočil vanjo ter zaplaval daleč proti obzorju.

Po nekaj minutah plavanja sem pomislil, da so morda v morju tudi morski psi, in zato sem hitro odplaval proti obali. Bil sem vesel, da sem ostal živ.

O morskih psih v naslednjih dneh ni bilo nobenih sledi, zato sem še naprej užival med morskimi valovi in se predajal vročim sončnim žarkom.

Matija Petek, 8. b

ROZAMUNDINA IN URŠKINA ŽIVLJENJSKA USODA

France Prešeren je zapustil veliko različnih pesmi in različne vrste pesmi. Brali smo pesmi, kot sta balada in romanca. Obema glavnima osebama teh dveh različnih pesmi se je nekaj pripetilo.

Prešeren je bil zelo zaljubljen v Zaliko Dolenc, vendar mu ljubezni ni vračala, zato je o njej napisal pesem Povodni mož, toda njeno ime je zamenjal z imenom Urška, ki je bila nesramna, saj je ženskam kradla njihove može. Bila je domišljava, saj si je vsak dan izbrala drugega fanta in ga prelisičila. Nenazadnje pa je bila na plesih vedno izbirčna in jo je na koncu doletela zaslužena kazen. V Urškinem primeru je bil to čeden povodni mož, ki je bil lep, pameten in ustrezljiv. Urški je v hipu postal vseč. Približala sta se drug k drugemu in si laskala. Lepotec je vedel, kakšna je gospodična, zato je že imel načrt, kaj bo storil z njo. Ko sta tako okoli sedmih zvečer plesala v prelepi Ljubljani, se je Urški nekaj zgodilo. Povodni mož je začel plesati vse hitreje in hitreje. Vse ljudi je postajalo strah, predvsem pa našo Urško. Mož ni bil več tako prijazen, le nekajkrat sta se še zasukala pred Ljubljanico, nakar sta zaplesala v vodo in nihče ju nikdar več ni videl. Urška je bila zaradi svojega vedenja kaznovana.

Prešeren je pisal tudi o lepotici z grada turjaškega, na katerem je živela Rozamunda, zato je pesmi dal naslov Turjaška Rozamunda. Vsi fantje so bili zaljubljeni v njo in jo snubili. Kmalu je našla lepega mladeniča – z imenom Ostrovrhar. Bil je dobrosrčen, lep in zelo pogumen. Rozamunda ga ni ljubila, le vseč ji je bil zaradi njegove neustrašnosti. Ostrovrhar je bil zelo prijazen do svoje bodoče žene, toda neki potujoči pevec je povedal, da je tam v Bosni neko dekle, ki je lepše od nje. Takoj je postala ljubosumna, saj je hotela biti najlepša. Poleg tega je bila tudi neiskrena, saj pogumnega mladeniča ni ljubila. Bila je tudi nepremišljena, ker je Ostrovrharja poslala v Bosno, čeprav bi ga vojaki tam lahko ubili. Fant je imel srečo, ker je ubil vse vojake in preživel. Zaljubil se je v lepo Lejlo, ki je bila zraven svoje lepote tudi dobrega srca. Odpovedala se je svojim navadam, poročila sta se na Ostrovrharjevem gradu, kamor jo je odpeljal. Živela sta srečno do konca svojih dni. Medtem pa je bila Rozamunda tako jezna, da je odšla v samostan, kjer je živela do smrti. Tudi ona je bila zaradi svojega

obnašanja kaznovana. Edina razlika v življenjih teh dveh oseb je ta, da Rozamunda preživi, Urška pa umre. Mislim, da sta si to zaslužili.

Oseba, ki mi je bila najbolj všeč, je bil povodni mož, ki je pravilno kaznoval Urško. Bil je tudi zelo prebrisan, ker je domišljavo dekle pripravil do tega, da zaplešeta. Zdel se mi je tudi zelo čuden, saj je lahko preživel v vodi.

France je opisoval dokaj enake osebe, toda pokazal nam je, da se nesramnost kaznuje, zato moramo biti prijazni in dobrega srca.

Filip Gračner, 8. b

POVODNI MOŽ IN TURJAŠKA ROZAMUNDA

Urška prihaja iz pesmi Povodni mož. Naslov je tak, ker na koncu pesmi povodni mož odpleše z njo v Ljubljano. Turjaška Rozamunda pa zato, ker glavna junakinja pesmi živi na turjaškem dvoru in ji je ime Rozamunda. Urška in povodni mož se srečata na plesu na Starem trgu v Ljubljani, Rozamunda z Ostrovrharjem pa na turjaškem dvoru, kamor jo pride snubit.

Urška sedi na Starem trgu v Ljubljani pod lipo zeleno in se ji ne ljubi plesati, zato vsakega, ki jo vpraša za ples, odkloni in ko se že temni, si Urška končno zaželi, da bi plesala. Začne se ozirati naokoli, da bi si našla primerne plesalca. Zagleda povodnega moža in stopi do njega ter ga vpraša, ali bi zaplesal z njo. On pa reče seveda in začneta plesati in plešeta tako lepo, da godci pozabijo igrati in povodni mož se razjezi in začnejo se zbirati črni oblaki in zasliši se vse glasnejše grmenje. Urško postane strah in mu reče, ali bi se lahko malo ustavila, ker jo bolijo noge. Povodni mož jo zavrne in se še hitreje zavrtita, dokler ne zaplešeta v Ljubljano. Medtem pa na turjaškem dvoru Rozamundin oče spet gostuje snubce: trije so iz dežele Laške, trije iz dežele Nemške, trije iz Štajerske, a vse snubce Rozamunda zavrne in jim zlomi srce. Le eden se ji je dopadel in njegovo ime je Ostrovrhar. Vse je že pripravljeno za svatbo, ko Rozamundina teta vpraša godca, ali je katero dekle lepše od njene Rozamunde. Godec ji odvrne: »V Bosni je ena Lejla.« In Rozamundi to seveda ni všeč in brž pošlje Ostrovrharja, da poišče to dekle in jo pripelje na dvor. Ostrovrhar gre v Bosno in najde dekle po imenu Lejla in ker se mu zdi bolj prijazna kot Rozamunda, se z njo poroči, Rozamunda pa od jeze gre v samostan za nuno.

Rozamundi in Urški je skupno to, da sta obe ošabni in trdosrčni, a Urška ne odvrne vseh snubcev, jih prevzame ženam ter lomi srca, nato pa može pusti, medtem ko jih Rozamunda sploh ne vzame, temveč izbere tistega, ki je po njenem prepričanju zanjo najboljši.

Ostrovrharju so bitke kot igrice, je čeden in pogumen. Povodni mož pa je demon, ki ima takšno moč, da se spremeni v čednega moškega. Urška je na koncu obsojena na smrt,

Rozamunda pa na samoto v samostanu. Obe sta na koncu torej kaznovani, razlika pa je, da Urška na koncu umre, Rozamunda pa preživi. Pesmi se mi zdita zanimivi zato, ker Prešeren želi s tem nekaj povedati, sporočiti vsem nam, in zato, ker na koncu sledi kazen.

Enej Ekart, 8. c

ROZAMUNDINA IN URŠKINA ŽIVLJENJSKA USODA

Naš največji slovenski pesnik France Prešeren je napisal dve zelo zanimivi pesmi. Obe pesmi je posvetil ošabnim, vzvišenim dekletom, ki jih čaka slab konec. Tako Urška in Rozamunda sami sebi kujeta nesrečno usodo.

Rozamunda roža deklic najlepša med vsemi je že omenjena v naslovu Turjaška Rozamunda. Naslov kaže njeno lepoto, a vendar lepota ni vse. Tako Rozamunda ni samo lepa, ampak je tudi ošabna, vzvišena, razvajena, trmasta. Snubce od začetka zapeljuje, a nobeden ni pravi za njo. Dokler ne spozna pogumnega, močnega Ostrovrharja. Z njim se zaroči. Na svatbi se začnejo stvari zapletati. Ker na svatbo prispe znan potujoči pevec in Rozamundina radovedna teta želi izvedeti, ali obstaja lepše dekle, kot je Rozamunda. Potujoči pevec omeni lepo Bosanko. To Rozamundi ni po godu, saj je njena lastnost, da misli, da je najlepša na svetu. Zato pošlje svojega ženina po Lejlo. Ostrovrhar pogumno odide v Bosno, kjer kmalu spozna, da je Lejla lepa in dobrosrčna obenem. Zaljubi se v njo in jo odpelje na svoj grad. Tam se poročita. Rozamundina usoda pa je, da odide v samostan. Tako se pokaže, da Rozamunda do Ostrovrharja ni imela spoštljivega, ljubečega odnosa. Zato Ostrovrhar izbere lepšo, ljubeznivejšo Lejlo.

V drugi pesmi pa se pojavi postavna Urška, ki prihaja torej iz pesmi Povodni mož. Naslov in Urškino ime nimata nič skupnega, le njena usoda, ko spozna povodnega moža. Urška je lepa, samozavestna, ošabna, vzvišena, tako kot Rozamunda. Od nje se razlikuje le po tem, da je Rozamunda izbirala moške po pogumu, bojevitosti. Urška pa le po zunanji lepoti in izstopanju od ostalih. Zato se Urška zaplete s povodnim možem.

Vse se je začelo na plesu, kjer je bilo polno mladih. Med njimi je od lepote sijala Urška, a to dekle je predolgo izbiralo plesalca. Nobeden ji ni bil po godu. Naenkrat pa pri mizi zagleda moškega, ki je precej izstopal s svojo popolnostjo. Takoj ga želi omrežiti. To moški opazi in se ji približa. Povabi jo na ples, a že v svojem nagovoru ji pove, da jo bo kaznoval. Zraven ji laska in omenja njeno lepoto. Urška povodnemu možu laska naprej in se mu laže, kako ga je čakala. Ko se končno prvič zavrtita, utihne glasba. To Urškinemu izbrancu prav nič ni všeč. Nebo se potemni, začne grmeti. Urška in povodni mož pa se še naprej vrtita. Vse hitreje. Urško postaja strah. Njen nesrečni konec je z vsakim korakom bližje. Ko se naenkrat zvrneta

v Ljubljano. In Urške nihče ni videl več. Povodni mož je izbranec Urške. Sam je nadnaravno lep. Urški se dobriča in ji napoveduje konec. Na drugi strani pa imamo pogumnega Ostrovrharja, vsem želi dokazati svoj pogum in naklonjenost svoji Rozamundi. Rozamunda hitro zapečati svoj konec, saj pošlje Ostrovrharja po Lejlo, a vsemu navkljub ostane živa in gre v samostan. Urškina usoda je bolj tragična, saj na koncu umre. Ne Urška, ne Rozamunda nista pravilno ravnali. Zato mi je kot književna oseba najbolj všeč Ostrovrhar. Je pogumen, zvest bojevnik, ki bi naredil vse za svojo drago, a spozna, da biti lep ni vse, zato vzame za ženo lepo, ljubeznivo Lejlo, kar se mi zdi zanimivo. Ob tem pa ni morilec tako kot povodni mož, ki Urško in sebe zvleče v reko Ljubljano.

Skozi romanco in balado je najbolj vidno sporočilo, da biti lep, ne pomeni vse. Saj človek ni lep le po svoji zunanosti, ampak tudi po svoji notranosti in svojih dejanjih.

Ana Smiljan, 8. a

MOJE RAZMIŠLJANJE O ROMEU IN JULIJI

Romeo in Julija je eno najbolj znanih in pomembnih del Williama Shakespeara.

V Romeu in Juliji na koncu zgodbe oba umreta. Kaj vse pa je vodilo do tega dogodka? Začnimo z njunim družinskim poreklom. Njuni družini sta se od nekdaj sovražili, zato tudi nista hotela razkriti svoje ljubezni. To skrivanje ljubezni zelo vpliva na celoten potek zgodbe. Iz zgodbe lahko razberemo, da je Romeo in Juliji ljubezen veliko bolj pomembna kot družina. Oba sta celo priznala v zgodbi, da bi se odpovedala družini, če bi bilo potrebno. To je tudi prikazano v citatu: »Ne vem, kako z imenom naj izdam, kdo sem ...«

V celotni zgodbi sta oba naredila par vprašljivih odločitev, ki so vodile do njune smrti. Toda po mojem mnenju je bila večina odločitev, ki sta jih naredila, pravih. Na žalost pa so v zgodbi bili tudi drugi dejavniki in se njuna ljubezen ni končala kot zaželeno. V veliko primerih je potek zgodbe premešala kakšna druga oseba kot pa Romeo in Julija, npr. Lorenzo ali pa Julijin bratranec Tibalt.

Lorenzo je bil prijazen menih, ki je vedno hotel pomagati drugim. Zato je tudi poročil Romea in Julijo, saj je s tem hotel tudi razrešiti prepir med njunima družinama. Njegova prijaznost in želja do pomoči pa sta tudi vplivali na konec zgodbe. Ker je hotel situacijo razrešiti na tak način, da nobeden ne bi bil jezen, se je odločil za bolj vprašljiv način. Mislim, da je zaradi tega sokriv za tragičen konec, čeprav je samo hotel pomagati.

Tibalt, Julijin bratranec, pa se je v zgodbi pokazal kot zelo maščevalen, čeprav ni veliko nastopil. Že od začetka zgodbe se je želel Romeu maščevati, ker se je vtihotapil na družinsko zabavo. Hotel se je celo spopasti z Romeom, kar Romeo ni hotel. Na koncu se je spopadel z

Romeovim prijateljem in ga ubil. To je Romea tako razjezilo, da je ubil Tibalta. Zaradi tega so ga izgnali iz Verone, kar je zelo močno vplivalo na razplet zgodbe. Zaradi Tibaltovih dejanj verjamem, da je bil tudi nesramen in krut, saj je Romea hotel ubiti takoj, ko ga je videl na zabavi.

Branje Shakespearovih zgodb je bil užitek in presenečenje. Mislim, da je pomembno, da vsi preberejo te zgodbe, saj je pomembno, da spoznamo zelo dobro napisana dela najbolj znanega dramatika na svetu.

Andy Premzl, 9. a

Zoja Škoflanc, 8. b

Ana Smiljan, 8. a

Zoja Škoflanc, 8. b

Festina Gashi, 7. c

TVEGANJE ROMEA IN JULIJE

Za domače branje smo v letošnjem šolskem letu imeli knjigo Zgodbe po Shakespearu. Danes bom pisala o najbolj znani in najbrž tudi najbolj tragični zgodbi. Imenuje se Romeo in Julija.

Na listu z navodilom je napisan citat iz knjige. Odlomek izrazito pokaže, kako zelo si je Romeo želel poročiti se z Julijo. Mislim, da ni sovražil svoje družine. Nasprotno, imel jo je neizmerno rad. Sovražil je spore, sovraštvo in nezadovoljstvo med svojo in Julijino družino. Prav zato mislim, da je bilo tako težko ravnati proti načelom svoje družine. Sovražil je svoje ime, ker je bilo Julijin sovražnik. Toda v resnici to ni bilo. Navsezadnje je ime le beseda, čustvo pa ima takšno moč, da si še zamisliti ne moremo. Iz knjige lahko razberemo, da ju je bilo strah. Čeprav je vse skupaj zgledalo neznansko preprosto, še zdaleč ni bilo tako. Kljub temu da so ju starši vzgajali na najboljši možen način in sta imela vse, kar se je imeti dalo, sta izbrala tisto novo, skoraj negotovo ljubezen, ki je zrastle in zasenčila vse ostalo. Mislim, da sta ravnala prav. Včasih moraš prizadeti drugega, da imata oba boljšo prihodnost. Ljubezen med njima je bila močna, zavedala sta se tveganja; če mene vprašaš, sta lahko vzor marsikateremu paru danes. Tudi jaz bi storila tako. Tvegala bi, ker edino tako nekam prideš.

Romeo se mi je zdel zvest in dober. Bil je tudi nesrečen, dokler ni srečal Julije. Ta je zapolnila praznino v njegovem srcu. Ljubezen ga je gnala naprej. Tudi takrat, ko jo je v temi našel, je omenil, da ga je ljubezen gnala. Če se takrat ne bi znašel na pravem kraju in času hkrati, morda ne bi nikoli izvedel, da ga Julija ljubi. V zgodbi ima Lorenzo (duhovnik) veliko vlogo. Zdi se mi, da je dobronameren, dobrosrčen in predvsem, da mu ni vseč, da se družini sovražita. Mislim, da je prav zato privolil, da bo poročil Romea in Julijo. Ko je to storil, je najbrž želel zgladiti spor med družinama. Na žalost se to ni zgodilo brez tragičnega konca za Romea in Julijo. V bistvu se mi ne zdi, da je sokriv za vse skupaj, saj je želel le dobro. Po drugi strani pa bi se moral pogovoriti s starši, preden bi kar koli naredil. Še vedno mislim, da je Lorenzo le duhovnik, ki je obema družinama želel le dobro. Sicer pa je splošno znano, da kadar se stvari lotimo na lastno pest, bodo tudi nedolžne žrtve.

Ko sem izvedela, da moramo za domače branje brati knjigo Zgodbe po Shakespearu, sem zavila z očmi. In si mislila, da bo vse skupaj izredno dolgočasno. Potem, ko sem prebrala knjigo, pa sem ugotovila, da ima vse skupaj neki smisel in da morda vseeno ni čisto brez zveze. Mladi se dandanes ne zavedamo posledic svojih dejanj. Ne zavedamo se, da vsega, kar imamo danes, morda jutri ne bo več. Želimo biti brezskrbni in zato tudi delamo nepremišljena dejanja, ki imajo trajne posledice. Tega se moramo naučiti vsi, saj bomo le tako znali živeti v sožitju z drugimi.

Nina Gvardjančič, 9. c

MOJA PRETEKLOST IN PRIHODNOST

Življenje hitro mineva ... tega se sploh ne zavedam dovolj ... Spomnim se, kako sem zmedena vstopila skozi vrata Osnovne šole Miklavž na Dravskem polju, sedaj pa se zaključuje zadnje leto do prestopa življenja z velikim korakom.

Od trenutka, ko sem postala prvošolka, in zdaj, ko bom osnovno šolo zaključila kot devetošolka, se je moje življenje zelo spremenilo. Takrat nisem znala sprejemati pomembnih odločitev, prav tako pa sem mislila, da je šola nepomembna. Skozi šolanje sem se naučila, da če ne bi bilo šole, ne bi vedela, kaj me zares veseli in kaj bi rada postala. V devetih letih sem se na tej šoli veliko naučila in pridobila veliko znanja, ki mi bo v življenju prav gotovo koristilo. Če bi rekla, da osnovne šole in učiteljev ne bom niti malo pogrešala, bi bila to laž. Čeprav so včasih strogi in znajo udariti po mizi, so nam vsi vedno pomagali in vsak se mi je vtisnil v spomin – na poseben način. Veselim se odhoda iz osnovne šole, saj me na srednji šoli čaka veliko novih preizkušenj in izzivov. V času šolanja sem spoznala prijatelje, ki so bili z mano v dobrih in slabih trenutkih. Z njimi sem spletla prijateljstva, ki mi pomenijo veliko. Smo se kdaj skregali? Velikokrat! A smo se vedno znali pogovoriti in bili pripravljeni drug drugemu pomagati. Zelo rada bi ohranila stike in čeprav gremo vsak v svojo smer, ne bi mogla biti bolj srečna, da sem imela ob sebi ljudi, ki so me spodbujali in verjeli vame skozi šolanje na osnovni šoli. Po mojem mnenju sem se od trenutka, ko sem vstopila skozi vrata te šole, in zdaj, ko bom šolo zapustila, veliko spremenila. Postala sem bolj odločna, pogumna, odrasla in kot bi rekla naša razredničarka, samosvoja. Vpisala sem se na III. gimnazijo Maribor, smer splošna gimnazija. Po končani srednji šoli bi se rada vpisala na študij, kjer bi študirala angleščino. Rada bi študirala v tujini in čeprav še ne vem, če bi rada ta jezik poučevala, sem prepričana, da bom to ugotovila. Prav tako bi si z leti, ko bom starejša, želela ustvariti družino, se preseliti na svoje, narediti izpit za avto in ugotoviti, kaj si želim v življenju doseči. Zelo rada potujem, zato bi si želela potovati, si ogledati različne države, kraje le-teh, spoznati kulturo, naravo ...

Osebno sem zelo ponosna, da imam doma ljudi, ki me podpirajo, ko sama ne verjamem vase. Vesela sem, da sem obiskovala našo šolo v Miklavžu, saj sem se naučila, da me čaka še mnogo novega in tega se iskreno zelo veselim. Za konec pa vam povem nekaj, kar sem se naučila: „Ko se bodo ena vrata za tabo zaprla, se ti bodo nova, polna novih dogodivščin, odprla.“

Lana Ferčal, 9. a

MOJA ZGODBA

Sem Lana Kastelic. Trenutno obiskujem deveti razred Osnovne šole Miklavž na Dravskem polju.

Moje življenje se je zelo spremenilo, ko smo se z družino leta 2010 preselili v Miklavž na Dravskem polju. Bila sem zelo prestrašena, saj sem vstopila v novo in neznano okolje. Ko sem prvič prestopila prag osnovne šole, sem imela zelo mešane občutke. Kolikor se spomnim, sem prvi dan jokala zato, ker sem mislila, da ne bom spoznala nikogar in da me nihče ne bo želel sprejeti v svojo družbo. Zmotila sem se, saj sem spoznala čudovite prijatelje in prijateljice, ki jih ne bom nikoli pozabila, saj so mi polepšali mojo osnovnošolsko pot. Sedaj si komaj predstavljam, da sem že deveti razred in da že devet let obiskujem Osnovno šolo Miklavž na Dravskem polju. Tudi občutki v devetem razredu so zelo mešani. Po eni strani sem žalostna, ker gre vsak svojo pot, po drugi pa zelo vesela in polna pričakovanja, ker bom vstopila v novo okolje – v srednješolsko okolje. Seveda sem upala, da bodo zadnji dnevi v osnovni šoli drugačni, toda ne bodo – zaradi koronavirusa. S tem sem se sprijaznila in si rekla, da bom osnovno šolo zapustila s pozitivno energijo. V teh devetih letih sem se marsikaj naučila. Imela sem dobre in slabe trenutke. Nekateri učitelji so me naučili, da moram začeti verjeti sama vase, in za to sem jim zelo hvaležna. Iskreno bom najbolj pogrešala svojo razredničarko, saj me je skozi vsa ta leta naučila, da se v življenju vse da in da moraš samo verjeti v to. Zahvaljujem se ji, ker je skozi ta štiri leta verjela vame in me podpirala. Zelo sem hvaležna, ker sem spoznala štiri prijateljice, ki so mi vedno stale ob strani in me podpirale. Spoznala sem tudi, da moram biti to, kar sem in da se ne smem prilagajati drugim. Spremenila bi ravno to, da bi se oblačila in obnašala tako, kot bi si jaz želela. To pa zato, ker si nikoli nisem upala obleči stvari, ki so mi bile zelo všeč, in to zato, ker sem mislila, da se bodo drugi norčevali iz mene. Nikoli si v šoli nisem upala dvigniti roke ali povedati to, kar si zares mislim. Sedaj, zadnja leta, sem se spremenila in zahvala gre učiteljicam, ki so me podpirale, in mojim pravim prijateljicam. Glede prihodnosti pa si res želim biti sprejeta na II. gimnazijo Maribor, da si dokažem, da to zmorem. Seveda si želim uspešno zaključiti šolanje in se vpisati na želeno fakulteto. Trenutno še ne vem, kaj bi rada počela v življenju, me pa zelo zanimata ekonomija in psihologija. Rada pa bi tudi na kakršen koli način pomagala ljudem v stiski. Želim si tudi ustvariti družino in potovati po svetu. Rada bi imela, vseeno mi je, ali fantka ali punčko ali pa oboje. Upam, da bom kot oseba prijazna in sočutna in da bom rada pomagala.

Upam, da bom zadovoljna s svojim življenjem tudi, če bom imela vzpone in padce. To je bila moja zgodba o tem, kako sem preživljala osnovno šolo in kaj želim doseči v prihodnosti.

Lana Kastelic, 9. a

POT DO URESNIČITVE MOJIH SANJ

Vsak ima svoje sanje, ki jih želi doseči v svoji prihodnosti. Nekateri sanjajo o tem, da postanejo uspešni športniki, drugi si želijo slave, tretji bi radi postali znanstveniki in izumili nekaj novega, četrti pa si želijo biti uspešni zdravniki. Tudi jaz imam sanje. Sanje o uspešnem, veselem življenju, polnem smeha, zabave, o življenju z dobro službo in srečno družino. Verjamem, da se moje sanje z veliko truda in vztrajnosti lahko uresničijo.

Trenutno me čaka samo še en mesec osnovne šole. Ob pripovedovanju mojih staršev se še zdaj spominjam, kako polna pričakovanja, radovednosti in veselja sem vstopila v prvi razred osnovne šole, sedaj pa bo čas, ki sem ga tam preživela, ostal le še spomin. V času šolanja sem pridobila ogromno znanja in čeprav sem zaradi šole velikokrat bila pod stresom in včasih tudi potočila kakšno solzo, mi bo osnovna šola ostala v lepem spominu. Najbolj hvaležna sem temu, da sem v teh letih pridobila toliko prijateljev in proti koncu šolanja ugotovila tudi, kateri so tisti pravi, na katere se lahko res zanesem. Če bi v času šolanja lahko kaj spremenila, bi to bilo, da se ne bi toliko obremenjevala glede ocen, saj se je na koncu vedno vse dobro izteklo, spremenila pa bi tudi to, da bi si previdneje izbirala prijatelje in da bi se, preden bi nekomu zaupala, prepričala, da mu res lahko. Nikakor si nisem predstavljala, da bodo zadnji dnevi osnovne šole potekali na takšen način. Že od začetka šolanja sem se veselila vate in priznam, da mi je zelo žal, da tega ne bomo doživeli. Osnovno šolo zapuščam polna pričakovanja, z željo po novem znanju. Naslednji korak do uresničitve mojih sanj je uspešno zaključena II. gimnazija Maribor. Za to šolo sem se odločila, ker menim, da mi bo prinesla ogromno novega znanja, prav tako pa mi bo predstavljala neki izziv. Že od nekdaj imam željo, da se po koncu srednje šole vpišem na študij v tujino. Kaj bom študirala, še ne vem, saj je na voljo toliko različnih možnosti in veliko stvari, za katere se zanimam. Vem pa, da bi s študijem v tujini pridobila ogromno novih izkušenj, spoznala bi nove kraje, nove kulture in nove ljudi. V času šolanja bi zbirala denar, ki bi mi pomagal pri uresničitvi moje največje želje, da bi prepotovala svet. Za to pustolovščino bi najverjetneje potrebovala kakšno leto, zato bi ob vrnitvi bil že čas, da poiščem službo, dom in ustvarim družino. Ali bi živela v Sloveniji ali kje drugje po svetu, še ne vem, zagotovo pa bi z družino rada živela v hiši z velikim dvoriščem, da bi moji otroci imeli veliko prostora za igro, jaz pa bi lahko z možem in prijateljicami uživala ob klepetu pod toplimi sončnimi žarki. Najraje bi živela v kakšnem predmestju, saj bi tako z družino uživali v miru, v bližini pa bi imeli kakšno večje mesto. Želim si vsaj dva, mogoče tri otroke. Potrudila se bom biti kar se da dobra mama in svoje otroke poskušala naučiti vsega, kar so mene naučili moji starši. Upam, da bom živela v srečni družini. Prav tako kot o študiju še nisem prepričana o svoji službeni poti, zato pa si želim, da bi me izbrana služba veselila. Možnosti je ogromno in pustila se bom presenetiti. Rada bi

postala poštena, pozitivna, srečna, optimistična oseba, na katero se lahko družina in prijatelji zanesejo.

Ko tako razmišljam o svoji prihodnosti, se vse zdi kot sanje. Moj cilj je, da te sanje uresničim. Kar pa je zame najpomembnejše, pa je, da sem na poti do uresničitve svojih sanj srečna.

Tinkara Kodrič, 9. b

MOJA DOMOVINA – SVOBODEN KOT PTICA

Biti svobodna kot ptica, bi bilo čudovito – razprla bi krila in poletela visoko pod nebo, med modrino oblakov in zlate žarke sonca, od koder bi moj pogled potoval po domovini pod mano in iskal čudesa naravne dediščine: geoparka Karavanke in Idrijo. To so prve asociacije (prva želja), ki so se mi utrnile na dano temo ob misli na sodelovanje na natečaju. Zato boste lahko v sledečem besedilu opazili, da sem se odločila odgovorno slediti temi, ki govori o naši domovini in hkrati zajema slovensko naravno dediščino, katere se kot državljani Slovenije, ene izmed najbolj z naravno dediščino obdane države, ne zavedamo ali pa ne dovolj.

Domovina. To besedo poznamo teoretično že vsi. V naš spomin se nam je najbolj vtisnila ob uri domovinske in državljske kulture in etike. Obravnavali smo jo kot besedo, ki mora od nas prejemati le neizmerno spoštovanje. Pri tej temi se pogosto zgubi misel o nepopisni naravi, ki nam jo nudi domovina, in je hkrati najvplivnejši razlog za človekovo dobro počutje. Prepričana sem, da je vsaj polovica mojih sošolcev in sošolk sprejemala besedo domovina in njen pomen, kot da je nekaj nepomembnega in se jo je bilo treba samo naučiti na pamet. Nihče se ni v to temo poglobil, niti pokazal manjšega zanimanja zanjo. Če bi se vsaj nekdo malo pozanimal o njej, bi lahko odkril, kakšno bogastvo skriva v sebi. S tem ne mislim na finančno bogastvo, ampak na naravno bogastvo, ki ga ima Slovenija še posebej veliko. Za seboj skriva čudovita gorovja, doline, morja, jezera, reke, gozdove in še marsikaj, v kar se še nismo poglobili. Pa ne le naravna bogastva, med katera spada tudi Ljubljansko barje, tudi druga dediščina našega naroda – denimo ravno tukaj na Ljubljanskem barju najdeno leseno kolo z vrtljivo osjo iz časa kamene dobe, ki velja za najstarejše kolo te vrste na svetu in za eno izmed najpomembnejših iznajdb v zgodovini človeštva.

Slavni Oliver Wendell Holmes je nekoč rekel: »Tam, kjer nam je lepo oziroma se počutimo svobodnega in vsaj delno brezskrbnega, je naša domovina.« Domovina je območje, ki ga naše noge lahko zapustijo, a naše srce ga nikoli ne more in nikoli ne bo. Samo ta stavek nam da vedeti, da smo na domovino tesno navezani, čeprav nekateri tako ne mislijo. Na koncu koncev smo vsi globoko v sebi z vsem srcem predani svoji domovini in smo zelo hvaležni zanjo, saj nihče ne ljubi domovine, ker je velika in po možnosti bogata, ampak ker je njegova. Daje nam občutek pripadnosti in varnosti, ki jo je v današnjem svetu težko pridobiti.

Slovenija je, kot sem že omenila, polna naravnih bogastev. Nudi nam veliko dih zastajajoče narave, ki je preprosto osupljiva v vseh pogledih. V ta naravna bogastva spadajo tudi živa bitja. Na vsakem koraku, ki ga naredimo, v vsakem dnevu, ki ga preživimo, lahko naletimo na nepopisno, raznovrstno bogastvo raznih živali, ki nam iz dneva v dan ogrejejo srca. Mojo pozornost so še posebej pritegnile ptice. Ptice so že same po sebi zelo zanimive in se z lahkoto prikradejo v misli vsakemu od nas. Za večino ljudi so ptice prepoznavne po svojem petju, ki jim radosti jutro za jutrom. Zasadile so se tudi v misli nekaterih največjih slovenskih pesnikov, ki jih opevajo kot najlepši zemeljski dar.

Tudi v mojem življenju ptice predstavljajo pomembno vlogo. Spominjajo me na minuli poletni čas, ko sem lahko brezskrbno tekala po širnih travnikih in se valjala po tleh med lovljenjem psičke. Ko sem jo končno ulovila, sva obe ležali na poletni mehki travi in zrla v nebo. Vsakokrat, ko sva opazovali nebo, sva upali, da bova videli kakšno jato ptic, ki bo igrivo sem ter tja preletavala prostrano modro planjavo širnega neba. Ni bilo dneva, ki bi bil brez kakršnih koli ptic na nebu.

Vedno sem si ptice predstavljala kot najsvobodnejše živali. Lahko letijo kjer koli želijo in ni se jim treba ubadati z vsakodnevnimi problemi. Z leti pa sem spoznala, da so ptice vedno bolj podobne ljudem. Zato so še posebej pritegnile mojo pozornost. Sicer so še vedno svobodne ptice, a imajo zelo veliko opravkov, ki se od naših opravkov bistveno ne razlikujejo. Ves dan morajo leteti sem ter tja, si priskrbeti hrano, najti zase in za svojo družino zatočišče pred nevihtami ter drugimi nevarnostmi. Svoboda ptic, po kateri so hrepeneli naši predniki stoletja in stoletja, mi pa jo živimo. Pa vendar morda ta naša svoboda ni takšne veličine, kakršna je bila svoboda njih in nas očakov – alpskih Slovanov, ki so se naselili na naših tleh v šestem in sedmem stoletju. Po ljudski razlagalni pripovedki je pri nas vzkliklo ajdovo zrno, dar boginje njim, ki so ljubili mir, in tako je naše ozemlje postalo njihova domovina in kasneje naša, moja.

Zaprem oči in postanem ptica – ptica, ki previdno razpira svoja krila in ko jih razpre, svobodno leti nad čudovitimi biosfernimi območji – biseri naše domovine. Domovine, v kateri smo kot narod svobodni, pa vendar ne kot ptica v letu sredi sončnega dne.

Klara Sprinčnik, 8. a

Klara je z besedilom sodelovala na literarnem natečaju "**Moja domovina-svoboden kot ptica**", ki ga je razpisalo Kulturno društvo *Naša zemlja*, in prejela priznanje.

PISALI SMO BASNI

Noj in kos

Noj je cele dneve tekal naokoli in se jezil na kosa. Noj je vedno hotel leteti, a mu nikoli ni uspelo. Kosa je spraševal, kako lahko leti, toda kos mu ni hotel povedati.

Enkrat je noj skočil in ulovil kosa. Noj je kosa prisilil, da mu pove, v čem je skrivnost letenja. Kos pa je odvrnil, da noji ne morejo leteti in da je vedno bilo tako. Noj je bil tako jezen, da je z vso močjo stopil na kosa in ga ubil.

Filip Pirc, 7. b

Zajec in kokoš

Kokoš je plesala in imela nastope. Če je kdo hotel priti na nastop, je moral prinesiti vsaj eno hrano za njo. Zajec je rad hodil tja; ker je bil hiter, si je nabral veliko hrane, ki ji jo je prinašal. Nekega večera, ko je imela kokoš nastop, je zajec videl, da ona sploh ne pleše, ampak nekdo drug. Kokoši je rekel, naj preneha s prevaro, sicer bo povedal vsem, kaj počne.

Ni nehala goljufati, zato je zajec nehal prinašati hrano na nastope. Ostalim sprva ni povedal, kaj kokoš v resnici počne, ker je vseeno ni želel prizadeti. Ker pa se njeno goljufanje ni prenehalo, je vendarle povedal ostalim, kaj se dogaja, in kokoš od takrat ni imela več hrane. Zato jo je od takrat kradla zajcu. Zajec jo je zasačil in zagrozil, da ji bo populil perje.

Kokoš ga ni poslušala in ubogala, zato ji je zajec populil perje in ji pojedel eno nogo.

Lana Jakopović, 7. b

Medved in čebele

Ko se je medved predramil iz zimskega dremeža, je postal lačen. Odpravil se je na gozdno jaso, kjer je zagledal čebelji panj. Začel je hoditi okoli njega, ko se je iz panja naenkrat vsul roj čebel.

Medved jih je lepo prosil za malo medu, a so ga čebele zavrnile in žalile.

Medved se je razjezil in zamahnil s šapo ter podrl panj. Čebele so se ustrašile in odletele stran, ostale so brez doma.

Medved se je pomiril, pojedel med in se odpravil nazaj v brlog.

Špela Leich, 7. b

Tiger in kuščar

Kuščar je hotel teči tako hitro kot tiger. Zato je tigra spraševal, kako lahko tako hitro teče. Ker se je hotel naučiti hitro teči, je tigru gnjavil vsaki dan. Tiger tega ni mogel prenašati, zato je kuščarja pojedel.

Staš Rantoša, 7. b

Panda in koala

Samo en trušč je bil potreben, da sta dve majhni živali postali prijateljici.

Nekega dne se je namreč majhna panda s svojo sestrico odšla igrati v gozd. Začeli sta se igrati skrivalnice in majhna panda je kot vreča krompirja padla na trda tla.

Naenkrat se je zaslišal krik: »Aaaah, kdo me je zdaj zbudil, ravno sem zdrsnila v 32. popoldanski spanec!« Majhna koala je jezno odšla pogledat, kaj se dogaja. Videla je majhno pando, ki je jokala, kot da lije iz škafa.

»Oprosti, nisem te hotela zbuditi, a moja sestra me je pustila kar samo in naenkrat se je pod mojimi nogami zlomila veja,« se je opravičevala panda.

»Nič, nič,« je prijazno odvrnila majhna koala in zaskrbljeno vprašala: »Te kaj boli, si v redu?«

»V redu sem,« je odvrnila panda in predlagala: »Koala, kaj če bi bili prijateljici?«

»Seveda, saj se nimam z nikomer igrati. Vse koale vseskozi spijo,« je majhna koala navdušeno sprejela pandin predlog.

In tako sta panda in koala postali najboljši prijateljici.

Zala Silič, 7. b

Medved in čebele

Medved je postal lačen, toda v celem gozdu ni bilo ničesar – razen dreves in grmovja.

Hodil je in hodil ter našel gromozanski čebelji panj. Z lahkoto, kot da je le list, ga je spravil z drevesa. Kmalu si je s taco basal med v usta.

Ko je prazen panj odvrget, pa se je je začelo. Obkrožili so ga črni oblaki čebel. Medved je padel na hrbet, čebele pa so ga pikale in umirale.

Ko so vse pomrle, je medved zavpil: »Na pomoč, pomagajte!«

Našli so ga medvedji zdravniki in ga odpeljali v gozdno bolnišnico, a je zaradi bolečin umrl.

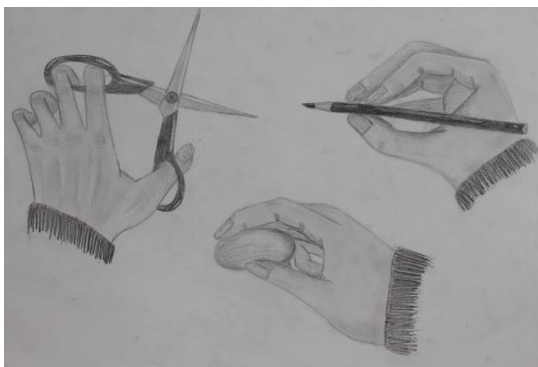
Bor Žunko, 7. b

Bober

Ko piha veter in veje mraz,
bober en zasliši glas,
ko muca mala toži,
češ da zgub'la sem oba.
Bober vpraša: »Kaj oba?«
»Zgubila sem oba bratca,«
muca joka, bober pa se hihita.
Nato pa muca mu pokaže,
kako se skače,
bober za njo ponovi
in bum: izgubi zoba oba,
muca pa se hihita.
Nato oba sta šla vsak na svojo stran.

Tit Repnik, 7. b

Veronika Beranič Ferk, 8. c

Muha in ta jež

Pri ježu doma muha stanuje,
pred njim na glas praznuje,
ko pa jež povzdigne glas,
brž muhi izteče se čas.

Takoj začne stokati,
kasneje pa še jokati,
ježu to je že dovolj
in jo odnese dol.
Ona pa se poslovi
in videti je več ni.

Alina Vauhnik, 7. b

Zajec je zajec

Zajec stopi do brivca.
Ta ga vpraša: »S čim ti lahko
postrežem?«
»No, pač, da mi uhlje brž porežeš,« je
želja dolgouhca, ker ne mara biti zajec.
»Zajec, veš, ta pa je prazna,« pravi
brivec, saj boš zajec z uhlji ali brez.«

Anej Veber, 7. b

Lisica in zajec

Zajec lahkotno in brezbrizno skaklja po gozdu in naleti na lisico.
»Buuu, zdaj pa te imam, lisica zvita,« reče zajec.
»Lahko te pojem in ti boš plačal za vse v gozdu, ki me ne marajo. Ti si kriv, da ne morem
mirno živeti. Ti si kriv, da stradam,« so leteli očitki na zajca.
»To pa se krepko motiš,« odvrne zajec in nadaljuje: »Če imaš težave, se spravi na tiste, ki so
ti škodovali, ne na mene. Vse to, kar me kriviš, so laži.«
»Jaz lažem? No, če pa je tako, boš pa ti moja današnja večerja,« mu lisica pretkano zabrusi.

Zajec je še bolj pretkan in lisici pravi: »Najprej me moraš ujeti!« Zajec se brž v tek poda, lisica pa takoj za njim. Brezglavo tekata, lisica je le še korak za njim. Avto pridrvi, zajec uspe zbežati, a lisica ne. Avto jo zbije in na kraju umre.

Dobro vedno premaga zlo.

Elena Totaj, 7. b

LEV IN VRANA

Lev je bil v živalskem vrtu – sredi vročega mesta. Hotel je pobegniti. Kar nekaj časa se je trudil in končno mu je uspelo. Na vso moč je tekkel po vroči ploščadi, nakar ga je opazila vrana in priletela do njega.

Rekla mu je: »Vrni se v živalski vrt.«

Lev se je delal nevednega, a je paznik opazil, da ga ni.

Kmalu so ga našli in ga odvedli nazaj.

Takole pravi pregovor: »Kdor pobegne, ta se najde.«

Kevin Stojanac, 7. b

LISICA, ZAJEC IN PES

Nekoč je bil mali zajec. Rad je imel vse živali. Imel je dva prijatelja, ki sta si bila zelo različna. Eden je bil star prijatelj pes, drug pa lisica. Lisica je nekega lepega, sončnega dne stopila do zajčka. Rekla mu je: »Izberi: jaz ali pes! Dovolj imam tega, da sva enakovredna!«

Zajček je bil vse iz sebe. Rekel je: »Oba imam enako rad. Ne bom izbiral med vama.«

Lisica je užaljeno povsila nos in rekla: »Če pa je tako, si pa zame le še en neznanec!«

Zajček se lisici ni želel zameriti in ji je rekel: »Prav, pa bom tebe izbral.«

Nekega povsem navadnega šolskega dne pa je zajček v živalski šoli dobil enko. Rabil je pomoč in pes mu je pomagal. Lisici je bilo vseeno zanj in njegovo stisko. Tako je zajček spoznal, kdo je pravi prijatelj.

Paulina Kaučič, 7. b

VOLK IN SRNICA

Volk in srnica sta se srečala v gozdu. Volk je postal zelo lačen in je nagovoril srnico: »Dober dan, gospodična srnica!« Toda srnica je v trenutku, ko ga je zagledala, zbežala v gozd. Volk je tekkel za njo in jo dohitel. Polomil ji je noge, nato pa jo z užitkom pojedel. Močnejši zmaga.

Jernej Ploj, 7. b

Zoja Rodinger, 7. c

Paulina Kaučič, 7. b

Ana Marija Kršljin Stojič, 7. b

PANDA IN SLON

Vse bolj vroče postaja, zunaj se topli, a kaj, ko panda nima vode. Toda ona še vedno spi, namesto da bi si šla priskrbet vodo.

Mimo vedno znova in znova prihaja slon in s peskom na hrbtu. Vroče mu je. Tudi on je brez vode. Nekega dne se živali končno odločita, da si jo gresta priskrbet.

Panda nagovori slona: »Zdravo, slon, a ti je danes kaj vroče?«

»Ja, seveda mi je, saj pa je vendar nad 50 °C. In tebi?«

»Ja, jaz se bom počasi zakopala v pesek, mogoče je tam kaj bolj hladno.«

»Ne, panda, ne delaj tega,« jo je svaril slon, »odpraviva se raje skupaj po puščavi poiskat vodo za ohladitev.«

»Ja, to pa je res dobra ideja,« se je strinjala panda, »pojdiva.«

Dolgo sta hodila po puščavi, a vse zaman. Vode ni bilo nikjer.

»Ej, panda, hodiva že deset ur, pa še kapljice vode nisva našla, odpočijva si in se jutri odpraviva dalje. V redu?«

»Ja,« se je strinjala panda, »lahko noč!«

Vso noč sta mirno spala, toda zjutraj. »Aaaaaaa, kje je panda,« se je ustrašil slon, »hitro jo grem iskat.«

Hodil je in hodil, dokler ni prispel do majhne mlake. Zagledal je pando, kako se kopa in uživa. Pridružil se ji je in tako sta tam preživela dolgo in vroče poletje.

Mia Jeza, 7. b

Črni in beli maček

Od kod pa si se ti vzel, beli maček?

Kaj pa delaš?

Kaj mi kradeš?

Prišel sem počivat

na to prelepo, mehko travo.

Prav za mojo glavo!

Kaj bi rad, črni maček?

Samo odidi,

da te pred očmi več črni maček ne vidi.

Samo počivam, ne odganjaj me.

Vso posest si mi ukradel,

da se nikoli več ne boš prikradel!

Črni maček ga napade,

beli maček ta boj pade.

Beli maček zbeži,

ves poškodovan

z žalostjo hiti.

Ana Marija Kršljin Stojič, 7. b

Špela Leich, 7. b

Medved in riba

Medved je bil lačen. Odpravil se je do reke, da bi ulovil kakšno ribo. Ko je prispel do reke, je zagledal eno veliko ribo. Počasi je zabredel v vodo in ko je nameraval zgrabiti ribo, se je spotaknil ob kamen in padel. Hitro je vstal in odšel na travo, da bi se posušil. Opazil je na kopnem ribo in jo hotel pojesti, a je bila majhna in jo je vrnil v vodo. Vsak dan je hodil k reki in opazoval ribo. Ko je zrastle in ostarela, je medvedu rekla, naj jo poje. Medved jo je res zvlekel iz vode. Preden jo je pojedel, je opazil, da je postala ena največjih rib. Riba pa se mu je zahvalila, da je ni pojedel, ko je bila majhna.

Anel Palić, 7. b

Lisica in kokoš

Kokoš je bila zunaj in je jedla travo. Prišla je lisica in kokoši rekla: »Zdaj te bom pojedla.«

Kokoš pa jo je rotila: »Ne, prosim, nič ti nisem naredila.«

Lisica ji je odvrnila, da je bila ona tista, zaradi katere jo je pregнал lovec s puško, a ji je uspelo zbežati.

Preden bi kokoš še kaj rekla, jo je lisica pojedla.

Almedin Berbić, 7. b

Krokodil in bizon

Živel je krokodil, ki je hotel ubiti svojega največjega sovražnika bizona. Ko je krokodil prišel iz vode, se je počasi začel plaziti med visoko travo. Ko je opazil bizona, kako je z zadnjico obrnjen proti njemu, je skočil nanj in ga ugriznil. Bizon se je tako močno tresel, da je krokodila vrgel na tla, nato pa ga brcnil nazaj v vodo. Krokodil je še enkrat poskusil napasti bizona, bizon pa ga je še enkrat vrgel na tla in ga pohodil do smrti.

Anel Palić, 7. b

Tjaša Rantoša, 7. b

RADI BEREMO ...

David Walliams: Babica barabica

Knjiga govori o Benu, ki ima zelo zanimivo babico.

Ben je fant, ki ima probleme s starši. Rad bi postal vodovodar, ampak njegovi starši hočejo, da je plesalec. Vsak petek zvečer so ga starši odpeljali k babici, ker hočejo imeti petkove večere zase. Babica obožuje vse, kar je iz zelja. Televizija ji ne dela, ves čas bi igrala igro črko na črko in Bena pošilja spat ob nenormalni uri. Ob vsem tem pa na ves glas spušča vetrove.

Bena so starši zalotili, da spet bere revije o vodovodarstvu. Prijavili so ga na plesno tekmovanje, za povrh pa še mora imeti oblečen kostum. Mama je Bena ves čas spraševala, kateri kostum bi imel. Na koncu se je za enega odločil in šli so na tekmovanje. Tam se je zelo osmešil. Po tekmovanju so starši Bena peljali k babici. Tam mu je bilo spet dolgčas. Babica je videla, kako mu je dolgčas, in zato je prinesla škatlo, v kateri so bile ogrlice iz draguljev. Ben je bil zelo presenečen in zanimalo ga je, od kod jih je dobila. Povedala mu je, da ko je bila mlada, je ukradla dragulj bogatemu možu. Bena je babica tako navdušila, da je hotel z njeno pomočjo ukrasti kraljeve dragulje iz Londonske trdnjave. Babica se je z njim strinjala in naredila sta načrt. Neke noči se je Ben izmuznil iz hiše in odhitel do babice. Oblekla sta se v plavalna oblačila in odšla v London. Tam sta skočila v mrzlo reko in hitro odplavala do kanalizacije. Zelo je smrdelo. Ko sta prišla do vhodnih vrat, sta zagledala stražarja. Babica ju je uspavala z zeljno juho. Hitro sta šla do kraljevih draguljev. Ko sta jih hotela vzeti, je prišla kraljica. Vprašala ju je, kaj delata. Odgovorila sta, da sta hotela ukrasti dragulje. Kraljica jima je rekla, naj odideta. Odšla sta domov. Babica je družini povedala, da ima raka in bo kmalu umrla. Morala je v bolnišnico. Pospremili so jo in se od nje tudi poslovili. Babica je še isti dan umrla. Ben je bil zelo žalosten.

Po božični večerji so Ben, oče in mama skupaj gledali na televiziji kraljico, ki je vsako leto ob božiču nagovorila državljane. Govorila je o tem, kako je božič pravi čas, da se družine zberejo. Ni pozabila omeniti, da ne smemo pozabiti na starejše ljudi. Tako se je spomnila dogodka, ko je v Londonski trdnjavi srečala gospo svojih let in njenega vnuka. Ben je bil tiho, saj sta se z babico dogovorila, da ostane to njuna majhna skrivnost. Misli si je, da je kraljica prava barabica, kot je bila njegova babica.

Filip Pirc, 7. b

R. J. Palacio: ČUDO

August je desetletnik, ki obožuje vojno zvezd in računalniške igrice ter ima psičko Marjetico. Te stvari ga delajo normalnega. A se je rodil s posebnim obrazom. Do sedaj ni hodil v šolo. Šolal se je na domu. Sedaj pa sta njegova starša odločena, da je pripravljen na šolo. Tako nekaj tednov pred začetkom pouka odide na novo šolo, kjer spozna smešnega ravnatelja in tri svoje bodoče sošolce, ki ga popeljejo po prostorih šole. Eden od njih mu je še posebej všeč. To je Jack Will, s katerim se spoprijatelji. Prvi dan šole je za njega zelo mučen, saj nihče na novi šoli ni navajen njegovega posebnega obraza. Vsi se ga izogibajo. A pri malici k njemu prisede deklica po imenu Summer. Hitro se spoprijateljita. Tako meseci v šoli minevajo in August dobi dva dobra prijatelja – Summer in Jacka. A med sošolci se najde tudi Julijan, ki Augusta sovraži. Tako se zgodi, da pri naravoslovju dobijo delo v parih. Julijan takoj začne drezati v Jacka, naj zamenja partnerja, saj je Jack v paru z Augustom. Julijan začne grdo zmerjati Augusta, zato ga Jack udari na usta in mu tako zbije dva mlečna zoba. Zaradi tega dejanja je Jack za en teden izključen iz šole. A Julijan po tem dogodku ne neha. Njegovi starši priredijo zabavo, na katero povabijo vse sošolce – razen Jacka in Augusta. Na njej se širijo govorice o pretepu med Jackom in Julijanom, da je Jack udaril Julijana zaradi pritiska Augusta. Povejo tudi, da je Julijanova mama izbrisala Augusta iz razredne slike. Po nekaj napetih mesecih pa vsi skupaj odidejo v šolo v naravi, razen Julijana. Tam pa se zgodi, da starejši fantje iz druge šole napadejo Jacka in Augusta, a ju branijo Julijanovi najboljši prijatelji. Tako se vse po šoli v naravi spremeni. Nihče se več ne ukvarja z Julijanovimi zgodbicami in tako August pridobi širši krog prijateljev. Hitro pride konec šole in tako zaključna proslava in podelitev različnih priznanj. Na podelitvi nekaj njegovih sošolcev dobi posebna priznanja. Na koncu pa sledi veliko presenečenje. To leto bodo podelili tudi medaljo Hanreya Warda Beecherja. To je nagrada, ki jo dobi učenec, ki je bil v šolskem letu opazen ali bil v pomoč drugim. To nagrado je letos dobil August. Zraven pa še velik aplavz in stoječe ovacije. Tako je to šolsko leto bilo zelo pomembno zanj, saj je prvič stopil v šolo, spoznal nove prijatelje in se veliko naučil sam o sebi.

Knjiga mi je bila zelo všeč. Bila je zelo zanimiva. Najbolj pa mi je bil všeč tisti del, kjer prijatelji Augusta branijo pred starejšimi učenci iz druge šole.

Ana Smiljan, 8. a

Clémentine Beauvais: TRI ŠPEHBOMBE

Glavna junakinja je Mirelle, ki je bila dve leti zapored izbrana za zlato špehbombo. To leto pa sta jo iz prvega mesta zrinili veliko mlajša Hakina in nova učenka na šoli Astrid. Punce se po tekmovanju spoznajo in ugotovijo, da vse tri družijo enak dan. To je dan, ko bo potekala vrtna zabava v palači v Parizu. Vsaka s svojimi razlogi sprejmejo izziv, da se bodo s kolesi odpeljale v Pariz. Pridruži se še Hakimin brat, ki je na invalidskem vozičku, in skupaj odidejo proti Parizu. Na poti prodajajo klobase in tako služijo denar. Na svoji poti proti Parizu postajajo vedno bolj popularne. Tako jih veliko ljudi začne podpirati. Ko končno prispejo v Pariz, dobijo povabilo na vrtno zabavo. Na njej pa Mirelle sreča svojega pravega očeta. Zaplete se v pogovor z njim. A sama mu ne pove, da je njegova hči. Končno sama pri sebi ugotovi, da je ves čas imela najboljšega očeta. To je bil njen oče. Punce so skozi pot do Pariza postajale vedno boljše prijateljice.

Moje mnenje o knjigi:

Knjiga mi je bila zelo všeč, čeprav so punce bile izbrane za najbolj debele in grde punce na šoli. Znale so se postaviti zase in vsem dokazati, da ni pomembno, kakšne so od zunaj, ampak od znotraj.

Ana Smiljan, 8. a

Anna Todd: AFTER (Prvič na začetku)

Tessa je pridno dekle, ki ima doma prijetnega, zanesljivega fanta. Vse se začne, ko gre Tessa študirat. Tam spozna nove prijatelje (nekateri tudi slabo vplivajo na njo) in Hardina, v katerega se tudi zaljubi. Vsako sekundo dneva preživita skupaj, če le lahko. Nekega dne pa jo pride obiskat Noah, njen zanesljivi fant, ki še vedno obiskuje srednjo šolo, in vidi, da ga vara. Nekaj dni za tem jo pride obiskat tudi mama in v njeni sobi zagleda Hardina. Takoj nastane prepir in mama ji zagrozi, da ji ne bo več finančno pomagala. Hardin mora nekaj ukreniti, zato si od očetovih prijateljev sposodi majhno stanovanje – do konca leta. Svari so se umirile in nekaj časa je bilo vse super. Tessa in Hardin sta dan za dnem preživela skupaj in čez čas tudi zgubila nedolžnost. Nekega dne pa se je Hardin obnašal zelo čudno in ko bi se moral dobiti s prijatelji, ga ni bilo. Tessa je začelo skrbeti, zato ga je šla iskat in našla je prijatelje, Hardina pa ne. Čez čas je tudi on prišel in Molly (Hardinova bivša punca) je postala ljubosumna in Tessa pokazala video, na katerem je Hardin povedal, da bo Tessa samo izigral in pustil. Seveda je to rekel, še preden jo je spoznal in se v njo zaljubil. Tako sta se razšla. Roman se konča tako, da morajo v šoli zapisati poročilo in Hardin je napisal nekaj o Tessi.

Učiteljica je Tessi poročilo dala, da ga prebere, in takrat se je Tessa ponovno zaljubila v njega. Zgodba še zdaleč ni končana. Posnet je tudi film in v kratkem bo izdan tudi drugi del. Mnenje: Knjiga mi je bila zelo všeč. Pogledala sem tudi film, a v knjigi so vsi občutki in dejanja bolj podrobno opisani, zato je knjiga dosti boljša. Priporočala bi jo predvsem puncam.

Neža Novak, 9. c

Tone Seliškar: BRATOVŠČINA SINJEGA GALEBA

Ivo je živel sam v zapuščeni stari hiši. Nekega dne pa ga je presenetil očetov prihod. Zelo bolan oče se je vrnil, da bi lahko umrl v domači hiši. Ko je umrl, je dečku Ivu pomagal starec Nikola in s skupnimi močmi sta ga pokopala.

To, kar je Ivo dobil od očeta v spomin, je bila jadrnica z imenom *Sinji galeb*. Ker je bila jadrnica stara in razpadajoča, se jo je Ivo odločil obnoviti, da bi zgledala kot nova. Ivo dobi družbo, to so okoliški dečki. Nameravajo mu pomagati pri uresničitvi obnove jadrnice. Tako se Ivo ob pomoči Petra, Mileve, Pera, Jureta, Mihaela in Franja odloči obnoviti ladjo. Po veliko vloženem trudu in delu je jadrnica skoraj v celoti obnovljena. Edino, kar jim je ostalo, je krmilo in prebarvanje jadrnice, da se bo svetila. Toda barva je bila zelo draga, denarja pa niso imeli. Skupaj so se odločili, da ga z delom zaslužijo in tako zberejo potreben denar. Zato so se odpravili v kamnolom. Čeprav se jim je delo zdelo na začetku lahko, je čez čas, ko je začelo pripekati sonce, postalo težko in naporno. Izjemno visoko tveganje je predstavljala nevarnost – skalna gmota –, ki se je nahajala na vrhu stene. Nihče si ni upal iti gor, ker je zgledalo, kot da bo ravnokar padla. V tem času je prišel na plan vodja kamnoloma z idejo, da bo tisti, ki se bo povzpел na vrh in s seboj vzel velik dinamit, dobil denar.

Nihče ni želel tvegati, vsi so bili tiho, razen Iva, ki se je prostovoljno javil, da opravi nalogo. Povzpел se je na vrh, postavil na vrh stene dinamit in se odpravil navzdol. Vendar ob vračanju ni pričakoval, da ga lahko preseneti zračni pritisk, ki ga je udaril s celim telesom ob kamen. Ivo se je pri tem udaril v glavo in si poškodoval čelo. Bolečina je hitro minila, najbrž zato, ker so bili vsi srečni, da je Ivo zbral denar za barvo. Ko si je Ivo opomogel, so se vsi skupaj vrnili na delo. Jadrnica je bila kmalu končana in »Galeb« je zablestel v novem videzu.

Ivo je užival na svoji jadrnici, toda ko se je nekega jutra zbudil, je ni opazil na plaži. Kasneje je izvedel, da so jo vaščani vzeli, da bi si na ta način povrnili škodo, ki jim jo je povzročil njegov oče. Ivo je s pomočjo prijateljev dobil jadrnico nazaj in vsi skupaj so zapluli proti odprtemu morju.

Gaja Dragšič, 6. c

John Boyne: DEČEK V ČRTASTI PIŽAMI

Nekega poldneva je Bruno prišel iz šole in videl Mario, njihovo gospodinjsko pomočnico, da pospravlja njegove stvari v velike lesene zaboje. Potem mu je mama povedala, da je njegov oče dobil novo službo in da se bodo preselili v nov dom. Bruno je bil žalosten, ker se mora ločiti od prijateljev in Gretel, njegova sestra, od prijateljic. Usedli so se v avto in se odpeljali. Dolgo so se vozili, a s potrpljenjem prišli na cilj. Bruno in Gretel sta bila razočarana, saj je bil novi dom na sredini gozda in v bližini ni bilo niti ene hiše, šole, trgovine ...

Bruno je zagledal vojake očetove vojske in ni se počutil varno. Mama in oče sta zanj in njegovo sestro najela učitelja. Brunu ni bil preveč pri srcu, saj je bil zelo strog. Bruno je rad raziskoval, zato je šel čez železna vrata v gozd. Hodil je in hodil ter prišel do visoke ograje z bodečo žico. V daljavi je zagledal fanta v črtasti pižami. Vprašal ga je, kako mu je ime, in judovski fant je rekel, da mu je ime Šmuel. Brunu se je ime zdelo smešno. Šmuel ga je vprašal nazaj: »Kako pa je tebi ime?« »Bruno,« je odvrnil. Med sabo sta se spoprijateljila, bila sta podobne starosti. Tako je Bruno na skrivaj hodil k Šmuelu in mu kdaj pa kdaj kaj prinesel za pod zob.

Nekega dne sta k Brunovim prišla na obisk firer in njegova žena. Ko je njihov služabnik polil vino po mizi, ga je eden izmed generalov pretepel.

Naslednji dan je Bruno vzel lopato in se odpravil k Šmuelu. Šmuel je zanj priskrbel črtasto pižamo in Bruno si jo je oblekel in tako tudi on postal pravi deček v črtasti pižami. Bruno je nato skopal luknjo pod ograjo in tako končno prišel na Šmuelovo stran. Šmuel je Brunu rekel, da ne najde očeta. Odločila sta se ga poiskati, zato sta se odpravila k ostalim jetnikom, toda Bruno je mislil, da so to delavci v tovarni. Vojaki so vse nagnali v velik prostor, kjer so se morali sleči, nato pa v podolgovat prostor in za njimi zaprli vrata. Bruno je naenkrat zavohal plin, spoznal je, da so v krematoriju in da bodo umrli. Preden je umrl, je prijatelju Šmuelu rekel, da je njegov najboljši prijatelj, in ga prijel za roko.

Brunov oče je še dolgo kričal: »Bruno, Bruno ...!« a zaman. O Brunu ni bilo ne duha ne sluha. Brunov oče je bil prepozen.

Potem so se preselili nazaj v Berlin in vsak dan so jokali za Brunom. In tako do konca življenja živeli z žalostjo.

Zgodba je bila zelo žalostna in pretresljiva.

Anej Turk, 6. c

RAZMIŠLJANJE O PREBRANI KNJIGI

Dnevnik Ane Frank

Anino življenje je bilo do začetka vojne precej povprečno. Njena družina je bila premožna, hodila je v šolo in se učila, imela prijatelje in prijateljice. Ko pa se je pričela vojna, pa se je njeno življenje obrnilo na glavo.

Njena družina, skupaj z družino Van Daan in kasneje z Düsslom, se je čim prej poskušala skriti. To jim je seveda uspelo, imeli so lepo, veliko skrivališče z velikimi zalogami hrane. Dogajanje v skrivališču je bilo precej monotono, še posebej za Ano. Razen Petra, ni imela nobenega prijatelja, s katerim bi se lahko pogovarjala. Iz knjige sem razbral, da ni veliko počela, razen pomagala družini pri opravilih, spala, jedla in se učila. Razen par posebnosti, je tako potekal vsak dan v skrivališču, dokler jih niso našli Nemci.

Ana Frank je bila prijazna, radovedna, jezikava in občutljiva mlada deklica. Mislim, da je v skrivališču veliko pretrpela, ne samo fizično, ampak tudi mentalno. S konstantnim kritiziranjem, ki ga je sprejemala od družine in drugih v skrivališču, se je bojevala celoten čas, ki ga je preživela v skrivališču. Bila je tudi zelo pametna za svoja leta, kar se je pokazalo, ko je predstavljala svoja mnenja.

»Danes zjutraj sem se spraševala, če se počutiš kot krava, ki mora kar naprej prežvekovati eno in isto reč, zraven pa zaradi enolične hrane ves čas zdeha in si po tihem želi, da bi izbrskala kaj novega.« Ta citat sem izbral, saj odlično pokaže, kako enolično je življenje v skrivališču res bilo in kako brez zveze je Ani takšno življenje bilo.

Ko je prišel okupator, so prebivalci imeli več možnosti. Sodelovanje ali kolaboracija, odpor (torej izvajanje odporniških gibanj) ali pa so se prepustili usodi in upali na najboljše. Veliko jih je izbralo zadnjo opcijo, saj so mislili, da bo tako najmanjša izguba. Seveda zaradi okupatorjevega nasilja tako ni bilo. Odpeljali so jih v taborišča, topli in ubijali. Tisti, ki so se odločili za sodelovanje z okupatorjem (kolaboranti), so bili na boljšem med vojno, ampak so bili po koncu vojne pošteno kaznovani. Nekateri so bili celo obsojeni na smrt. Tisti, ki pa so se odločili za odpor, pa so veliko tvegali, saj če jih je dobil okupator, je to pomenilo skoraj sigurno smrt. V veliko primerih so vodje odporniških gibanj po vojni postali predsedniki države, za katero so se borili (npr. Josip Broz Tito).

Če bi Ana imela dostop do dnevnika v taborišču, bi zagotovo izvedeli še mnogo več o krutih dogodkih, ki so se odvijali tam. In če bi Ana pisala o enem dnevu v taborišču, bi povedala,

kakšen pekel je to bilo. Napisala bi tudi kaj o nečloveških razmerah, kot npr. množična ubijanja, trupla vsepovsod, grozni eksperimenti, lakota in o mnogo drugih stvareh.

Mislim, da je dejanje, ki je zaznamovalo konec 2. svetovne vojne, torej uporaba dveh atomskih bomb, prekruto in se ne bi smelo zgoditi. Že ena bomba bi bila dovolj za kapitulacijo Japonske.

Andy Premzl, 9. a

Dnevnik Ane Frank

Ana Frank, kot se v svojem dnevniku predstavi, je bila komaj trinajstletna deklica, ko so z družino že morali bežati v Amsterdam, zaradi vojne. Pred vojno je živela normalno in srečno življenje. Hodila je v šolo, imela je prijatelje, družbo, vsak dan obrok in obilo slaščic. Za svoj 13. rojstni dan je dobila dnevnik, v katerega je zapisovala vse svoje dogodivščine, občutke in pripetljaje. Leta 1942 pa so z družino zapustili svoj dom in se skrili v očetovo firmo. V skrivališču pa niso bili sami. Z njimi sta se skrivala družina Van Daan in zobozdravnik Düssel. Čeprav so živeli v slabih razmerah (malo prostora, omejene zaloge hrane, množični ropi in vdori ...), niso pozabili na izobrazbo. Ana se je učila angleščine in francoščine. Zelo rada je imela bajeslovje, fotografiranje in sestavljanje družinskih dreves. S sestro sta zelo radi brali in poučevali druga drugo.

V dnevniku vidimo, da Ana svoje občutke zaupa izmišljeni prijateljici z imenom Kitty. Ana je bila zelo vedra deklica. Včasih je bila preveč jezikava in zamerljiva. Ker je bila najstnica, si je veliko stvari jemala k srcu. Preživljala je zelo težke čase. Včasih je bila tudi potrta. Imela je občutek, da nima pravega prijatelja, ki bi se mu lahko zaupala, in zato je to svojo praznino skušala zapolniti s Petrovo družbo. To pa se je kmalu spremenilo v nekaj več kot le prijateljstvo.

V svoj dnevnik je zapisala: »Bojim se, da bi me tisti, ki me poznajo kot običajno Ano, utegnili odkriti, da imam še drugo stran, lepšo in boljšo.« V tem citatu Ana resnično pove, da si ni podobna. Da v tem skrivališču pogreša »staro sebe«. Da je včasih bila tako srečna in vesela, sedaj pa je tako otožna in potrta. Želi si, da bi jo ostali videli takšno, kot je bila prej.

Židje so bili nasploh zelo izobražen in delaven narod, kar pa Nemce ni ta tako zelo veselilo. Večina večjih podjetij je pripadala Židom in Nemci so hoteli zatreti Žide, da ne bi prevladali. In to se je tudi zgodilo. Prvega septembra leta 1939 so bili nemški napadi na Poljsko, in tako se je začela 2. svetovna vojna. Nemci so začeli s sistematičnim pobijanjem Židov (holokavstom). Njihov namen je bil narediti popolno raso (arijsko). Pobijali so Žide, Rome, Slovane, homoseksualce, duševno in telesno slabotne. Sprva so do Židov imeli le posebne

zahteve, npr. Davidova zvezda, prišita na njihovo obleko, lahko so kupovali samo v židovskih trgovinah, se šolali samo v šolah za Žide, niso smeli hoditi v kino in gledališče ... Vse to pa je doseglo vrhunec v t. i. kristalni noči. Nemci so oropali in požgali njihove hiše in trgovine in kar 30 tisoč židovskih mož odpeljali v delovna taborišča. Židje so se morali skrivati in bežati. Če niso, so bili poslani v taborišča in geta (v smrt). Seveda pa so se med Nemci našli tudi takšni, ki so se zavedeli, da je to, kar delajo, krivično in narobe. Ti so pomagali Židom, kolikor so jim le lahko (sodelovali so z nasprotniki, imenovali so se kolaboranti). Židje pa so se skušali upreti in za to so imeli številna odporniška gibanja.

Če bi Ana preživela vojno, ki se je zaključila 2. septembra 1945, bi v svoj dnevnik zapisala, kakšne grozote je doživela. Najverjetneje bi zapisala, kako je videla umirati ostale pred lastnimi očmi in videla številne, ki so bežali in se skušali rešiti, a jim ni uspelo. Bila bi srečna, da je vsega konec, a žalostna, da se je taka grozota sploh zgodila. Pomislila bi na vse, kar si želi narediti, na vse kraje, ki jih želi obiskati, in to bi v prihodnjih letih tudi naredila.

Neža Novak, 9. c

Vanesa Muršec, 8. a

Vita Kamnik, 8. b

Veronika Čander, 8. c

Veronika Beranič Ferk, 8. c

USTVARJAMO V ANGLEŠČINI ...

PROJECT ABOUT THE FUTURE

Today I'll present my thoughts about the future. I'm not sure about my future yet. In approximately 10 years, I will finish my studies to become a doctor. Perhaps, I will specialize in the area of the human mind. I will live in a voice-controlled house with a solar heated pool in the suburbs of Maribor. I will have 1 or 2 children and a pet. I think we are in the middle of the technological revolution. The world is changing rapidly. Artificial intelligence is everywhere and it is getting more and more sophisticated.

In the area of the environment, the climate is getting warmer. We are lacking resources. In time, solar and atomic energy will replace fossil fuels. We will send the atomic waste into space with rockets. If we don't act fast, some species will become extinct.

My father has a lot to say about the future transport. He thinks we will have self-driving cars, soon. We will only say the destination to them. Because of the overpopulation, we will travel underground and above the ground. All the vehicles will reach high speed. We will be able to travel around the globe in just a few hours.

In the area of medicine, my aunt says medicine will develop a lot. People will live longer and the problem of the overpopulation will increase. My aunt also hopes cancer will be curable. She also believes we will be able to live with transplanted artificial organs. I think everybody will wear a lens in the eye, which will enable us to record what we see, to zoom things and to have supervision.

We will face the most changes in the area of technology. My mum thinks space travel will be something common. She says we will

Festina Gashi, 7. c

Adna Husić, 7. c

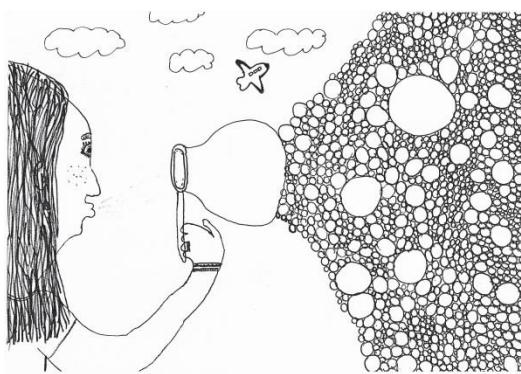
research space for the new resources of energy. Maybe, we will find out that we are not alone in space. I hope we will meet a friendly and advanced species.

My mum's opinion about future shopping is very realistic. She says people will buy most things online. The food will become more expensive and the clothes cheaper. I am a bit worried about what we will eat because of overpopulation. Already today, the production of food is complicated and less and less concentrated on quality.

I think education will be accessible to everybody because the internet will provide more information. But I believe, the traditional school will stay. People will still need social contact. But, there will be more online lessons and more modern technology. I think that all the students will use air pads. Air pads will be something projected on-air around you and the projection will be a highly capable computer.

To sum up, some people are scared and pessimistic about the future. I, on the other hand, am looking forward to what the future holds for us. I can imagine the future world in harmony because the development will bring us fewer worries. We won't be able to fight wars. Weapons will be too powerful for usage. People will choose the world's leaders because of their moral values. I hope my predictions will come true.

Isabela Tertinek, 8. c

Neli Martinčič, 6. b

Alina Vauhnik, 7. b

Almedin Berbić, 7. b

My first day of school

Out of all events in my life the one most important was my first day of school.

I always wanted to go to school for some reason. Maybe because I was bored of kindergarten. I could have stayed in kindergarten 1 more year, because I'm born in October, but I decided to just go for it.

I went to Miklavž school when I was 5 years old, because as I said I'm born in October. When I entered the school I felt anxious, shy and nervous, but soon I made friends.

Our school has a system where you're with your original classmates from the first to the fourth grade, but in fifth grade they create 3 new classes mixed with the twin school Dobrovce.

In the first 4 years of school my best friends were Andraž, Žan, Erazem, but when we got mixed up my best friends became Matic, Gašper, Andy and Nejc. If I didn't attend Miklavž school or if I attended a private school, I probably would have never met them.

At first I was happy to go to school every day, but as years passed I started to develop more and more hatred towards school. Don't get me wrong, there's nothing wrong with the school or the teachers, it's just that certain classes are really boring. I still like to go to school sometimes, because I like classes like English, Maths and P.E.

Even if it's sometimes boring I'm really thankful that I can go to school, because in some poorer third world countries children don't have that available. If there were no schools, we all would probably still be working on the fields.

Svit Perko, 9. a

Project

An important event in my life - I'm going to become an auntie

Me and my sister are very close, although we are thirteen years apart. We constantly cheer each other up and support one another. She is always there for me when I need her and I love her so much, so this is going to be a big step in both of our lives.

However, on the 22nd of April 2019, I was at the restaurant with my volleyball team. We were celebrating the end of the season. We were having a good time and enjoying our lunch. My family, on the other hand, was at home having a family lunch. A few hours later when I arrived home there was just a note on the table from my mom saying that she and dad went to their friend's house for a coffee. On the table was something that looked like a decoration. I

was curious about what it was so I took a look at it. There were three plastic eggs in beautiful colours and they were in a small wooden box. And there was something written on them. On one of them was written: "I'm going to become an Auntie." At first, I thought it was a joke. I called my sister and asked her what this is all about. She told me that it was not a joke. She also wanted me to be at home when she was about to tell us, but that did not work out. When I realized that she really wasn't joking about it I even cried. I was so happy for her. I called my best friend immediately and told her everything. She was very happy too. Although I was really excited about it and looking forward to it, I needed to process it. It all happened so fast. And then her journey started. Every time I saw her belly was bigger. After some time, we discovered that the baby is going to be a girl. A few months went by and when I put my hand on her belly I could feel the baby kicking. And now on the 19th of November, I will finally meet my little niece.

It's a privilege to watch someone grow up and develop as a person. I can't wait to watch her baby girl growing up and loving her unconditionally.

Urška Trafela 9. c

Our planet Earth
We live on planet Earth. It is called the blue planet because there is 70% of water. There are 7 continents and 4 oceans. Continents are: North America, South America, Europe, Asia, Antarctica and Australia. Oceans are: Pacific, Atlantic, Indian and Antarctic. The longest river is Nile. The highest mountain is Mount Everest. The biggest desert is Sahara desert. The living beings are animals and humans. We need to take care of it and protect it. We love our planet.

Tia Nežmah, 6. a

My homeland, my beautiful Slovenia

My homeland is small, but beautiful.
 This is Slovenia. The capital city is Ljubljana.
 Other big cities are Maribor, Celje, Koper. We
 have clean water, rivers like Sava, Drava, Lica.
 We have Adriatic sea. We are **the greenest and
 cleanest** country in the world. We have mountains
 (the highest is Triglav 2864m) We have lakes (Bled and
 Bohinj) and a big Postojna cave with a human fish.
 We have a island (ravnina) Brezje with storks and
 Brezješka jibanka. We have the oldest wine in
 the world (400y) We have the oldest mill Babice
 mlin on river Mura. I love my country. We have
 a lot forests.

Teja Flamiš, 6. a

Loptuš
David b.A

DALJŠE POČITNIŠKO BRANJE ...

STRMENJE V PRETEKLOST

Vsak dan je enak drugemu. Vsak dan isti ljudje. Ne vedo, kako so lahko srečni za takšno bogato življenje, kot ga imajo. Sama pa si še predstavljati ne znam, kaj bi storila, če bi bila za vsaj en dan v njihovi koži.

»Hej, Vanessa, a prideš ali boš kar sanjala cel dan?« se nasmeje visok, temne polti fant z očmi, kakršni so le diamanti, modri kot najsvetlejšo nebo s kančkom oblakov tu in tam.

To je moj najboljši prijatelj Noah. Poznava se že od prvega letnika srednje šole. Nikoli ne bom pozabila najinega prvega srečanja, čeravno sedaj pomislim, da si niti ne morem predstavljati, kako nerodno mi je bilo. Jaz sem kot po navadi brez glave taval naokoli, saj je bil prvi dan srednje šole. Naenkrat sem se zagledala v sliko, ki je bila razstavljena na zidu, da sem pozabila gledati pred seboj. V tistem trenutku zagledanosti pa sem se zaletela v Noaha, ki je s prijatelji hodil do svojega razreda. Takoj sem se mu opravičila in ko sem hotela zdrveti stran, me je eden njegovih kolegov ozmerjal s tepko, češ da sem se namerno zaletela v njega. To me je hudo razjezilo, zato sem mu nazaj zabrusila nekaj ostrih besed, ne glede na to, da je bil letnik starejši od mene. Ko je uvidel, da sem se še bolj razjezila, me je še bolj ozmerjal, kar ni hotel odnehati. Ko je Noah videl, da je Charlie šel predaleč, mu je rekel, naj odneha. Charlie se ni zmenil za Noaha in je nadaljeval z žaljenjem, dokler mu nisem v jezi stisnila klofute. Vsi so me presenečeno pogledali, Charlie pa je naenkrat ostal brez besed. To tišino je prekinil Noah, ki se je začel smejati. Ovil je roko okoli mene in rekel, da mi bo pomagal najti razred, saj se mi vidi, da sem se izgubila. Kaj pa naj bi naredila, kot pa sprejela ponudbo, kajti vedela sem, da brez njegove pomoči ne bom našla pravega razreda. Med hojo po šoli sva se spoprijateljila in od takrat dalje sva neločljiva. »Ja, ja, Noah, že grem. Kje si se tako dolgo zadrževal?« »No, če že moraš vedeti, sem zadnjih dvajset minut čakal v vrsti, da ti naročim milkshake, ki ga nadvse obožuješ.« »O, Noah, ne bi rabil! Vendar sem vseeno vesela milkshaka, hvala.« Ne mislite si, da sem takšna že od nekdaj. Vesela, srečna, nasmejana, saj mi v življenju ni bilo lahko, morala sem za vse poskrbeti sama, pa ne zato, ker starši ne bi skrbeli zame, temveč zato, ker so mrtvi. Umrli so mi že kot majhni deklici. Policija meni, da je bila nesreča, vendar jaz ne bi rekla, da je bila nesreča pri trku z vozili. Rekla bi, da je bila največja tragedija v mojem življenju. A to ni nikogar zanimalo. Zanimala jih je samo formalnost. Vsi so se obnašali, kot da je bilo to nekaj vsakdanjega, nekaj normalnega, nekaj, kar je čisto običajno. Najhujši del vsega pa je bil to, da sem ostala brez svojih vzornikov,

prijatelj. Ostala sem sama, tudi če sem si še tako želela, da bi prišla nazaj, nisem mogla storiti prav ničesar (nič). Prav nič je beseda, ki jo je izgovoril vsak sogovornik. Ta beseda me že prena. Rekli so, da rabim zdravljenje, vendar ni bilo to tisto, kar sem rabila. Kar sem rabila, so bili moji starši. »In kaj si si pa naročil ti, Noah?« »Ah, saj veš, tako kot po navadi. Veš, da nimam rad sprememb.« »Pa še kako vem. Spomnim se zadnjič, ko sem ti za spremembo prinesla karamelni krof namesto čokoladnega, ha, ha.« »Ja, ti se kar smeješ, vendar če ne poskusiš ničesar novega, ne tvegaš ničesar. Kar mi je všeč, kaj naj rečem, sem človek navad.« »Vendar če boš tako razmišljal, ne boš nikoli odkril česa novega.« »Kaj naj rečem, sem pač dolgočasen.« »Ti dolgočasen, to pa ne, ti si pravo nasprotje, kljub temu da ne preizkusiš ničesar novega, ti uspeva biti edinstven.« V tistem trenutku sem opazila, da mu je postalo nerodno, saj vem, da je že kar precej časa zagledan vame. Jaz pa, če po pravici povem, ne vem, kaj naj bi si mislila. »Ah, daj, no, Noah, toliko let se že pozna, pa se še sedaj nisi uspel privaditi komplimentom.« »Ha, ha, kaj naj rečem, nisem se še privadil, kadar mi to rečeš ti.« Noah je bil kar popularen v srednji šoli, vsaka punca ga je ljubila in mene sovražila, saj sem bila edina punca, ki mu je bila tako blizu. Srednja šola je hitro minila in pred vrati je bil faks, ki je minil, kot bi rekel keks. Sedaj z Noahom delava v isti firmi. V bistvu sva lastnika ene največjih firm v Chicagu. Better life, tako se imenuje najino podjetje. V najinem podjetju dela več kot 35 pravnikov. Ja, sedaj vam je verjetno že vse jasno, kakšno podjetje vodiva. Torej, če povzamem, imava eno največjih pravnih pisarn v Chicagu. Bili bi presenečeni, če bi vam povedala, koliko nedolžnih življenj sva rešila. To je lepo slišati. Rešiti. Tako vem, da v življenju počnem nekaj, za kar vem, da nisem mogla storiti pred petnajstimi leti. Rešiti nedolžna življenja, ki so posledica drugih dejavnikov, in to ne po svoji krivdi. »Noah, bolje bo, da se odpraviva noter.« »Se strinjam.« Tako se odpraviva po stopnicah do naslednjega nadstropja, kjer z dvigalom nadaljujemo preostanek poti, vse do zadnjega nadstropja, kjer imava pisarni s pogledom na celoten Chicago. Ko prispeva, se kot po navadi odpraviva vsak do svoje pisarne, kjer naju že s kavo v roki pričakata asistentki. »Dobro jutro, Becca!« To je njen vzdevek, saj je njeno celotno ime Rebecca. »Dobro jutro, Vall!« Ta vzdevek je pa moja krajšalnica imena Vanessa. »Je že kdo prišel na posvetovanje?« »Ja, malo prej je prišla gospa Williams na posvet.« »Mi lahko malo osvežiš spomin, saj veš, da nisem jutranji človek, Becca.« »Seveda, gospa Williams toži moža zaradi malomarnosti.« »Za kakšno malomarnost gre, pa nam ni zaupala.« »Hvala, Becca.« Hitro odkorakam do pisarne, kjer me že vsa nestrpna čaka gospa Williams. »Oprostite mi za zamudo, gospa Williams.« »Nič ni takšnega, ne rabite se opravičevati, gospa Black.« »Torej povejte mi, kaj je na stvari, gospa Williams. A preden poveste, bi morda kaj spili, mogoče kavo?« »Hvala za vašo

prijaznost, vendar ne bi.« »Dobro, potem pa, ko boste pripravljeni, kar začnite.« »Saj niti ne vem, kje bi začela, saj mi je grozno in težko ob enem razlagati to zgodbo.« »Vi si kar vzemite čas, nikamor se mi ne mudi.« »Hvala za vaše razumevanje, vendar mislim, da sem pripravljena: Zgodilo se je pred enim tednom, ko je moj bivši mož odpeljal otroka taborit. Tam naj bi se zabavali, vendar se je mož vrnil brez enega od mojih sinov.« »Oprostite, vendar moram vprašati, kaj sploh se je zgodilo?« »Rekel je, da ni vedel. Vendar je predobro vedel, da je najin sin ostal sam tam, potem ko pa sem hitela po sina, sem pa po radiu slišala, da so iz reke povlekli truplo mladega fanta. Toda to ni bil kar neki otrok, to je bil moj fantek, moj ubogi fantek.« Opazila sem, da gospa Williams komaj zadržuje solze, zato sem ji rekla: »Gospa, ne zadržujte tega v sebi, sprostite se in izrazite svoja čustva, saj drugače ne boste preboleli tega, kar se je zgodilo, namesto tega boste vsak dan težje dihali, se vstajali in boste ubijali s tem še sebe.« Te besede so mi obudile toliko spominov, ki sem jih že leta zatirala v sebi, saj sem mesec dni po smrti staršev hotela končati svoje življenje. In seveda vem, kako se gospa počuti ob izgubi. Vendar, čez leta ugotoviš, da tega tvoji ljubljene ne bi želeli, da storiš. »Vem, da ne bi smela, toda če popustim vajeti, bo preveč bolelo. Tega pa si ne smem privoščiti – že zaradi njegovega mlajšega bratca. Ali lahko računam na vas, gospa Black?« »Seveda, da lahko. In kličite me kar Vall. Poskrbela bom, da ne vidi več svetlega dne.« »Najlepša hvala vam, Vall.« »Vendar vedeti morate, da na sodišču ne bo lahko.« »Vem, vendar za svojega fantka se bom borila kot lev.« »O tem sploh ne dvomim.« Opazno je bilo, da je v tem zadnjem tednu izgubila veliko telesne teže. Te zelene oči, ki pa so prelivale solze iz dneva v dan, ne bodo pokazale strahu. »Vam sporočim, kdaj bo obravnava.« »Velja.« Opazovala sem jo, kako poklapano je postopala do izhoda. Vedela sem, da ko bo nastopil trenutek, več ne bo postopala tako poklapano, ampak se bo prelevila v levinjo, ki bi ubijala samo za svojega mladiča. Ojoj, toliko je že ura. Pohiteti moram do Noaha, saj sva zmenjena za kosilo. »Becca, ven grem, sporoči, če kdo pride ali če kaj rabiš.« »Zmenjeno, Vall, sedaj pa pohiti, da te ne bo predolgo čakal.« Tako hitro sem korakala, da sem mislila, da si bom polomila obe nogi. Na srečo sem še dokaj pravočasno prispela do restavracije. Opazila sem, da je Noah še bolj živčen kot po navadi. Vprašala sem ga, ali je v redu, nakar odgovori: »Ne, nisem v redu, Vall. Sem tako nesrečen, saj sem star petindvajset let in še nisem osvojil svojih sanj.« »O čem pa govoriš, Noah, saj imava svoje lastno podjetje, rešujeva toliko življenj kot jih malo ljudi.« »Ne mislim tega, vendar nisem še osvojil svojih glavnih sanj.« Nato sem ga opazovala, kako je pokleknil na kolena in rekel: »In te sanje, ki jih že lovim leta, si ti, Vanessa Black. Ko sem s teboj, imam občutek, da lahko storim kar koli, saj si moja inspiracija, moja ljubezen, moja prijateljica. Torej sprašujem se, če bi lahko postal še srečnejši

moški, kot sem že sedaj, bi mi naredila to uslugo in postala Vanessa Black Jones?» V tistem trenutku sem se prepustila voditi srcu. Zato sem mu vsa objokana odgovorila: »Seveda se poročim s teboj, tepček moj.« V tistem trenutku sem videla, kako se mu je odvalil kamen od srca. Po dolgi uri proslavljanja sva z roko v roki odkorakala nazaj v podjetje, kjer ni bilo nikogar, kar je bilo precej čudno. Ko pa sva stopila v skupno sobo, pa so iz teme skočili in se zadrli: »Čestitamo!« Nakar sem ugotovila, da je to pripravljaj že mesece. Po dolgi dodatni uri proslavljanja smo se poslovili in šli domov. Naslednji dan pa sem imela ves dan pokrit s sestanki in sodiščem, kjer sem zagovarjala gospo Williams. Seveda je sodnik primer odobril in izdal termin za sojenje, ki naj bi bilo čez dva dneva. Po uspešnem sojenju sem šla domov, kjer me je pričakal Noah z velikim šopkom vrtnic, temnih kakor kri. Rekel je: »Da ne boš mislila, da sem pozabil nate.« Nato me je poljubil in pospremil v kuhinjo, kjer je skuhal večerjo. Tam sva preživela celotno noč. Pogovarjala sva se o vsem živem, o primerih, o poroki, kje bova potem živela in tako dalje. Noč se je hitro spremenila v jutro. Takrat sva spredvidela, da morava v službo. V roku ene ure sva bila urejena in sva se hitro odpeljala do službe. Nisva imela niti časa, da bi si skočila po zajtrk. Hitro sva hitela do dvigala in se v zadnjem nadstropju poslovila in odhitela v pisarni, kjer sta naju že čakali stranki. Preostanek dneva je kar hitro stekel. Ko sem že pospravljala stvari v pripravljenosti, da bom šla domov, je na vrata potrkala gospa Williams. »Kar vstopite,« sem ji rekla. Ko je vstopila, sem lahko zavohala alkohol, ki ga je morala spiti, preden je sploh prišla k meni. »Vall, ne morem. Ne morem.« »Česa ne morete?« »Ne morem še enkrat tega podoživeti, ne morem na sodišče.« »Seveda lahko, to bi vaš sin tudi hotel – pravico. Naredite mu uslugo, saj sam ne more sebe zagovarjati. Zato pa ima vas, da mu poiščete pravico, ki si jo želi.« Gospa Williams me pogleda in prikima. Ponudila sem ji prevoz do doma, ki ga je seveda z veseljem sprejela. In sva že bili na poti. Ko sva prispeli do njenega doma, sem ji pomagala priti do hiše, kjer jo je že čakal njen zlati sinek Alejandro, imel je komaj pet let, z njim pa seveda njegova babica Anabella. Zahvalila se mi je, da sem ji pripeljala hčerko živo in zdravo ter upajoče dejala: »Vam bo uspelo priskrbeti pravico za Angelita?« Videla sem njene solzne oči, ki samo čakajo za pritrditev, in to sem tudi storila ter rekla: »Borila se bom, kot da bi otrok bil moj. Obljubim vam.« Nato sem se poslovila in se odpeljala domov, kjer sem se lahko le še vrgla na posteljo in si prisegla, da bom naredila vse, kar je v mojih močeh. Ob petih mi je alarm že zvonil, takrat sem tudi vstala in ponovila argumente ter se uredila in se odpeljala do sodišča, kjer me je že čakala celotna družina. Pristopila sem do njih in rekla, da je čas, da gremo noter. Prvo je bilo na vrsti izpraševanje prič in prisotnega storilca, ki je dejanje zakrivil iz malomarnosti. Komaj sem čakala, da pridem na vrsto, da izprašam očeta. Ko pa je nastopil ta čas, sem začela

tako: »Dober dan, gospod Lopez. Rekli ste, da ste šli taborit v petek in se vrnili v soboto, a napovedano je bilo, da se boste vrnili komaj v nedeljo zvečer. Zakaj ste se odločili priti en dan prej nazaj domov?« Opazila sem, da je za trenutek postal živčen, vendar se je hitro spravil k sebi in rekel: »Slabo mi je postalo, zato smo se vrnili en dan prej.« »Sedaj pa mi povejte, kdaj ste opazili, da ste pozabili starejšega sina?« »Opazil sem komaj, ko smo prišli domov.« »Povejte mi, kako lahko človek pozabi na otroka?« »Ugovor!« se zasliši in vstane vzvišeni suhec, ki naj bi bil njegov odvetnik. Sodnik sprejme ugovor in me opozori. Ko pa sem hotela nadaljevati, sem videla, da je očetu stekla solza po licih, in vedela sem, da mu moram postaviti še samo eno težko vprašanje in se bo zlomil ter nam povedal. »Povejte mi, kako ste se počutili ob sinovi nenadni smrti, katere vzrok smrti ni znan?« Takrat pa se je končno zlomil in rekel: »Nikoli nisem hotel, da bi se tako končalo. Skregala sva se, saj je rekel, da hoče, da ima mama polno skrbništvo nad njim. V jezi sem ga zgrabil, ko pa se je upiral, je padel in se udaril v glavo. Takoj sem preveril, ali še ima utrip, vendar ga ni imel. V paniki sem ga zgrabil in ga vrgel v reko. Vendar nisem hotel, da bi se kaj od tega zgodilo.« Tako smo zaključili sojenje in seveda: primer je bil naš. Po koncu smo se zbrali pred sodno dvorano, kjer se mi je celotna družina zahvalila, da lahko sedaj živijo v miru tako kot njegova duša. Poslovili smo se in odšli vsak na svojo stran. Doma pa me je že čakal Noah, ki je bil že ves na trnih zaradi sojenja. Bil je presrečen, ko je izvedel, da sem dobila primer. Od tistega primera dalje je čas hitro mineval, vse do dneva najine poroke. Tako živčna sem bila, ko sem hodila do oltarja. Ko mi je izpovedal zaobljubo, sem bila na vrsti jaz. Rekla sem: »Si človek, ki mu je edinemu uspelo prinesiti luč v moje življenje, bila sem na tleh, ko si me dvignil na noge in me nisi nikoli izpustil. Tudi ko sem že nameravala zapustiti ta svet, si bil edini, ki je verjel vame in me naredil takšnega človeka, kot sem danes.« Potem pa je sledil še usodni "da" in vse od takrat se nama je življenje spremenilo na boljše. Sedaj sva ponosna starša hčerke Ave in sinčka Elijaha.

Larisa Medved, 9. a

Paulina Kaučič, 7. b

KATJINA ZGODBA V SVARILO MLADIM ALI ZGODBA O SOVRAŽNIKU ALKOHOLU

Ura je bila 19.36. Lana in jaz sva se peljali na zabavo ob začetku poletnih počitnic.

»Vem, da ti ne piješ, kaj bi nas lahko potem ti domov peljala?« je vprašala Lana povsem neodgovorno, kot da je normalno se ga napiti v torek – brez posebnega razloga.

»Ja, ni problema,« sem ji rekla, čeprav sem vedela, da to ne pelje nikamor, sploh pa ne bo dobro.

Prišli sva do hiše Laninega fanta Gala, ki je pripravil zabavo, saj sta bila njegova starša na počitnicah. Zelo se je pravzaprav potrudil, pospravil hišo, pripravil mize, stole, okrasil teraso z lampijončki, celo njegov prijatelj Blaž je vrtel glasbo. To sicer ni bilo podobno njegovemu brezбриžnemu značaju, ki ga je Lana ignorirala. Bila je namreč preveč zaljubljena vanj, da bi dojela, da je zanj bolj kot ne le trofeja kot pa punca. Ampak to ni bila moja stvar se vmešavati v njiju, saj me tako ali tako ni poslušala.

Počasi so začeli prihajati ljudje, se med seboj pogovarjali in ustvarjali plane za med počitnicami, ki jih ne bi nikoli pozabili. Povsem mirno in umirjeno, brez naglih žaljivih besed so otvorili letošnje počitnice s prvo "piksno" piva. Čez približno pol ure je bilo pri Galu toliko ljudi, da so se vsi gnetli na terasi, kot takrat, ko sta se dva sošolca stepla zaradi neke nogometne tekme. Vsi so začeli plesati, se dreti in piti neomejene količine česar koli, kar jim je prišlo pod roke. V trenutku mi je bilo žal, da me je Lana sploh prepričala, da sem prišla. Nervozno sem gledala okoli sebe, saj nisem vedela, s katere strani me bo kdo ponesreči udaril.

»Hej, ne skrbi. Tu bom in obljubim, da te ne bom pustila same,« mi je rekla Lana, ko je videla, kako neprijetno mi je. »Malo se sprostí. Probaj uživati. Probaj se pogovarjati s kom. Glej, vidiš, tam je Ema. Sej se je še spomniš z izleta v Grčijo? To je ona, ko igra klavir na Konservatoriju. Z njo se boš sigurno lahko pogovarjala, ful je mirna in odprta.«

Čeprav sem vedela, da se me hoče samo rešiti, da bi se lahko v miru zabavala, sem jo poslušala, ker mi kaj boljšega tako ali tako ni preostalo.

Videla sem Emo od zadaj in sem stopila k njej. Obrnila se je in mi s cigaretним dimom puhnila v obraz: »Heeej, Vita, ne?«

Pogledala sem jo, bila je tako zadeta, da sploh ni opazila, da se je vrezala na nogi, saj se ji je kri že strdila. Odgovorila sem ji: »Ne, Katja. Mimogrede, kri ti teče po nogi.«

Pogledala me je, se začela režati in rekla: »O, pa res, očitno mi kri ne teče več po žilah, ampak kar po koži.«

Fant zraven nje se je začel tako močno režati, da je od sile bruhal po njej in nobenemu od njiju se ni zdelo, da bi jima bilo mar. Samo prišla mu je jakno in počakala, da je končal.

Na hitro sem se poslovila in hotela poiskati Lano, da ji povem, da odhajam, ampak seveda je nikjer nisem našla. Potem sem se spomnila, da sem ji obljubila, da jo bom peljala domov, zato sem se zavedala, da sem obtičala tukaj. Ko sem videla Emo in vse te ljudi tu, ki si sploh več niso bili podobni in so se obnašali kot popolnoma drugačni ljudje ... Občutek stati med temi ljudmi je bil tako neprijeten, saj si vedel, da v resnici niso oni in da ne govoriš z realno osebo. Še naprej sem poskušala najti Lano, a je ni bilo, kot da je izpuhtela med vsemi temi ljudmi. Medtem ko sem jo iskala, sem videla, kako je neka punca bruhal, njena prijateljica pa ji je pridržala lase, kot da je to povsem normalno, in nikomur ni bilo mar in popivali so še kar naprej. Videla sem Mio, Lanino sestro, in jo vprašala, če ve, kje je Lana. Povedala mi je, da se je šla z Galom in njegovimi prijatelji voziti po avtocesti.

»Kaj?!? Zakaj pa je nisi probala ustaviti?!?« sem panično vprašala Mio, ki je bila tako pijana, da je komaj stala.

»Sej ji pa nič ne bo, take bedarije, kot da bo imela prometno, se dogajajo samo v filmih. Ne sekiraj se,« se je povsem brezбриžno odzvala na mojo skrb.

»Kdaj pa je šla? Kaj ti je slučajno rekla, kam točno gre?« sem poizvedovala, medtem ko sem nervozno iskala ključe od avta po torbici.

»Ja, po še piva so šli na bencinsko črpalko pred izvozom za Ptuj,« je rekla, medtem ko jo je prijatelj že gnjavil, da naj reče Blažu, naj zamenja glasbo, ker mu gre ta na živce.

Zvilo me je v želodcu ob misli, kaj vse se jim lahko zgodi in kako vseeno je bilo Mii glede svoje sestre.

Takoj sem stekla k avtu in jih skušala dohiteti. Na poti tja so se mi pred očmi začele predvajati spominske slike izpred enega leta, ko sva se z mamo vračali s poroke mojega brata. Obe sva kar nekaj spili, saj so vsi, ker brat se ne poroči vsak dan. Začela me je razžirati krivda, saj sem mami takrat obljubila, da ne bom spila preveč, saj sem bila jaz zadolžena, da naju peljem domov. Pet dni kasneje sem se zbudila v bolnišnici. Mama ni zdržala niti do bolnišnice, saj je utrpela prehude poškodbe. Nisem mogla niti na njen pogreb. In ta občutek krivde me razžira vsak dan, ker sem precenila svoje sposobnosti in zaradi tega je izgubila življenje oseba, ki ga je dala meni. Umrla je oseba, ki sploh ni bila kriva, da se je to zgodilo, jaz pa sem preživela. Prišla sem do bencinske in pred njo je stala Lana povsem živa in zdrava. Oddahnila sem si in jih samo previdno spravila do avta, saj se je bilo dreti nanjo brezupno.

Peljala sem vse nazaj proti Galovi hiši. Na poti domov smo se peljali mimo policije in gasilcev, ki so ravno reševali nekoga iz gorečega avta, saj je zadel v tovornjak in se vžgal. Ob

misli, da bi lahko bila to Lana, me je tako stisnilo pri srcu, da sem raje peljala samo naprej in se ne preveč ozirala. Prišli smo nazaj h Galu in konec večera je potekal povsem mirno. Večina ljudi je že odšla, saj je bilo že precej pozno. Oddahnila sem si, da se ni zgodilo kaj hujšega. Ker je bilo pozno, sva z Lano prespali pri Galu.

Naslednje jutro, medtem ko smo pospravljali hišo, je Gal dobil klic. Oglašil se je. Ženska na drugi strani je tako močno kričala, da je Gal ni mogel umiriti. Ko sva videli, kako je poskušal pomiriti žensko na drugi strani, sva z Lano začeli dejansko poslušati, kaj se dogaja.

»Kdo je? Kaj je vse okej?« je vprašala Lana Gala.

»Umirite se, prosim, glejte, Lana je tu zraven, takoj vam jo dam na telefon,« je Gal poskušal pomiriti gospo na drugi strani.

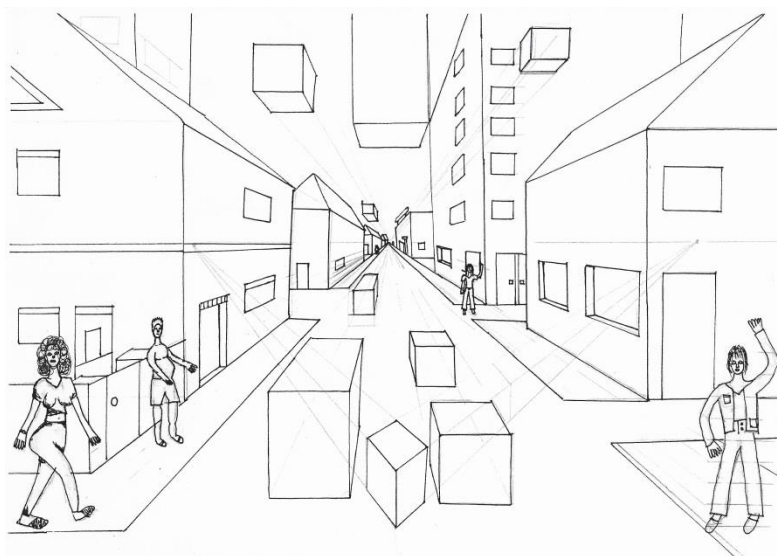
Naslednjih pet minut pogovora Lana ni mogla priti k sebi. Od bolečine se je zgrudila po tleh in začela histerično jokati, kričati in udarjati vse okoli sebe. Z Galom sva ji takoj skočila v objem, čeprav sploh nisva vedela, kaj se v resnici dogaja.

Klicala je Lanina mama, saj Lane ni mogla dobiti na telefon, ker se ji je včeraj spraznila baterija. Povedala ji je, da jo je danes zjutraj klicala policija, da je njena sestra Mia umrla v prometni nesreči, saj je zadela v tovornjak. Zaradi prevelike količine alkohola je umrla na kraju nesreče, saj ji niso mogli več pomagati ter da je niso mogli niti identificirati, dokler niso gasilci iz ostanka avta izvlekli torbice in njenega telefona z zadnjim sms, ki ga je poslala Lani:

»Hej, kjer koli si, počakaj tam, pridem po tebe. Oprosti, da sem te kar pustila ...«

Takrat sem se spomnila gorečega avta včeraj. Mia.

Laura Velički, 9. b

Tamara Jelen, 9. a

POTOPIS

PO ŠPANIJ

Pred nekaj leti smo z družino obiskali Španijo. Pot smo začeli v Mariboru in se z avtomobilom odpeljali do letališča v Trevisu. Ko smo prispeli tja, smo parkirali avtomobil in se peš odpravili do letališča, s katerega smo leteli naravnost v Španijo. Natančneje: v Malago.

Prvo noč smo prenočili v hotelu blizu letališča. Do njega smo odšli peš. Naslednje jutro smo najeli avtomobil in odšli v Granado. Tam smo si ogledali center in stari del Granade, ki je bil prečudovit. Pot smo nadaljevali v Alhambri, kjer smo si najprej ogledali veličastne mavrske palače in njihove razkošne vrtove. Popoldne smo obiskali še Seviljo, kjer smo se ponovno namestili v hotelu.

Naslednji dan smo si ogledali Plao Esoanio. To je park z jezerom in mostovi, v katerem vsa pomembnejša mesta Španije predstavljajo svoj mestni grb in ostale znamenitosti. Pot smo nadaljevali peš proti najstarejši kraljevi palači Royal Alcazar, nato smo si ogledali še katedralo in zvonik La Grialda. Seveda pa med ogledovanjem vseh prečudovitih znamenitostmi nismo pozabili na tradicionalno hrano, kot sta na primer paella in tapasi. Proti večeru smo si ogledali še moderno arhitekturo – Espacio

Metropol Parasol in se z avtobusom odpravili nazaj do hotela.

Naslednji dan smo si ogledali Cordobo. Videli smo prečudovit stari del mesta, mostove, grajene v času Rimljanov, židovsko četrt in veličastno mošejo. Po celodnevem ogledu Cordobe smo se zvečer odpeljali nazaj v Seviljo, kjer smo tisto noč prenočili. Zjutraj smo se že zgodaj odpravili na pot. Odpeljali smo se do mesta Cadiz in po kratkem ogledu pot nadaljevali proti Gibraltarju. Avtomobil smo pustili na španski strani in se z avtobusom odpeljali na sam vrh Gibraltarja. Po ogledu je bila naša naslednja destinacija notranjost Andaluzije – Ronda. Mestece je znano predvsem po bikoborbah in čudovitih parkih. Po ogledu smo se utrujeni odpeljali do hotela, kjer smo se počasi začeli pripravljati na odhod.

Zvečer smo si ogledali še španski tradicionalni ples flamenko. Potovanje smo zaključili v obmorskem letovišču v Marbeli, kjer sem dva dni uživala na prečudovitih plažah.

Fotografija: Internetni vir, pridobljeno 3. 1. 2020 iz https://www.beachrex.com/img/beaches_mobile/marbella-playa-de-artola_5/marbella-playa-de-artola_551-sl2a.jpg

Neža Novak, 9. c

ŠE NEKAJ LIKOVNIH UTRINKOV ...

Filip Gračner, 8. b

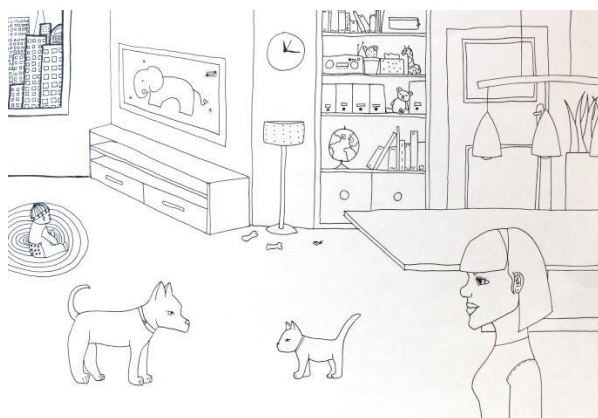
Gaja Kirbiš, 8. c

Lea Korošak, 7. c

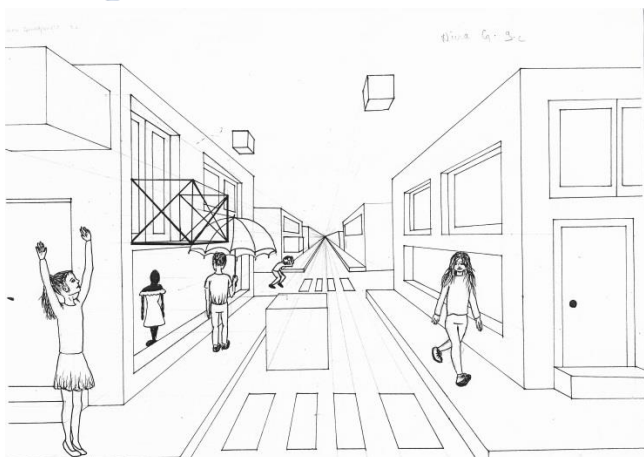
Isabela Tertinek, 8. c

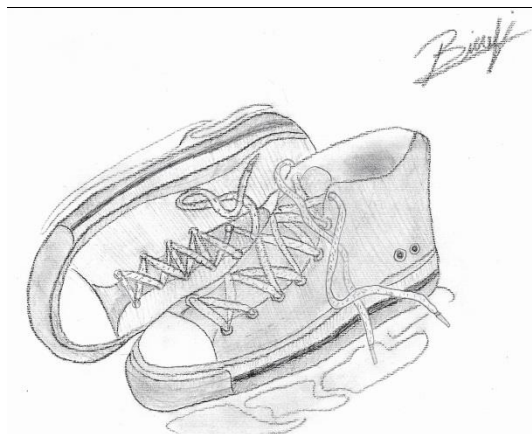
Vita Kamnik, 8. b

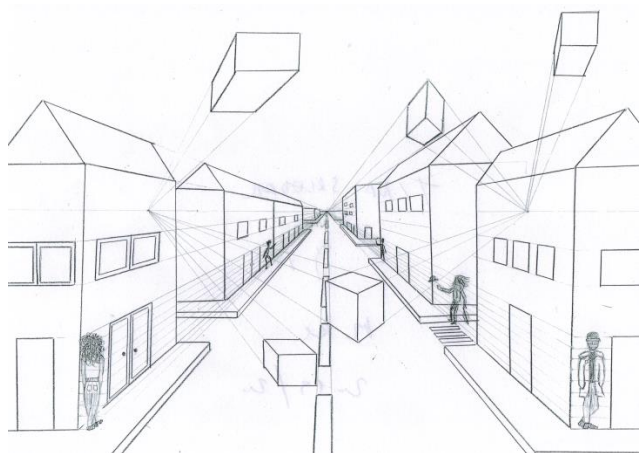
Neža Krašna, 8. b

Nina Gvardjančič, 9. c

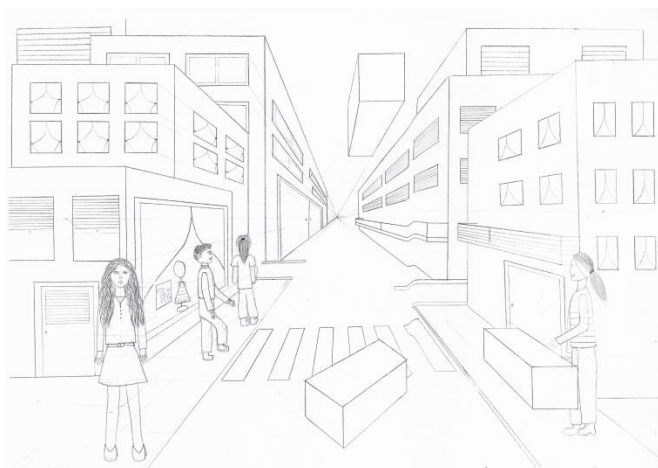
Tijana Biculjević, 8. c

Tina Skledar, 9. a

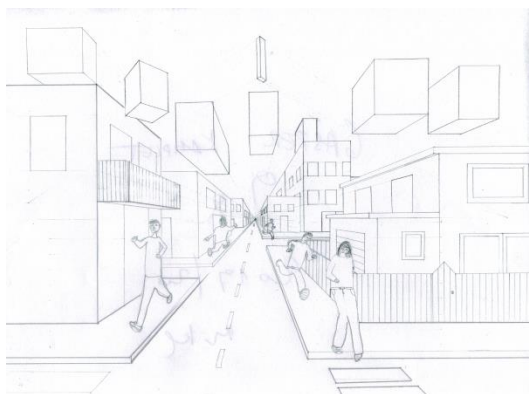
Veronika Beranič Ferk, 8. c

Tinkara Kodrič, 9. b

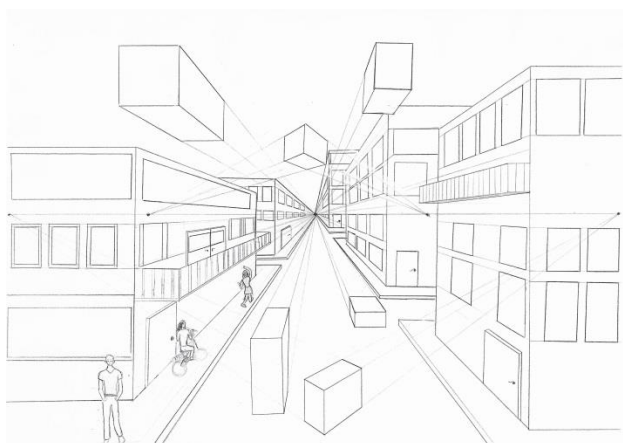
Ana Rokavec, 8. c

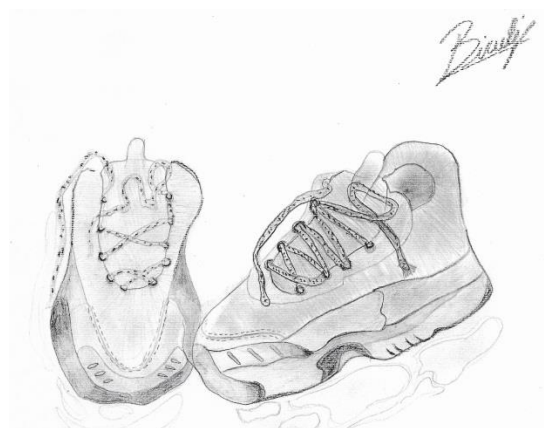
Gašper Kamplet, 9. a

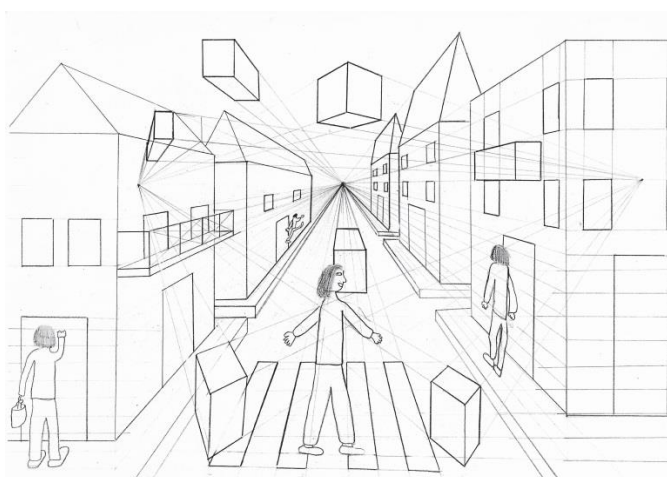
Isabela Tertinek, 8. c

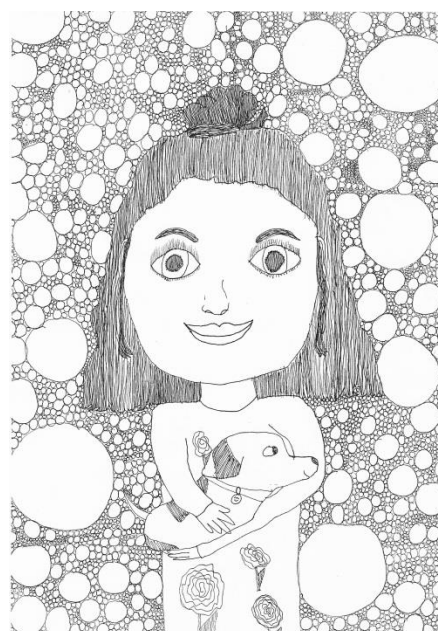
Mia Štiglic, 9. c

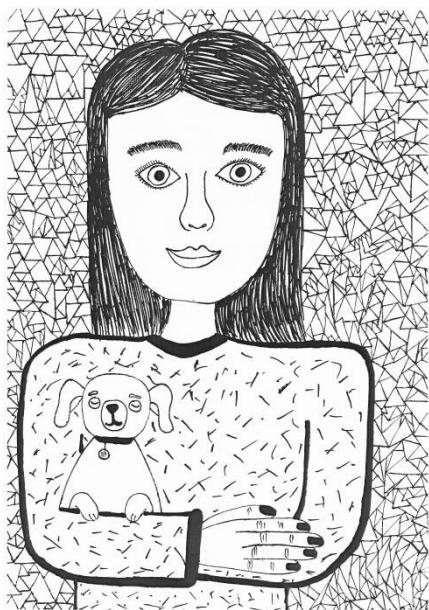
Tijana Biculjević, 8. c

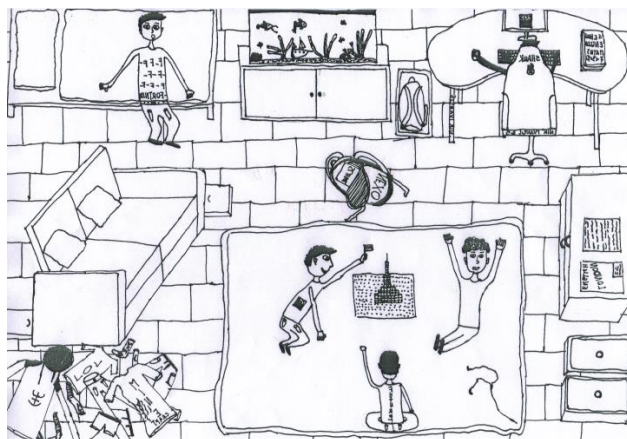
Matic Pogorelec, 9. a

Medina Berbić, 6. c

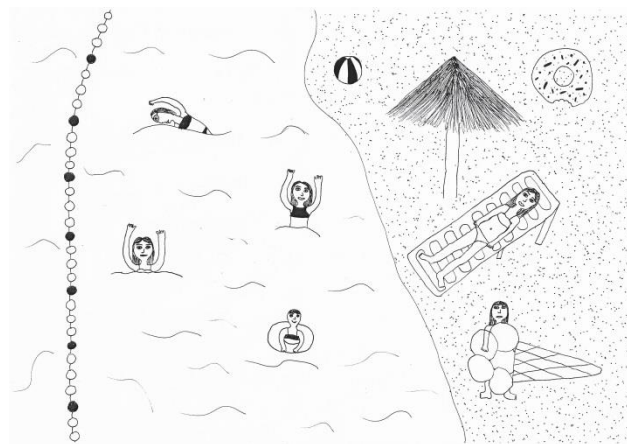
Neža Gračner, 6. c

Nik Ivančič, 8. b

Zala Sporiš, 7. c

Zoja Rodinger, 7. c

Ela Langerholc, 7. c

Tijana Biculjević, 8. c

ŠPORTNI UTRIP

ODBOJKA – STAREJŠE DEKLICE

Predtekmovanje za območnega prvaka obmariborskih šol

V ponedeljek, 2. 12. 2019, smo se z učenkami pomerile na predtekmovanju za območnega prvaka v odbojki za starejše deklice. Šolo so zastopale naslednje učenke: **Lina Dragšič, Mischel Flinčec, Julija Sagadin (9. r), Paulina Kaučič, Lana Derčaj, Mia Jeza, Zoja Rodinger, Manca Umek (7. r), Taja Karakaš Korošec, Gaja Dragšič in Tjaša Kmetec (6. r).**

Rezultati:

OŠ Miklavž : OŠ Slivnica = 0 : 2 (9 : 25, 21 : 25)

OŠ Slivnica: OŠ D. F. Hoče = 0 : 2

OŠ Miklavž : OŠ D. F. Hoče = 0 : 2 (20 : 25, 4 : 25)

Končni vrstni red:

1. mesto – OŠ D. F. Hoče
2. mesto – OŠ Slivnica
- 3. mesto – OŠ Miklavž**

Našo ekipo so sestavljale najmlajše deklice. Dosegle so 3. mesto in izpadle iz nadaljnega tekmovanja. Čestitke vsem za borbenost in dobre poteze!

REZULTATI ŠOLSKIH TEKMOVANJ V ŠOLSKEM LETU 2019/20

Vrsta tekmovanja: **KOŠARKA – STAREJŠI DEČKI 2005 in mlajši**

OBČINSKO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran na OŠ Miklavž, v torek, 5. 11. 2019:

polfinale	OŠ Miklavž	OŠ Šentilj	55 : 37	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Lovrenc 3. OŠ Šentilj 4. OŠ Ruše
polfinale	OŠ Lovrenc	OŠ Ruše	51 : 38	
za 3. mesto	OŠ Šentilj	OŠ Ruše	52 : 40	
finale	OŠ Miklavž	OŠ Lovrenc	45 : 17	

PODROČNO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran na OŠ Miklavž, v torek, 26. 11. 2019:

polfinale	OŠ Miklavž	OŠ B. Ilica	54 : 22	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Lovrenc 3. OŠ B. Ilica 4. OŠ L.Štuklja
polfinale	OŠ Lovrenc	OŠ L. Štuklja	31 : 28	
za 3. mesto	OŠ B. Ilica	OŠ L. Štuklja	41 : 23	
finale	OŠ Miklavž	OŠ Lovrenc	52 : 30	

DRŽAVNO PRV. ¼ FINALE – turnir je bil odigran na OŠ Miklavž, v torek, 21. 1. 2020:

OŠ Miklavž	OŠ Mozirje	44 : 36	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Mozirje 3. 2. OŠ Dravograd
OŠ Mozirje	2. OŠ Dravograd	49 : 44	
OŠ Miklavž	2. OŠ Dravograd	56 : 39	

DRŽAVNO PRV. ½ FINALE – turnir je bil odigran na OŠ Miklavž, v četrtek, 13. 2. 2020:

OŠ Miklavž	OŠ Lovrenc	45 : 33	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Lovrenc 3. OŠ Ljudski vrt, Ptuj
OŠ Lovrenc	OŠ Ljudski Vrt, Ptuj	34 : 29	
OŠ Miklavž	OŠ Ljudski vrt, Ptuj	50 : 31	

DRŽAVNO PRV. FINALE DIVIZIJE VZHOD – **ODPADLO ZARADI CORONAVIRUSA !!!**

Šolska ekipa st. dečkov 2005:

KURNIK Nejc, MEŠKO Blaž, IVANČIČ Nik, CELCER Žan, DROŽDEK Lan, MARTAN Rene, VEGAN Tinej, BANDUR Ricardo, LOVRENČEC Jakob, PREŠERN Anej, KASTELEC Vito, KORES Matevž, GWARDJANČIČ Jakob, LAMPRET Luka, BREZNIK Anej, DEDIĆ Adin.

Trener ekipe: KALEZIČ Miro

ČESTITKE ZA ODLIČNE REZULTATE !

Vrsta tekmovanja: KOŠARKA – MLAJŠI DEČKI 2007 in mlajši

OBČINSKO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran na OŠ Miklavž, v torek, 28. 1. 2020:

polfinale	OŠ Miklavž	OŠ Ruše	49 : 21	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Šentilj 2. OŠ Miklavž 3. OŠ Lovrenc 4. OŠ Ruše
polfinale	OŠ Šentilj	OŠ Lovrenc	51 : 19	
za 3. mesto	OŠ Lovrenc	OŠ Ruše	37 : 24	
finale	OŠ Šentilj	OŠ Miklavž	39 : 35	

PODROČNO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran v Dvorani Lukna, v sredo, 19. 2. 2020:

polfinale	OŠ Šentilj	OŠ B. Ilica	44 : 18	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Šentilj 2. OŠ Miklavž 3. OŠ Tabor 4. OŠ B. Ilica
polfinale	OŠ Miklavž	OŠ Tabor	26 : 24	
za 3. mesto	OŠ Tabor	OŠ B. Ilica	36 : 34	
finale	OŠ Šentilj	OŠ Miklavž	45 : 19	

DRŽAVNO PRV. ¼ FINALE – ODPADLO ZARADI CORONAVIRUSA !!!

Šolska ekipa mlajših dečkov 2007 in ml.:

VEGAN Tinej, BANDUR Rikardo,
GVARDJANČIČ Jakob, PREŠEREN Anej, KORES
Andraž, REPNIK Nik, KASTELIC Vito, TERZER
Miha, LOVRENČEC Jakob, PERKO Lan,
VIDONJA Filip, FURJAN Tadej, SULJIČ Vedad,
ŠAVORA Aljaž.

Trenerja: Kalezič Miro, Ozmec Rok.

Vrsta tekmovanja: KOŠARKA – STAREJŠE DEKLICE 2005 in mlajše

OBČINSKO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran na OŠ Slivnica, v četrtek, 7. 11. 2019:

OŠ Slivnica	OŠ Miklavž	35 : 18	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Slivnica 2. OŠ Sladki Vrh 3. OŠ Miklavž
OŠ Sladki Vrh	OŠ Miklavž	28 : 23 pp*	
OŠ Slivnica	OŠ Sladki Vrh	38 : 13	

Šolska ekipa starejših DEKLIC 2005 in ml.:

GVARDJANČIČ Nina, NOVAK Neža,
VINDIŠ Lana, GROBOVŠEK Nuša,
SMILJAN Ana, VEKUŠ Nuša,
ROKAVEC Ana, MARKO Mihaela,
BERANIČ Veronika, ČANDER
Veronika, ČELIČ Marina, LEICH
Špela, KRŠLJIN S. Ana Marija,
POČKAR Pia.

Trener ekipe: KALEZIČ Miro.

Vrsta tekmovanja: KOŠARKA – MLAJŠE DEKLICE 2007 in mlajše

OBČINSKO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran na OŠ Sladki Vrh, v ponedeljek, 20. 1. 2020:

OŠ Miklavž	OŠ Sladki Vrh	18 : 16	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Sladki Vrh 3. OŠ Lovrenc
OŠ Miklavž	OŠ Lovrenc	30 : 22	
OŠ Sladki Vrh	OŠ Lovrenc	20 : 5	

PODROČNO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran v Dvorani Lukna, v sredo, 19. 2. 2020:

polfinale	OŠ Miklavž	OŠ P. Voranca	18 : 12	KONČNI VRSTNI RED: 1. OŠ L. Pliberška 2. OŠ Miklavž 3. OŠ Sladki Vrh 4. OŠ P. Voranca
polfinale	OŠ L. Pliberška	OŠ Sladki Vrh	17 : 14	
za 3. mesto	OŠ Sladki Vrh	OŠ P. Voranca	36 : 34	
finale	OŠ L. Pliberška	OŠ Miklavž	24 : 6	

Šolska ekipa starejših DEKLIC 2007 in ml.:

LEICH Špela, ŠPREM Nika, KRŠLJIN STOJIC Ana Marija, TOTAJ Elena, POČKAR Pia, VAUHNİK Alina, ŽALEK Lara, LAMPRET Lucija, BERBIČ Medina, GOMOLJ Lara, PETEK Matejka, SPORIŠ Zala, DRAGŠIČ Gaja.

Trener ekipe: KALEZIČ Miro,
pomočnica: VINDIŠ Lana

MLAJŠI DEČKI IN MLAJŠE DEKLICE OŠ MIKLAVŽ –
OSVAJALCI SREBRNIH MEDALJ PODROČNEGA PRVENSTVA

POČITNICE NA KOPAH

V ponedeljek, 24. februarja, so se za vzhodni del Slovenije začele zimske počitnice. Vsi smo se jih veselili že od božiča in končno smo jih dočakali. Še posebej pa smo se jih veselili nekateri iz Športnega društva košarkarske šole Miklavž, saj smo se odpravili na smučanje. Dobili smo se v domu Luka na Kopah. Takoj ko smo prispeli, smo se pripravili na smučanje in kot bi mignil, smo že bili na smučišču. Trenerja sta preverila naše smučarske sposobnosti in nas razdelila v dve skupini. Samo da že na začetku povem, prav vsi smo smučali vrhunsko.

Okoli dvanajste ure smo se lačni in utrujeni vrnili v dom, hitro smo se preoblekli in se odpravili na kosilo. Hrana je bila res dobra in lačni nismo bili nikoli. Imeli smo dve skupni sobi, eno za punce in drugo za fante. Ker je bilo fantov veliko več kot deklet, so seveda imeli večjo sobo, v kateri smo se družili vsi. Po kosilu smo se torej odpravili tja in zabave ni manjkalo. Imeli smo zvočnik in na presenečenje vseh smo pet dni poslušali skoraj izključno Justina Bieberja. Očitno je zrak tam zgoraj res drugačen. Nazaj k našemu dnevu. Po kosilu smo igrali družabne igre, kartali in se igrali mafijo. Le-ta je bila glavni vir zabave. Okoli druge ure je bilo spet na vrsti smučanje.

Je pa res, da smo dokaj hitro postali lačni, zato smo se vrnili v dom in večerjali. Zvečer smo čas prebijali ob glasbi in družabnih igrah in imeli smo se res lepo. Zaspali smo utrujeni in v pričakovanju na še en nepozaben dan. Torek je potekal približno enako kot prejšnji dan, le da smo se na ta dan odpravili na drugo progo, ki je bila sicer krajša, pa vendar malo zahtevnejša. Trenerja sta nam pustila smučati samostojno in nam dajala nasvete za izboljšavo tehnike. Vsakega so tudi posneli in zvečer smo imeli video analizo. Dobili smo ogromno koristnih nasvetov, ki smo jih kasneje tudi uporabili, izvedeli

smo tudi, da bo ponoči snežilo, in res. Tako nas je zasnežilo, da je sredino dopoldansko smučanje odpadlo, smo se pa namesto tega kepali. Popoldanske smuke ta dan tudi ni bilo zaradi tega, ker je bilo toliko snega, da so proge uspeli urediti šele do večera. Tako smo se torej odpravili na nočno smučanje in izkazalo se je za najboljše do tedaj. Četrtek je potekal enako kot vsi ostali dnevi, le da smo dopoldne smučali po zahtevnejši progi, Kaštivniku. Petek je bil dan odhoda, stvari smo pripravili že zjutraj in po zajtrku smo odšli smučat. Tisti, ki so želeli, so lahko odšli na črno progo, ostali pa so smučali po Malih Kopah. Na ta dan smo imeli tudi smučarsko tekmo s pravimi vratci, skratka, uživali smo. Okoli dvanajste ure so po nas prišli starši. Vsi smo zelo uživali in domov odšli z upanjem, da bo smučanje na Kopah s ŠDKŠ Miklavž postala tradicija.

Nina Gvardjančič, 9. c

PRVIČ NA STRMINI

Dne, 11. 3. 2020, smo s smučarji začetniki prvič odšli na dve najbolj strmi progi na smučišču. Preden smo odšli na "krogce", smo se morali ogreti.

Ko smo se ogreli, smo najprej šli na sidra in potem s sider na krogce, saj je na sidrih bila potka do krogcev. Čez nekaj časa, ko smo prišli do krogcev, smo videli kar strmo progo. Nato smo učitelja Matica vprašali: »Učitelj, kaj je to, kaj nam niste rekli, da bomo prišli direktno do krogcev?« Učitelj se je zasmel in rekel: »Kaj ste res mislili, da bomo prišli direktno do krogcev?« Nato je rekel: »Ajde, postavite se v kolono in eden po eden do krogcev.« Postavili smo se v kolono in začeli. Ko sem prišel na vrsto jaz, sem bil vznemirjen, saj je izgledalo zelo zabavno. Kasneje, ko smo vsi prispeli do krogcev, nam je učitelj povedal, kako se pravilno drži na krogcih. Potem smo z radovednostjo čakali na vrsto. Prvi je bil Anel. Ko ga je krogec potegnil navzgor, ga je zelo močno potegnilo in on tega ni pričakoval, zato je padel. Vsi drugi smo uspešno prišli na vrh. Na vrhu smo si, medtem ko je Amar padel med vožnjo in moral iti dol in še enkrat gor po krogcih, govorili vice. No, in končno po petih minutah je Amar prispel na vrh. Potem pa je šlo zares. Vsi smo pogledali stezo in ko si pogledal naravnost, se ti je zdelo, kot da je prepad. Postavili smo se v kolono in se spustili. Ko sem prišel na vrsto, sem bil malo živčen. Spustil sem se in med vožnjo ni bilo niti tako strmo, kot smo sprva mislili. Vsi smo uspešno prispeli nazaj do krogcev. Ponovno smo šli na vrh. Na vrhu smo šli na najtežjo stezo na smučišču, proga številka 4. Vsi smo bili res živčni, saj je bila zelo strma z veliko zavoji in zelo zahtevna. Najprej je šel učitelj, da nam je pokazal, kakšna je proga in kako se po njej pelje. Nato smo se spustili mi, in veste kaj, proga je bila, vsaj za mene, kar zabavna.

Tako, napočil je konec smučanja in vsi smo bili na neki način žalostni, saj je bil to zelo zabaven dan. ☺

Jaka Leich, 7. b

ŠPORTNI DAN

Na lep sončen dan, v četrtek, 7. 5. 2020, sem dan začela s pretegovanjem v postelji. Kar nisem in nisem se hotela spraviti iz postelje, saj rada zjutraj poležavam.

Potrebovala sem energijo, zato sem si pripravila zajtrk, ki sem ga začela s sladkim sadnim krožnikom, na katerem so bile sočne marelice, sladke jagode in velike borovnice. (Njami!)

Po zajtrku sem se odpravila na dvorišče, kjer me je pričakal sosedov mačkon Bobo, ki se rad predaja sončnim žarkom na našem dvorišču. Bobo je prav poseben maček, saj me je spremljal na jutranjem sprehodu po bližnjih ulicah naše hiše. Sprehod je bil kar kratek, saj se ne sprehajam rada popolnoma sama, starši so namreč bili v službi in mi zato niso delali družbe.

Popoldan sem se odpravila na kolesarjenje. Prevoziti mi je uspelo 20 kilometrov. (Juhej!)

Najprej sem se peljala po Miklavžu, do cerkve in pokopališča, proti rimskim gomilam.

Med potjo sem se ustavila pri miklavških ribnikih, saj je moja pozornost pritegnil prelep labod. Pot se je nadaljevala po kar strmem hribu, ki se je vzpenjal proti rimskim gomilam, vendar mi je uspelo prekolesariti do cilja.

Pot sem nato nadaljevala ponovno proti cerkvi, saj je tam manj gost promet. Prišla sem do mosta, ki vodi ob kanalu reke Drave.

Odločila sem se, da svojo pot nadaljujem do Dupleškega mosta, kjer sem prečkala reko Dravo in se na drugi strani kanala vrnila proti Miklavžu.

Po prihodu domov smo se dogovorili, da lahko nadaljujemo svojo pot, izbrala sem si nagrado, seveda je bila nagrada oddaljena 4,5 kilometra od mojega doma ..., a se je splačalo, in tako sem nadaljevala kolesarjenje do ... – ugotovite sami.

Športni dan mi je bil zelo všeč, najbolj pa nagrada.

Lara Žalek, 6. c

ŠPORTNI DAN, 5. 5. 2020

1. Najprej sem opravil pozdrav soncu.

2. Nato sem pripravil zajtrk:

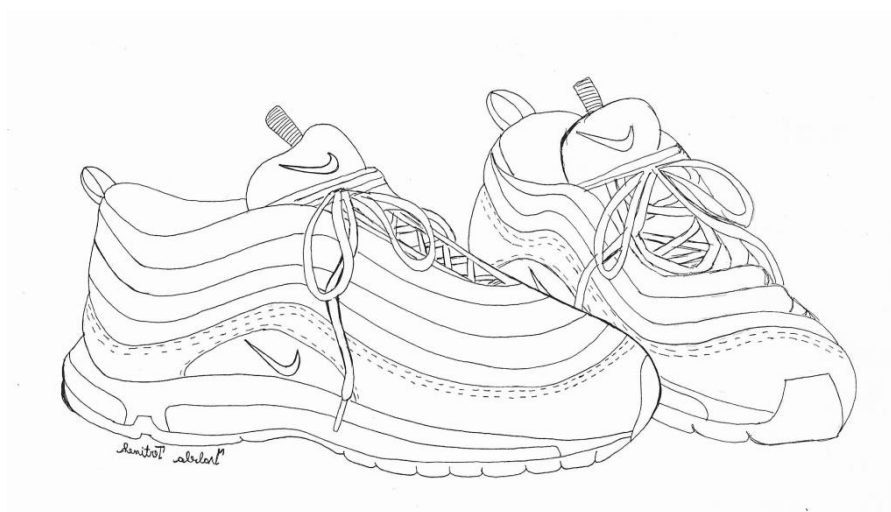
- smoothy s sadjem in svežimi listi špinače z vrta
- skuto s svežim drobnjakom
- jajčka, pečena v kruhovi skorjici

3. Ko sem pospravil kuhinjo in posesal pritličje, sem se lotil TABATA vaj.

4. Sledila je le še meditacija.

Aljaž Šavora, 6. c

Isabela Tertinek, 8. c

O ŠOLANJU NA DALJAVO

Udarilo je kot strela z jasnega – 13. marec, pa nočem biti vraževerna, pa še petek za povrhu. Svet se je ustavil – ostanete doma. Pouk na daljavo. Nov, neznan svet, s katerim se je bilo treba spopasti. A uspelo nam je, prav tako čez noč – ni bilo druge. Vsi smo preorali ledino in ubirali povsem novo pot do znanja. Kako so to občutili učenci, smo jih večkrat povprašali, nekatere zapise (seveda s privoljenjem učencev) na tem mestu tudi objavljamo. Vsakdo ima svojo izkušnjo, svoja občutenja ...

O ŠOLANJU OD DOMA

Po treh tednih. Kot veste, so se šole že pred nekaj časa zaprle. To pa ne pomeni, da smo prenehali s poukom. Ne, prav nasprotno! Sedaj poteka že četrti teden šolanja na daljavo in kaj naj rečem: vse poteka super. Učitelji nam vsakodnevno sproti v spletne učilnice nalagajo gradivo in naloge za učenje, mi pa jih vestno rešujemo in rešene pošljemo na mail. Pred nekaj dnevi smo dobili navodila za videokonferenčno povezavo. To pomeni, da bodo učitelji vodili pouk kar prek spleta in nam prek video klicev razložili potrebno snov. Tega se najverjetneje vsi učenci veselimo, saj bomo tako lažje razumeli snov in seveda po kar nekaj dolgih tednih spet videli naše sošolke in sošolce. Moram pa priznati, da so vsi dnevi že kot nekakšna rutina, ki počasi postaja dolgočasna. Sprva smo vsi šolarji mislili, da bo šlo le za »korona počitnice«, a smo hitro spoznali, da temu ni tako. Dopoldne delamo za šolo, popoldne pa si vzamemo tudi nekaj časa zase in se posvetimo branju knjig, brskanju po telefonih, igranju računalniških iger, igranju namiznih iger z družino, klepetanju s prijatelji, gledanju filmov in počasi nam že zmanjkuje idej, kaj bi še počeli. Brez dvoma nam koronavirus povzroča dodatne skrbi, sploh devetošolcem in maturantom, ki nas čakata valeta in maturantski ples. Vsi smo se že veselili lepega zaključka in plesa, za katerega pa sedaj nismo več tako prepričani, da se bo zgodil. Za svojo higieno zelo dobro skrbimo, zato upamo, da bo virusa kmalu konec in da se bomo čim prej vrnili v šole.

Neža Novak, 9. c

AKTIVNOSTI, KI JIH LAHKO POČNETE MED KARANTENO

Pa se že izteka peti teden karantene. Kako hitro čas mineva sedaj, ko smo doma! V času, ki ga preživljamo doma, lahko marsikaj naredimo. Lahko preberemo knjigo, si pogledamo prijeten film, z družino igramo družabne igre, klepetamo s prijatelji prek mobilnih naprav ... V času,

ki ga preživimo doma, pa se lahko naučimo tudi kuhati in peči. Z mamo najrajši spečeva marmorni kolač, za katerega bom spodaj priložila tudi domači recept.

RECEPT ZA MARMORNI KOLAČ

Sestavine:

- 2 jajci
- 1 jogurtov lonček sladkorja (po želji manj)
- 1 vanili sladkor
- 1 jogurt (po žlicah dodajamo – lahko tudi radensko)
- 1/2 lončka olja
- 2 lončka bele moke
- 1 pecilni prašek

Priprava:

Vse sestavine zmešamo skupaj in polovico svetle mase zlijemo v model. Dodamo ½ kakava v prahu in temno maso zlijemo čez svetlo v model.

Pečemo na 180 °C, od 35 do 40 minut.

Neža Novak, 9. c

Nič, mi je že tečno in komaj čakam šolo. Šolo na daljavo resnično doživljam tako, da mi je že zelo tečna. Dobro sicer je, da sem lahko doma, slabo pa, ker ne vidim prijateljev. Želim si, da se že konča.

Anel Palič, 7. b

Menim, da je šola na daljavo težja, saj mi manjka veliko razlag. Dobro se mi zdi, da si lahko sama razporejam, kdaj bom kaj naredila in se učila. Slabo se mi zdi, da mi nihče ne razloži snovi. Žalostna sem, saj ne vidim svojih sošolk in prijateljic. Želim si, da bi se čim prej vrnila v šolo.

Lara Žalek, 6. c

V epidemiji so se šole zaprle 16. 3. 2020. Pouk poteka prek spletnih učilnic. Prvo je bila še zmeda kako in kaj, a smo se navadili. Šola je organizirala tudi pouk prek Teamsa, kjer lahko govorimo, kot da bi sedeli v razredu. Delo je drugačno in zelo zanimivo.

Sven Vetrih, 6. a

Šola na daljavo mi je bolj všeč zato, ker prej končaš z delom. Pri šoli na daljavo se lahko zbudiš, kadar hočeš, in se ti nikamor ne mudi. Pri šoli na daljavo porabiš manj časa.

Jan Pekič, 6. a

Šola na daljavo mi ni všeč, ker se mi zdi težja kot šolanje v šoli. Dostikrat dajo učitelji več snovi kot v šoli. In ne morem se videti s sošolci.

Miha Terzer, 6. c

Meni je šola na daljavo zelo všeč. Ustreza mi tak način dela, da imamo v spletnih učilnicah naložene dnevne oz. tedenske zaposlitve. Bolj mi ustreza, da lahko malo dalje spim, se oblečem v udobna domača oblačila in da lahko sama organiziram, kako se bom lotila nalog. Ne pogrešam niti zelo druženj s prijatelji ...

Všeč so mi videokonference, saj je to nekaj posebnega. Zavedam se, da je veliko možnosti, da se mi kaj takšnega ne bo zgodilo več nikoli v življenju. Vse je drugače. Čeprav nismo mogli hoditi niti v drugo občino, vse je bilo zaprto, sem jaz to sprejela pozitivno. Zelo sem vesela, da imam priložnost doživeti takšno izkušnjo. V šoli nasploh ne maram ocenjevanj, zato mi je všeč to, da smo morali sedaj pridobiti manj ocen in vse je bilo bolj sočutno. Sama sem organizirana in res opravi zadolžitve, a vem, da je marsikomu to muka. Nekateri ne razumejo, nimajo enakih pogojev. To se mi zdi slaba stran pouka na daljavo. Želim si, da bi se tak pouk nadaljeval, a vseeno si po eni strani tega ne želim, saj vem, da smo doma, ker se nekaterim godijo zelo žalostne in grozne stvari.

Zala Silič, 7. b

Meni učenje na daljavo pri nekaterih predmetih ustreza, pri drugih pa ne. Težave imam predvsem pri angleščini.

Doma se počutim v redu, naloge si razporedim tako, da imam vmes premore, da lažje naredim. Tako imam tudi nekaj prostega časa, predvsem zdaj, ko imam skoraj vse ocene.

Špela Leich, 7. b

Menim, da je šola na daljavo v redu, a je včasih težko razumeti pri nalogah, kako so mišljene. Nalog je na začetku bilo malo preveč, a se je v 3.–4. tednu zmanjšalo.

Alina Vauhnik, 7. b

Meni osebno učenje na daljavo ustreza. Všeč mi je, da učitelji nalagajo naloge za ves teden in da si lahko potem jaz sam razdelim delo. Naloge po navadi naredim zjutraj oz. dopoldne, da imam potem ves dan prosto. Mislim, da nalog pri nobenem predmetu ni preveč, ne pa tudi premalo.

Doma se počutim v redu, a je kar velikokrat dolgčas, ker se še ne moremo v skupinah družiti. Sem pa prejšnji teden začel s treningi, tako da mi je zdaj lažje.

Jaka Leich, 7. b

Meni je šola na daljavo še kar v redu. Ni mi v redu, ker nimam razlage učiteljev. V redu mi pa je, da se naučimo delati samostojno – brez pomoči učitelja. Pa dolgčas mi je že.

Ana Marija Kršljin Stojič, 7. b

O šoli na daljavo menim, da je v redu. Meni je iskreno lažje delati tako, doživljam jo normalno, dobro se mi zdi, da ni toliko dela, slabo pa, da ne vidim sošolcev. Želim si, da bi morda imeli kakšne kvize za preverjanje znanja.

Tit Repnik, 7. b

Moje osebno mnenje glede šole na daljavo je pozitivno. Večino časa mi je bolj všeč kot pa šolanje v živo, toda ugotavljam, da je spraševanje prek Teamsa bolj stresno kot v šoli. Všeč pa mi je, da imamo po navadi par dni časa za vsako nalogo, ne pa vsakodnevno.

Nejc Flamiš, 9. b

KARANTENA

Med 18. marcem in 25. majem leta 2020 smo naša življenja prilagodili svetovni pandemiji. Ta dva meseca sta istočasno minila hitreje in počasneje, kot sem pričakoval, naslednji teden pa se že vračamo v šolske klopi. S striktnimi pravili seveda. Vračanje v šolo se mi zdi resnično nesmiselno ob tem času, saj so le še trije tedni do konca in večino časa bomo samo ponavljali to, kaj smo delali doma. Zraven tega pa še moramo upoštevati mnoga nova pravila, ki pridejo ob izbruhu virusa. Mnogi izleti in prireditve, katerih sem se letos veselil, so že bile odpovedane, vključno z raznimi tekmovanji, na katera sem se dlje časa pripravljaj. Ampak karantena je kljub temu bila zanimivo doživetje in tudi preizkus adaptiranosti.

Andy Premzl, 9. a

ŠOLA NA DALJAVO

Pravzaprav skozi noč, brez možnosti, da bi se pripravili in poslovali, smo ostali doma. »Pouk bo potekal na daljavo!« so rekli. Najprej si nismo znali niti predstavljati, kako točno naj bi to izgledalo. Naenkrat več ni bil problem, koliko časa smo na računalniku ali na drugih elektronskih napravah. Super! Vsaj nekaj.

Seveda nas je bilo na začetku malo strah, a učitelji so nam sproti dajali jasna navodila in napotke, kako delati naloge in predelovati novo snov. Vse je bilo zapisano zelo natančno, učitelji so bili zelo odzivni na naša elektronska sporočila in poslane naloge. Tako smo ves čas tudi vedeli, da delamo dobro. Ob vsakodnevnih elektronskih sporočilih in dopisovanjih sem imel kar občutek, da delamo skupaj, ne vsak na svojem domu.

Kaj mi je bilo najlepše v tem času? Čas z družino. Dolgi večeri z družabnimi igrami. Tarok karte smo čisto uničili v vseh urah igranja. Čas, ki so ga naenkrat imeli starši in brat. Čas za glasbo, saj sem tudi na področju pouka glasbenega instrumenta predelal veliko snovi. Zagotovo več, kot je bi ob »normalno« (pre)polnem dnevu. Prsti so po klavirju kar leteli in predelane etude, skladbe so se vrstile ena za drugo.

Po nekaj tednih izolacije smo bili končno veseli novice, da se smemo tudi družiti zunaj s prijatelji. Seveda s predpisano razdaljo, a vendar. Dnevi so naenkrat postali skoraj prekratki za opravljanje šolskih nalog in še za obvezno druženje s prijatelji. Temu je bilo naklonjeno še vreme in dnevi so bili popolni. Kolesa, žoge, gozdne poti, ulice in igrišča so postale stvari, ki smo se jih najbolj veselili. Iz vodilnega mesta so izrinile celo ure igranja računalniških iger!

A vseeno sem pogrešal šolo. Prijatelje. Gnečo, prerivanje pri omaricah in na šolskih hodnikih. Telovadnico, pevski zbor. Učitelje, ki nam razlagajo in se trudijo, da razumemo snov. Pouk in tiste smešne, spontane stvari med poukom, ki se lahko zgodijo le »v živo«. Še toliko bolj so smešne, če imamo srečo, da jih učitelji ne opazijo seveda. Saj veste: kakšna klepetanja, ko ne bi smeli. Kakšen listič, ki kroži po razredu, pa ne bi smel. Kakšen komentar, ki ne spada ravno v učno snov, o kateri govori učitelj. Kakšen zmeden sošolec, ki ne ve natančno, kaj se dogaja. Kakšna zmedena sošolka, ki pozabi, kje imamo pouk in zamudi v razred.

Da, takšnih anekdot pouk na daljavo zagotovo ne bo pisal v naše spomine. A zagotovo bo trajno zapisal v nas to, da bomo bolj cenili čas, ko smo lahko (bili) skupaj, v skupnem prostoru. Brez mask. In brez skrbi.

Aljaž Šavara, 6. c

Koronavirus

Ta moja pesem je o koroni zdaj,
saj to več ne more biti res.

Ta moja pesem je o koroni zdaj,
saj to je zahrbtni virus res.

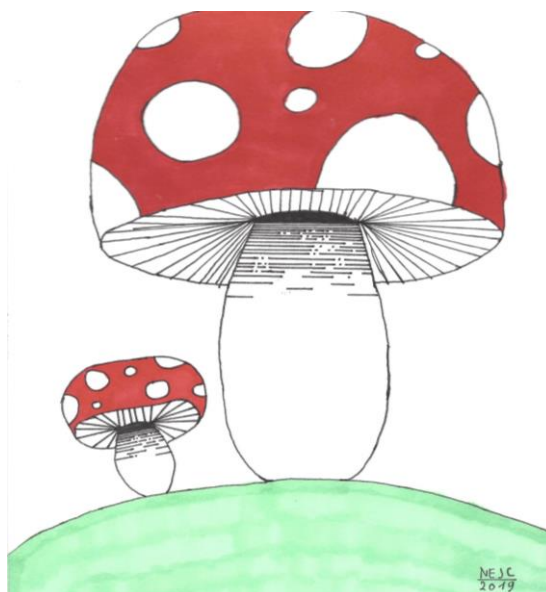
Naj povem vam nekaj zdaj,
poti več ni nazaj,
kdor previden ni,
kar hitro ga dobi.

Ne izzivaj sreče,
če ti kdo reče:
To nič ni, ne,
to samo gripa je.

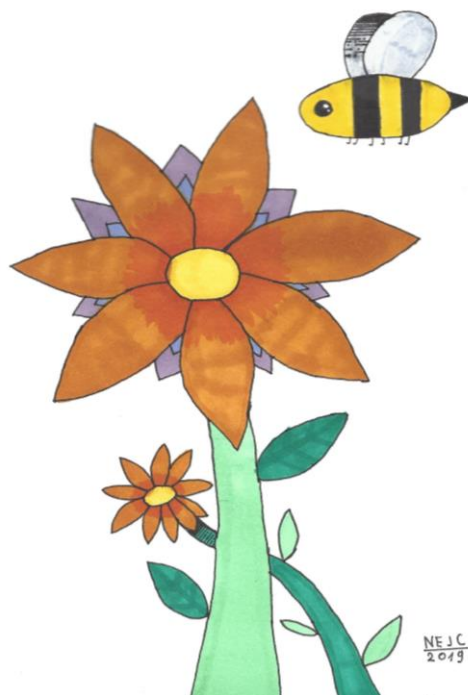
Naprej in nazaj,
obračam se zdaj.
Nikjer nikogar ni,
saj vsak se ga boji.

Zato ostani kar doma,
ostani doma!
Roke si umivaj,
razkužuj si jih.

Mija Krempl, 5. a

Nejc Flamiš, 9. a, Goba

Nejc Flamiš, 9. a, Roža

OD TU IN TAM ...

Valovo voščilo ob veliki noči – nastalo v času pouka na daljavo.

Val Perko, 7. b

VELIKA NOČ 2020

Vsako leto, točno štirideset dni po pustu, praznujemo krščanski praznik – veliko noč. Letos smo jo praznovali na malo drugačen način. Zaradi karantene nismo odšli v cerkev, na mašo, kjer bi kot po navadi pred oltar položili košarico, polno dobrot, ki bi jo župnik tudi "žegnal", ampak smo ta obred lahko le spremljali po televiziji na različnih kanalih. Tudi z družbo smo bili letos omejeni, saj so strokovnjaki priporočali, da naj praznik preživimo sami oz. le v najožjem družinskem krogu. Tega smo se večinoma vsi držali. K nam je prišla sestra z družino in skupaj smo zajtrkovali velikonočne dobrote. In sicer: jedli smo sladek beli kruh z rozinami, šunko, hren, jajca in sir. Na koncu pa smo se še posladkali z domačo potico in s sladkarijami. Meni osebno je velika noč eden izmed ljubših praznikov, saj se zbere celotna družina, in vsako leto ustvarimo nove spomine. Čeprav se letos nismo zbrali v tako velikem številu, smo praznik prav tako preživeli zelo lepo in nam bo ostal v spominu.

Neža Novak, 9. c

ERAZMUS+ PROJEKT

Pri projektu Erasmus+ smo učenci osmih in devetih razredov pridno sodelovali skozi vse leto. Izdelovali smo raznovrstne plakate o državah, tradicionalnih praznikih, starih filmih in risankah ... Pri kulturnem dnevu, ki je potekal na naši šoli, smo nekateri izdelali solnice – s pomočjo učitelja tehnike in tehnologije. V prvi polovici leta smo dobili tudi goste iz najrazličnejših držav, ki smo jim najprej razkazali šolo, nato pa jih vodili po občini Miklavž na Dravskem polju, in to vse do rimskih gomil, kjer smo za njih pripravili kratek, a zelo lep program v angleškem jeziku. Pred nekaj meseci pa smo izvedeli, da naj bi učencem omogočili polet v Grčijo, kjer bi z vrstniki iz drugih držav tekmovali v kategoriji olimpijske igre in seveda tudi navezali stike in nova prijateljstva. Ko smo izvedeli za zaprtje šol zaradi COVID-19, smo vsi pomislili na to, ali bo potovanje v Grčijo še sploh možno, in kaj kmalu za tem se je izkazalo, da ne. Tudi če ne bomo odšli v Grčijo, sem vesela, da sem bila to leto del projekta, in se ga bom z veseljem udeležila tudi v nadaljnjih letih.

Neža Novak, 9. c

SREDNJA ŠOLA

Zadnjih nekaj let osnovne šole se večina učencev veseli srednje šole, še posebej pa devetošolci. Letošnje leto smo to mi; naša generacija je skupaj izdelala vseh devet let šole in čez nekaj mesecev se bodo naše poti razdelile med različne srednje šole. Vsi že komaj čakamo na nove prijatelje (seveda ne bomo pozabili starih) ter na nove izkušnje in znanje, ki ga bomo pridobili. Vpis in odločitev kam naprej sta seveda stresna. Vsi se želimo vpisati na šolo, za katero smo prepričani, da nam bo na njej šlo dobro. Starši in šolska pedagoginja imajo pri našem vpisu veliko vlogo, saj nas usmerjajo in nam pomagajo pri pomembnih odločitvah. S strani šole smo dobili veliko možnosti za pridobitev informacij o želeni šoli. Skozi celotno leto smo se lahko udeležili različnih dejavnosti: tržnice poklicev, poklicnega sejma in dneva odprtih vrat na srednjih šolah. Seveda pa je bila naša pedagoginja vedno na voljo in nam je odlično svetovala ter pomagala pri odločitvi, za kar smo ji vsi hvaležni.

Neža Novak, 9. c

Pia Malek Satler, 6. c

MODERNA ŽUPANOVA MICKA

PRVI NASTOP

(V Mickini sobi.)

MICKA: *(Gleda v telefon in si dopisuje.)*

OČE JAKA: *(Potrka in vstopi v sobo.)* Micka, kaj delaš?

MICKA: Dopisujem si z enim fantom, ne moreš verjeti, kako lepo mi piše.

OČE JAKA: *(Začudeno.)* Ga sploh poznaš?

MICKA: Seveda, če dopisovanje od včeraj šteje.

OČE JAKA: Veš, da je ful nevarno, če si dopisuješ s fantom, ki ga sploh ne poznaš?

MICKA: *(Jezno.)* Zakaj je že nevarno? Kaj misliš, da bo skočo iz ekrana in me napado!

OČE JAKA: Nikoli se ne ve. Po mojem je bolje, da se družiš s fanti, ki jih poznaš, denimo z Anžetom.

DRUGI NASTOP

(V kuhinji. Anže pride k Micki na obisk.)

ANŽE: Zdravo, Micka! Bil mi je dolgčas in sem prišel na obisk.

MICKA: Kar naprej. *(Čez nekaj časa.)* Bi kaj spil?

OČE JAKA: O, živijo, Anže!

ANŽE: Dober dan!

OČE JAKA: Micka, idi Anžetu iskat nekaj za pit, jaz pa se bom z njim nekaj pogovoril.

(Micka odide.) No, Anže, rabim tvoje mnenje. Zanima me, kako se ti zdi, da si Micka dopisuje z neznancem prek neke aplikacije?

ANŽE: Za ta čas je to normalno. Toda, ga sploh pozna?

OČE JAKA: Ne, sploh se ne poznata.

ANŽE: Kako pa mu je ime?

OČE JAKA: Mislim, da mu je ime Žan Tuplen.

ANŽE: O, njega pa poznam in njegovo bivšo tudi.

MICKA: Anže, prinesla sem ti sok. O čem pa se vidva pogovarjata?

OČE JAKA: Samo pogovarjava se o tvojem internetnem prijatelju.

ANŽE: Jaz ga poznam in tudi njegovo bivšo. Ni najbolj prijazen. Lahko ti dam številko od nje.

MICKA: O. K. ... bom kar poklicala.

TRETJI NASTOP

(Micka, Šternfeldovka Maja, na hodniku.)

MICKA: (Številko vtipka v telefon in pokliče.) Halo, sem dobila Majo Šternfeld?

MAJA: Ja, kdo pa je na drugi strani? Kaj želiš?

MICKA: Micka tukaj. Želela sem te vprašati, kako se je do tebe obnašal Žan T.

MAJA: Na začetku sva si pisala in tako lepo mi je pisal, potem sva se srečala in na začetku je bil prijazen. Nato pa je bilo z vsakim dnem slabše.

MICKA: Hvala. Ful si mi pomagala. Adijo!

MAJA: Adijo, ni za kaj.

OČE JAKA: (Micka vstopi v sobo.) No, ..., kaj ti je povedala?

MICKA: Zdaj vem, da sta imela prav.

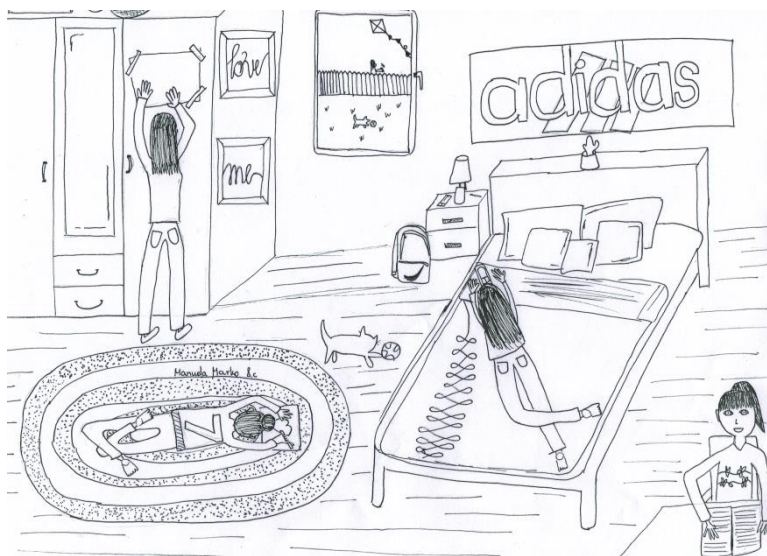
OČE JAKA: Vidiš, vedno je bilo boljše poslušati odrasle.

ANŽE: Vidiš, tvoj oče ima vedno prav. Adijo, zdaj pa moram iti.

MICKA: Hvala za pomoč. Adijo!

ANŽE: (Odide.)

Manuela Marko, 8. c, Mihaela Marko, 8. c, Ana Smiljan, 8. a, in Nuša Vekuš, 8. a

Manuela Marko, 8. c

KAKŠEN JE TVOJ ODNOS DO POEZIJE?

Poezijo rada prebiram. Poezijo pišejo pesniki. Slovenski pesniki so France Prešeren, Srečko Kosovel, Bina Štampe Žmavc, Niko Grafenauer in mnogi drugi. Poezija sodi v književnost, zato ker so za njo značilni izmišljenost, posebna oblika, čustva in domišljija.

Melisa Muršec, 7. c

Poezija je oblika pesništva. Poezijo pišejo pesniki. Poezija sodi h književnosti, ker je ena izmed oblik literarnega izražanja. Poezija je potrebna zato, ker tako pesniki izražajo svoja čustva in pogled na svet.

Nejc Lončar, 6. c

Poezija je nekaj, kar pesnik obožuje ali občuduje. Ko napiše pesem, se prepozna radost do tiste stvari, ki jo je napisal. Takšna besedila pišejo pesniki. Poezija je pesem, ki pove, kaj pesnik zares občuduje – in se pogloblja v to stvar. Poezija je pomembna, ker se ljudje malo zamislijo, kaj jim je lepo in kaj bi radi storili. Npr. nekateri pesniki občudujejo naravo, ljudje pa jo uničujemo in potem spoznamo, da to ni prav, in pesniki prek pesmi pripomorejo k čiščenju narave.

Sven Vetrih, 6. c

Poezija je pesništvo. Pišejo/ustvarjajo jo pesniki in vsi umetniki, ki obvladajo igro besed in verzov. Uporabljajo pesniška sredstva, kot so verzi, rime ipd. Poezija sodi med književnost, saj z njo pesnik izrazi čustva, občutke, tako kot pisatelji, ki pišejo zgodbe. Poezija je torej umetnostno besedilo, zato sodi h književnosti. Zdi se mi, da v njej lahko živijo tudi besede in izrazi, ki jih sicer morda skoraj ne uporabljamo v vsakdanjem življenju.

Menim, da je poezija zelo pomembna, saj ti olajša dušo in polepša dan. Je tudi prava umetnost in človek nikoli ni živel brez umetnosti. Zato je včasih boljša od proze, saj si lahko v njej avtor privošči mnogo več, lahko drugače izpove čustva itd.

Aljaž Šavara, 6. c

Poezija je pesništvo in pomeni pisanje pesmi v verzih. Poezijo pišejo pesniki. Nekateri pesmi izdajo v pesniških zbirkah, drugi jih pišejo le zase. Poezija spada v književnost, ker se pesniki na tak način izražajo. Mislim, da je poezija pomembna zato, ker pesmi vsakemu polepšajo dan.

Leon Lončar, 6. c

Poezija je literarno ustvarjanje, katerega izrazna oblika je pesem. Piše jo pesnik. Poezija ima rime, kitice in verze. Mislim, da je poezija potrebna, ker ima resnične in neresnične verze in kitice ter ker se v njej znajdejo rime, zato je dobra za velike in male.

Anika Nahtigal, 6. b

Pomen poezije je pisanje pesmi, ki imajo rime. Poezijo pišejo pesniki in umetnik, lahko tudi otroci. Poezija sodi h književnosti, ker je to umetniško besedilo. Poezija razveseli ljudi. Pesniki izrazijo svoja čustva.

Matevž Kores, 6. c

Poezija je literarno ustvarjanje, katerega izrazna oblika je pesem, pesništvo. V tem delu je veliko čustvenosti. Tovrstna besedila so napisali oz. jih pišejo: France Prešeren, Tone Pavček, Svetlana Makarovič, Niko Grafenauer, Oton Župančič idr. Poezija sodi h književnosti zato, ker tudi pesem in knjige sodijo v književnost. Poezija je vrsta tega, kar pišejo pesniki, in tudi spada v književnost. Mislim, da je poezija pomembna, ker po navadi vsebuje veliko čustev, kar je zelo pomembno.

Lara Gomolj, 6. c

Poezija je nekaj, ko umetniki delajo rime in ko nastajajo lepi verzi. Poezija sodi h književnosti. Iz besedil – pesmi –, ki jih pesniki napišejo, lahko nastane knjiga.

Suzana Čelić, 6. c

OPBD2

Alkohol

V tem članku bom razčlenil temo o alkoholu. Najprej moramo razjasniti, zakaj sploh pride do pitja alkoholnih pijač. Po podatkih sodeč, so alkoholiki predvsem tisti ljudje, ki opravljajo zahtevna dela: novinarji, rudarji, kirurgi ... Ti si najpogosteje, po napornem delu, olajšajo tesnobe in napor s pitjem alkoholnih pijač. Poznamo ljudi, ki so tudi v stiski in si to lajšajo s snovmi, ki so nevarne za telo, kot so npr. kajenje, jemanje drog, in tudi snovi, ki so predvsem sladke in vsebujejo obilo sladkorja; ja, tudi te lahko v pretiranih količinah postanejo škodljive za človeka.

Nevarnosti alkohola se premalo zavedamo, čeravno so posledice njegovega uživanja kar se le da nevarne. Alkohol najhuje delujejo na otroke in mladostnike, ki šele prehajajo v odraslo dobo. Zakaj alkoholu reči ne, je povsem razvidno iz podatkov o njegovem slabem vplivu, toda eni tega še vedno ne razumejo. Po izsledkih NIJZ sodeč, naj bi vsak dan v povprečju zaradi alkohola v Sloveniji umrli dve osebi. Na leto pa v povprečju 725 oseb. Vse te smrti bi lahko preprečili le, če bi se ljudje držali določenih pravil. Ker pa smo ljudje bitja, ki veljamo za ena najpametnejših na Zemlji, bi že zdavnaj morali svoje možgane naučiti, kaj smemo in česa ne. A ljudje smo premalo vztrajni, prehitro odnehamo in se predamo. Zakaj imajo otroci starše, če pa jih učijo narobe? Veliko je dokazov, da otroci v družinah alkoholikov prej poskusijo alkohol kot tisti, ki imajo starše, ki so povsem odmaknjeni od tega. In če ne bo kdo drug kot mi ukrepal, se bo še stopnjevalo pitje alkohola.

Mladostniki, ki pijejo preveč alkohola, se v življenju ne znajdejo najbolje. Tudi ponujanje alkoholnih pijač mladostnikom je strogo prepovedano, a eni še vedno izkoristijo otroke in mlade za svoj dobiček. Dober starš mora svojemu otroku odločno pojasniti škodljivost alkohola in kaj ta prinese. Staršev »ne« mora biti še odločnejši, starš ne sme popustiti. Seveda ta »ne« brez starševega utemeljenega pojasnila ne bo deloval. Vseeno bo ta otrok kmalu mladostnik in ne bo več odvisen od staršev. Sam si bo urejal življenje, kakor bo vedel in znal, morda se ne bo niti zavedal, da hodi po napačni poti. Zato je še kako pomembno navesti razlog in otroku razložiti posledice alkohola. Kdor je enkrat alkoholik, se bo alkohola težko odvadil. Zdaj vemo, kako je pomembno starševstvo. Seveda pa morajo tudi mladostniki resno jemati alkohol, saj bodo tudi oni enkrat starši ali vsaj odrasli. Pomembni sta naši trdoživost in vztrajnost v življenju. Življenje je ena sama borba. Če so okoli nas ljudje, ki vlečejo k pitju alkohola, ne bodimo mi takšni. Razširimo svojo idejo, kljub nasprotovanju. Verjemite, nasprotovanje drugih naj vas ne ustavi pri ozaveščanju. Zbirajte ljudi, ki se strinjajo z vami. To je še posebej zaželeno delati na internetu, ki je poln obiskovalcev. Ker alkohol vodi v

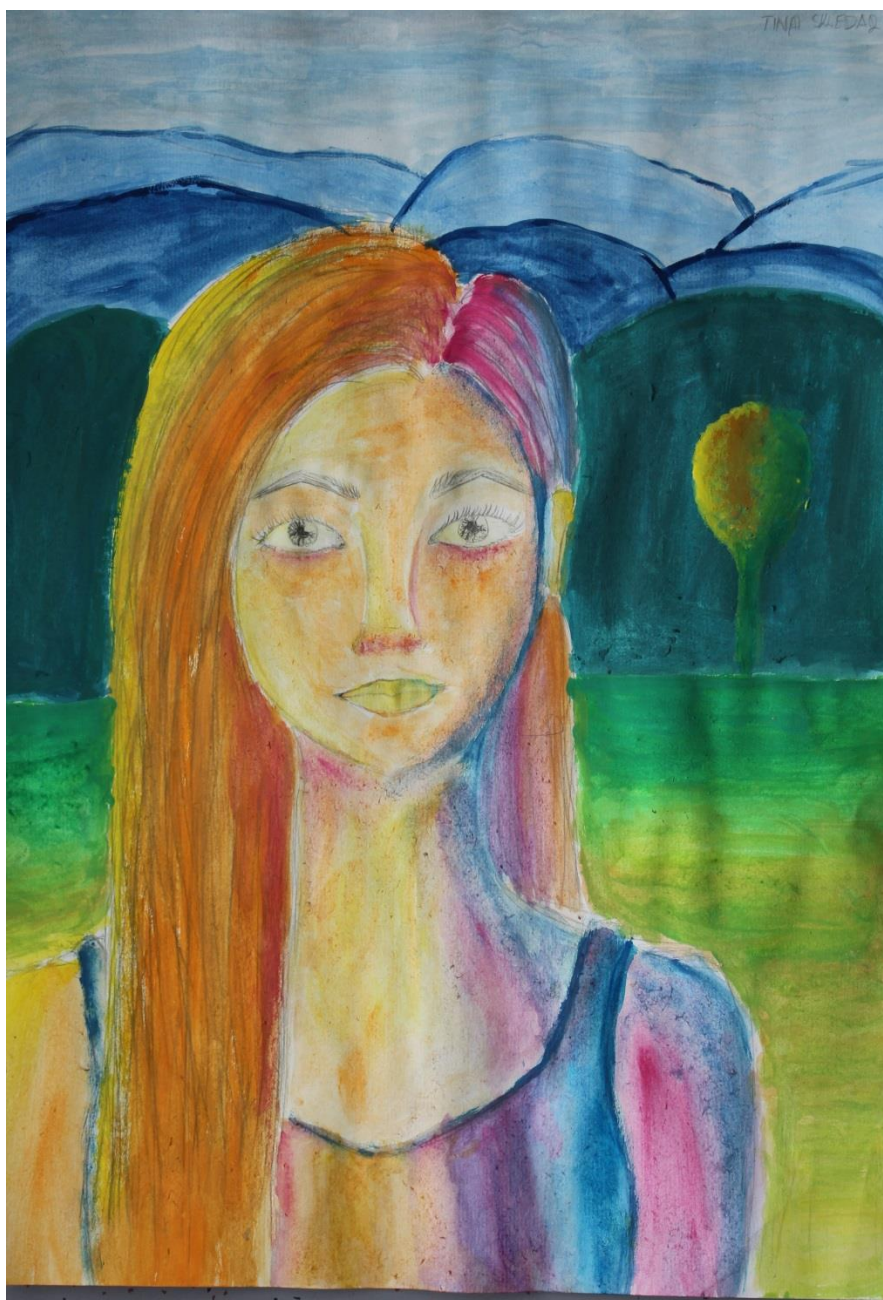
nasilje v družini, na cesti in v službi, je še kako pomemben naš odnos. Tudi če bi starši pili na skrivaj, bi otroci slej ko prej za to izvedeli. V Sloveniji naj bi bila ocena zdravstvenih stroškov, ki so povezani s pitjem alkohola, nasiljem v družini, z nezgodami v prometu, med letoma 2012 in 2016 kar 228 milijonov evrov letno. Vsaj za tretjino smrtnih žrtev v prometu je kriv alkohol.

Dobro je vedeti, da lahko preživljamo in si lajšamo stiske tudi brez alkohola. Potrebna sta predvsem pozitivna energija in veselje. Če nas igranje na instrument sprošča, če imamo veselje do športa, zakaj potem ne bi izkoristili te možnosti. Recimo k športu lahko povabimo prijatelje in se skupaj družimo, ne da bi šli v gostilno in se s pomočjo alkohola zabavali. Naše dostojanstvo se bo ohranilo. V svetu ne bomo zanemarjeni ali odmaknjeni. Pomembno je, da se svetu predstavimo v luči, ki je pozitivna. Ne smešimo sebe v javnosti, ljudje nam bodo hitro obrnili hrbet. Še posebej v službah, ki zahtevajo popolno zbranost, se to dogaja. Pri cestnih in letalskih vožnjah je zelo pomembno, da smo zbrani. Vozniki se morajo zavedati, da prevažajo veliko število ljudi in da ne smejo škoditi drugim zaradi svojih napak. Tudi pri delu s stroji moramo natančno upoštevati navodila, da ne ogrožamo sebe in drugih. V ospredju je tukaj naša odgovornost. Moramo razmišljati s svojo glavo. Vedeti moramo, kaj vse se lahko zgodi ob napačnem dejanju. Treba je vedro gledati v prihodnost. Le tako bomo bolj uspešni. Človek mora biti odgovoren za svoja dejanja. Pitje alkohola vodi v neodgovornost in nespametnost.

Jakob Kršljin Stojič, 8. b

Jakob je s prispevkom *Alkohol* sodeloval na nagradnem literarnem natečaju *Slovenske karitas* »Za zdravje in zdrave odnose«, ki je potekal v okviru preventivne akcije *40 dni brez alkohola* in ki vzpodbuja mlade k razmišljanju o uživanju alkohola in posledicah le-tega. Njegovo besedilo je bilo nagrajeno. Na podelitvi nagrad najboljšim prispevkom, ki je potekalo 3. 6. 2020 prek videokonference, je Jakob prebral en krajši del svojega čudovitega razmišljanja, s katerim je prispeval k ozaveščanju o problematiki, ki jo povzroča pitje alkoholnih pijač.

Na natečaju je sodelovalo še nekaj naših učencev s svojimi prispevki, tako bralcu MIK-a na znanje, da je tudi Laurino besedilo, ki ga najde v rubriki *Daljša počitniško branje*, nastalo v okviru omenjenega literarnega natečaja.

Tina Skledar, 9. a